

ဗုဒ္ဓစိစဉ်ကြမ်း

ရသဝတ္ထုတိုများ
(အမှတ်-၁)

လယ်တွင်းသားစောချစ်
ကြူကြူသင်း
မင်းသွေး

မနွယ်(ကလေး)
မြင်းဝေအောင်၊ ဖေလတ်ဟန်
အဆွန်း(ဓာမာမြေ)၊ ကျော်သူနိုင်(အဝေရာ)
စောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)
တွင်းကြီးသားစာဝင်းဦး

စာမူစိစစ်အဖွဲ့

ဘဏ္ဍာရေးနှင့်ငွေစာရင်း
ဖြန့်ချိရေးနှင့်
ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး

စီစဉ်သူ

- ☐ မနွယ် (ကလော)
မြနှင်းဝေအောင်
- ☐ မေလတ်ဟန်
- ☐ ကျော်သူရနိုင်(အဝေရာ)
မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)
အထွန်း(တမာမြေ)
- ☐ တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

ပုံနှိပ်မှုတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်ရေ

တန်ဖိုး

မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်

ကွန်ပျူတာစာစီ

ဖလင်

ပုံနှိပ်

☐ ၂၀၁၆ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်

☐ ၁၀၀၀

☐ ၂၀၀၀ ကျပ်

☐ ဧပိုင် - ၀၉ ၇၉၃၆၉၀၀၃၆

☐ Dream City - 09 730 52433

☐ ကိုဦးနှင့်ညီများ

☐ သန္တာပုံနှိပ်တိုက်

ကိုအောင်ဇင်ဦး (မြို့-၁၂၀၇၆)

အမှတ်(၂၈/၃၂)၊ ၄၂ လမ်း (အောက်)

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

☐ အဝေရာစာပေ

ဦးကျော်လှိုင်(၀၁၅၉၀)

အမှတ်(၁၆)၊ ဘုရင့်နောင်လမ်း၊

(၇၁) ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း၊

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ဖြန့်ချိရေး

☐ နေစေး (စာပေ)

အမှတ် (၁၉၅)၊ ၃၂ လမ်း

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅-၈၃

ကလောင်စုံ

ခုနှစ်စဉ်ကြယ် ရသဝတ္ထုတိုများ(အမှတ်-၁)/ကလောင်စုံ။

-ရန်ကုန်

အဝေရာစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆၊

၂၃၃ - စာ၊ ၁၃ x ၂၁ စင်တီ။

(၁)ခုနှစ်စဉ်ကြယ် ရသဝတ္ထုတိုများ(အမှတ်-၁)

မာတိကာ

- နန္ဒာမိုးကြယ်၏အမှာစာ	၁
- ခုနစ်စဉ်ကြယ်အဖွဲ့ကိုယ်စား အမှာစာ	၅
၁။ လယ်တွင်းသားစောချစ်	
ဂိတ်စောင့်ဦးချစ်	၇
၂။ ကြူကြူသင်း	
စည်းရိုးကလေးလုံလုံခတ်မယ်	၂၁
၃။ မနှင်းဖွေး	
သာမန်	၃၅
၄။ မနွယ် (ကလေး)	
လမ်းသစ်ခရီး	၄၇
၅။ မြနင်းဝေအောင်	
စမ်းရေပမာ အေးမေတ္တာ	၆၃
၆။ မေလတ်ဟန်	
အေးအေးမြမြ၊ မွေးမွေးလှလှ	၈၁
၇။ အထွန်း (တမာမြေ)	
ခင်ဗျားတာဝန်ယူမှာလား	၉၁
၈။ ကျော်သူရနိင် (အဝေရာ)	
ကြွေလွင့်နှလုံးသား	၁၀၃

၉။ မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)	
အဖေရိုးဂုဏ်	၁၂၅
၁၀။ တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး	
မူရင်းကောင်းမှ မိတ္တူကောင်းမည်	၁၃၃
၁၁။ မန္တယံ (ကလေး)	
ပစ္စုပ္ပန်ရှုထောင့်	၁၄၇
၁၂။ မြနင်းအောင်	
ဒါလားကွယံပရဟိတ	၁၅၉
၁၃။ မေလတ်ဟန်	
အဆိပ်များ	၁၇၃
၁၄။ အထွန်း(တမာမြေ)	
အရိပ်မဲ့နောင်တ	၁၈၅
၁၅။ ကျော်သူရနိုင် (အဝေရာ)	
ဖြေမဆည်အလွမ်း	၁၉၅
၁၆။ မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)	
အညတရ	၂၁၅
၁၇။ တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး	
အသွေးတူ အရောင်ကွဲ	၂၂၁

ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ရပါသည် (ရှေ့ပြေးခံစားမှု)

တစ်ချိန်တုန်းက မြန်မာစာပေကောင်းကင်ပြင်၌ ရသစာပေများ ထွန်းကားခဲ့ဖူးပါသည်။ ဝတ္ထုတိုနှင့်စပ်လျဉ်း၍လည်း ‘ရွှေခေတ်’ ဟု ဆိုခဲ့ဖူးကြသည်။ သည်အထဲမှာမှ ‘ရသစာပေ’ ... ‘ရသစာပေ’ နှင့် ပွက်ပွက်ညံ့လာသောအခါ ဝေဖန်ရေးဆရာအချို့က ‘ရသစာပေ... ဘာလဲ! ဘယ်လဲ!’ ဟူ၍ မေးခွန်းထုတ်လာကြသည်။ သည်သို့ မေးခွန်းထုတ်ရလောက်အောင်လည်း ရသစာပေများမှာ ဖောင်းပွခဲ့သည်။ အမှန်အကန်တွေရှိသလို အကြံအဖန်တွေကလည်း များမှ..... များ။

ခုဆိုလျှင်..... ကော။

ဖောင်းပွဖို့ရာ မပြောနှင့် ခေါင်းပင် မပြုပုံလောက်အောင် ရသ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် ကွယ်ပျောက်လုနီးနီး အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ချေပြီ။ အငှားဆိုင်တွေ မရှိတော့။ နယ်မှ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ဖတ်လိုသူတို့ထံ အရောက်ပို့နိုင်ရန်အတွက် စာပို့ခဈေးတွေက စာအုပ်တန်ဖိုးနှင့်ပင် မမျှလောက်အောင် ရက်စက်မှု သရဖူဆောင်းနေခဲ့သည်။ လူတွေကြည့်ပြန်တော့လည်း စားဝတ်နေရေး အခက်အခဲ၊ ခရီးသွားလာရာ လမ်းတစ်လျှောက် အကျပ်အတည်း၊ တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်သည် နိုင်ငံရေးအခင်းအကျင်း၊ စာအုပ်တန်ဖိုး ကြီးမြင့်မှု၊ အချိန်ဆင်းရဲမှု စသည်စသည်တို့ကြောင့် စာပေ (အထူးသဖြင့် ရသစာပေ) နှင့် အဟပ်ကွာမှန်းမသိ ကွာကွာဟသွားလေတော့သည်။

ဤသို့ မှိန်ပျောလာသော ရသနယ်ပယ်တွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်မှာ သတင်းပင်ဖြစ်၏။ သိချင်တာ သိလိုက်ရ၍ အာလျတော့ ပြေတန်သလောက် ပြေသွားပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ရသစာပေမှ ရိုက်ခတ်လာသော အကျိုးဆက်ဖြစ်သည့် အကြင်နာစာနာတရားနှင့် မင်္ဂလာဘာဝနာတရားတို့ ခန်းခြောက်သွားကြကုန်သည်။ ဘဝအမောတွေ အဖေးတက်လာကြကုန်၏။ လောကအပေါ် ဆင်ခြင်မှု၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား... ဒါတွေလည်း အငွေ့ပျံ့မှန်းမသိ ပျံသွားကြကုန်၏။ ရသစာမျက်နှာတွေအစား ဖုန်းဖန်သားပြင်များက နေရာယူလာသောအခါ အကျိုးတရားထက်၊ အဆိုးအရွားတွေက အပုံအပင်။ ရင့်ကျက်သည်ထက် ရင့်ကျက်လာရမည့် အတွေးအခေါ် ဉာဏ်စွမ်းတို့သည် အင်အားချည့်နဲ့ လာခဲ့တော့၏။ ပေးဆပ်လိုက်ရသော အချိန် နှင့် ရယူသင့်ရယူထိုက်သည့် အကျိုးအမြတ်တို့က အချိုးမညီ တန်ဖိုးမမျှ တော့။

နှလုံးသားတွေ ကြမ်းရှကုန်ကြသည်။
သည်လိုပုံနှင့် မိုးကြီးချုပ်လျှင်ဖြင့်

* * *

သည်သို့ မိုးခေါင်နေသည့်ကာလဝယ် ... ညီငယ်တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး သယ်ဆောင်လာသော မိုးငွေ့ကလေးကြောင့် ရင်ထဲအေးချမ်းသွားရသည်။

“ခုနစ်စဉ်ကြယ် ရသဝတ္ထုတို့များ” ဆိုသည့် ကွန်ပျူတာရိုက်ပြီးသား စာမူစု။

အမှတ်(၁)ဟု ဆိုထားရာ ဆက်လက်၍ ... (၂)၊ (၃) စသဖြင့် ကိန်းဂဏန်းတွေ ဆက်လက်တိုးသွားမည့်သဘော။

ကျေနပ်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါဘိ။

ကလောင်စုံပါဝင်ရာ ... အဓိကအားဖြင့်တော့ ‘ခုနစ်စဉ်ကြယ်’ ဟု တင်စားရည်ညွှန်းထားသည့် - မနွယ်(ကလော)၊ မေလတ်ဟန်၊ ကျော်သူရနိုင်(အဝေရာ)၊ မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)၊ တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး၊ မြနင်းဝေအောင်နှင့် အထွန်း(တမာမြေ)တို့ပဲ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုထိုသော

ခုနစ်စဉ်ကြယ်တို့မှာလည်း ရောင်စဉ်တွေ တဖျတ်ဖျတ်။

စာပေဆုရဖူးသူတွေ၊ လုံးချင်းထွက်နေသူတွေ၊ အယ်ဒီတာတွေ၊ ပြီးတော့ ... စာနယ်ဇင်းအသီးသီးမှာ ကလောင်အင်အား ဖြန့်ကြက်နေသူတွေ ... စသဖြင့် အားရစရာကောင်းလွန်းလှသည်။

သည်အထဲမှာမှ ကလောင်ဝါရင့်နေပြီဖြစ်သော၊ မိမိတို့ မော့ကြည့်နေရသော ဆရာကြီး ဆရာမကြီးတွေကို ရှေ့တန်း တင်လိုက်ပြန်သေးသည်။ ဂုဏ်ယူစွာ ဂါရဝထားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဆရာကြီး လယ်တွင်းသား စောချစ်၊ ဆရာမကြီးကြူကြူသင်းနှင့် မနှင်းဖွေး။ ကလောင်သက်တမ်း ရင့်နေသည်သာမက ရသစာပေ ဖွံ့ဖြိုးထွန်းကားရေးအတွက် တစ်တပ်တစ်အား ဦးဆောင်ခဲ့သူတွေဟု ဆိုရလျှင်မမှား။

သည်... ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတို့၏ ဖော်ပြပါ ရသဝတ္ထုတိုများကို စာမျက်နှာထက်၌ ဖတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်လင့်ကစား ယခုကဲ့သို့ ပြန်ဖတ်ခွင့် ကြုံရသောအခါ အသစ်အသစ်သော ရသလှိုင်းတို့က ရိုက်ခတ်ခဲ့သည်သာပင်။ အခင်း၊ အခက်၊ အဖြေတို့က ရသစာပေရေးဖွဲ့နည်းအတွက် နမူနာယူတတ်လျှင် ယူစရာကောင်းပါဘိ။

သည်ကြယ်တာရာကြီးများအောက်မှ ကြယ်စဉ်ကလေးတွေကတော့ ဖြင့် နေအရောင်ထက် မလက်သော်ငြား ပိုးစုန်းကြူးထက်တော့ဖြင့် လင်းလက် ဝင်းပြက်နေပါသည်။ မိခင်မေတ္တာဘွဲ့ပါသည်။ လူမှုရေး ပဋိပက္ခတွေပါသည်။ မင်္ဂလာ ယဉ်ကျေးမှုတွေပါသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် အစားအသောက် ဘေးအန္တရာယ်တွေပါသည်။ ဂမ္ဘီရဆန်သည့် တွေ့ဆုံချစ်ကွဲတွေပါသည်။ ၅၂၈ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေပါသည်။ ဖခင်၏ကျေးဇူးဂုဏ်တွေပါသည်။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ကလေးများအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတရားပါသည်။ မိန်းမတို့၏ ဝင်္ကန္တပုံရိပ်တွေပါသည်။ သားသမီးတို့အပေါ် အရိပ်မည်းကြီးမထိုးစေရန် ဆင်ခြင်သင့်သည့် အကြောင်းတရားတို့ပါသည်။ သူငယ်ချင်းကောင်းတို့၏ ကလျာဏမိတ္တပါသည်။ အနီးမှန်သူတွေအကြောင်း၊ ပြယုဂ်ကောင်းသူတွေအကြောင်းပါသည်။ တာဝန်မယူ ရာထူးယူထားသူများအကြောင်းပါသည်။ ကျေးဇူးတရားနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အကြောင်းတို့ပါသည်။

လောကီထုပ္ပာတ် လူတို့ဇာတ်ကား ရင်သပ်အံ့သြဖွယ် ကောင်းမှ
ကောင်း။ တွေးတတ်၊ ရေးတတ်လျှင်ဖြင့် ရင်ခုန်သံတို့ ပဲ့တင်စေမည့် ရသ
ဝတ္ထုကောင်းလေးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်မလွဲ။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်တွေကတော့ဖြင့် ညဉ့်လွှာရုံ ရသကောင်းကင်မှာတော့
စိန်မှုံကြထားသည့်အလား။

တဖျတ်ဖျတ် တလက်လက်

တပြက်ပြက် တပြိုးပြိုး။

ရသစာပေ လွင်တီးခေါင်ကန္တာတော၌ မောလျနေသူများအဖို့ ခုနစ်စဉ်
ကြယ်တို့၏အစွမ်းဖြင့် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်နိုင်ပါစေသတည်း။ ။

နန္ဒာမိုးကြယ်

(၁၇-၅-၂၀၆)

ခုနစ်စဉ်ကြယ်အဖွဲ့ကိုယ်စား အမှာစာ

စုပေါင်းစပ်ပေါင်း အဖွဲ့လေးဖွဲ့ကြဖို့၊ ထိုအဖွဲ့ကို အမည်ပေးဖို့၊ အဖွဲ့ဝင် ဘယ်နှဦးရှိမလဲ၊ ထိုအဖွဲ့လေးသည် စိတ်တူကိုယ်တူ သဘောမျိုးဖြင့် ရသ ဝတ္ထုတိုတွေ စုစည်းထုတ်ဝေကြဖို့၊ တစ်လတစ်အုပ် မထုတ်နိုင်တောင်မှ နှစ်လ (သို့) သုံးလ တစ်အုပ် ထုတ်ကြဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့သူမှာ ဆရာမ မနွယ် (ကလော)နှင့် ဆရာမ မေလတ်ဟန်၊ ဆရာမ မြနှင်းဝေအောင် (မဒီ)တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကို အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ဖို့ ပြောလာ သည့်အတွက် နောက်ဆုံး စိတ်တူကိုယ်တူ ခုနစ်ဦးဖွဲ့ခဲ့ကြပြီး၊ ထိုခုနစ်ဦးကို လည်း ခုနစ်စဉ်ကြယ် စာပေမောင်နှမအဖွဲ့ ဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။

နောက်တွင်တော့ စာအုပ်ထုတ်ကြဖို့၊ ငွေကြေးရှာဖွေဖို့ တိုင်ပင်ကြပြီး နောက် တစ်ဦးလျှင် (၁)သိန်းကျပ်၊ ခုနစ်ဦးအတွက် (၇)သိန်းကျပ်ဖြင့် ထုတ်ဝေဖို့ တိုင်ပင်ကြ၊ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဤသို့ ထုတ်ဝေရာတွင် ဆရာကြီး /ဆရာမကြီးထံမှ စာအုပ်ထုတ်ဝေတိုင်း သုံးဦးထံမှ ဝတ္ထုသုံးပုဒ်ပါဝင်ဖို့နှင့် အဖွဲ့မှ တစ်ဦးလျှင် နှစ်ပုဒ်နှုန်း ပါဝင်ရေးသားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပထမဆုံးအုပ်တွင် ဆရာကြီး လယ်တွင်းသားစောချစ်၊ ဆရာမကြူကြူသင်း၊ ဆရာမ မနှင်းဖွေးတို့၏ ဝတ္ထုများကို ပြန်လည်ခံစား စေလို၍ အသုံးပြုခဲ့ကြပါသည်။

ဤသို့ ဆရာကြီး ဆရာမကြီးများ၏ စာမူများ ရရှိပြီးနောက် အဖွဲ့၏ စာမူများကို စုစည်းကြပြီး ကွန်ပျူတာအပ်၊ အဖုံးအပ်၊ စာမူကို ပြန်စစ်ကြနှင့် အားတက်သရော ရှိခဲ့ကြပါသည်။ အဘယ်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အနေ ဖြင့် စာပေလောကနှင့်ပတ်သက်၍ မိုက်ရူးရဲဆန်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်

မည်။ ရသစာပေဖတ်ရှုမှု တောင်ပြိုကမ်းပြို လျော့ကျနေသည့်အချိန်၊ ရသ
ဝတ္ထုတွေ လုံးချင်းအဖြစ်ထုတ်ဝေဖို့၊ ဖြန့်ချိဖို့ဟူသည် မတွေးရဲလောက်အောင်
ပင် ရှိနေချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကတော့ ပင်ပန်းမှုအမျိုးမျိုး
ကို ဂရုမပြုနိုင်ကြ။ ရည်မှန်းထားသည့်ကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် ဖန်တီးကြဖို့
ကြိုးစားခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် ခုနစ်စဉ်ကြယ်အဖွဲ့၏ ရသဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှု အမှတ်
(၁)ကို အောင်မြင်ချောမွေ့စွာ ထွက်ရှိ၊ ဖြန့်ချိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အဖွဲ့သား
အားလုံးလည်း ပျော်မွေ့နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် အမှတ်စဉ်
ပေါင်းချုပ်တွင်လည်း ယခု အမှတ်(၁) ထုတ်ဝေခဲ့သလို ဆရာကြီး၊ ဆရာမ
ကြီးသုံးဦး၏ တောင်းစာမှုများနှင့် အဖွဲ့ဝင်တို့၏ စာမှုများနှင့်အတူ ဆက်လက်
ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

အကယ်၍... ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သို့ အဖွဲ့ဝင်အသစ်များ ပါဝင်လို
သည် ဆိုပါက ဆရာမ မန္တယ် (ကလောင်)၊ ဆရာမ မေလတ်ဟန်၊ ဆရာမ
မြနှင်းဝေအောင်တို့ထံ အကြောင်းကြားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည်
..... မြန်မာဝတ္ထုတိုကဏ္ဍ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊ ရသစာပေရှင်သန် ထက်မြက်
ရေးအတွက်သာ ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြရေးသားလိုက်ရပါ
သည်။

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး
(ခုနစ်စဉ်ကြယ်အဖွဲ့ကိုယ်စား)

၁၇-၅-၂၀၁၆

“ဗျို...၊ မြင်းလည်းဆရာတို့၊ လာကြ
ပါဦး...။ ကူကြပါဦး...။ ရထားလာတော့မှာ
မို့ပါ ...”

ဦးချစ်က မြင်းလည်းသမားများကို
လှမ်း၍ အကူအညီ တောင်းရင်း ဘူတာ
ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ဂိတ်စောင့် ဦးချစ်

လယ်တွင်းသားစောချစ်

မန္တလေး-ရန်ကုန် အမြန်ရထားသည် စဉ့်ကိုင်မြို့မှ မီးရထားဂိတ်တံလေးကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ဂိတ်စောင့် အဘိုးကြီး ဦးချစ်သည် ပိတ်ထားသော တံခါးကို ကျောဖြင့်ကပ်၍ ရပ်ရင်း အလံစိမ်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောင်ပြထားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သူ၏တာဝန်ကျေပွန်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူနေဟန်ရှိသည်။ ရထားတံခါးပေါက်မှ ခေါင်းထွက်၍ကြည့်နေသော ဂါတ်ဗိုလ်ကိုမြင်သောအခါ အလံမြှောက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဂါတ်ဗိုလ်ကလည်း လက်ပြနှုတ်ဆက်သွားသည်။ ဦးချစ်၏ လုပ်သက်မှာ ကြာပြီ။ လျင်မြန်စွာ ဖြတ်သွားသည့် ရထားတွဲထဲမှ ဂါတ်ဗိုလ်တို့၏ မျက်နှာများကိုပင် မှတ်မိနေပြီ။ ဂါတ်ဗိုလ်များ၏အမည်များကို မသိသော်လည်း ဦးချစ်က သူ့ဘာသာ အမည်များ ပေးထားသည်။ ခေါင်းဖြူ ဂါတ်ဗိုလ်၊ လူပုဂါတ်ဗိုလ်၊ အသားမည်း ဂါတ်ဗိုလ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးဂါတ်ဗိုလ်၊ လူချောဂါတ်ဗိုလ်စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ယခုလက်ပြသွားသည်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးဂါတ်ဗိုလ်ဖြစ်သည်။ ရထားလွန်သွားသည်နှင့် ဦးချစ်သည် ကားလမ်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စောင့်နေသော ကားများ၊ လှည်းများ၊ စက်ဘီးများ၊ လူများ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ဖြတ်သွားကြသည်။

ယနေ့ အမြန်ရထား အချိန်ကိုက်ဝင်လာသည်။ နောက်ထပ်တစ်စင်း လာအောင် နှစ်နာရှိကြာဦးမည်။ ဦးချစ်အတွက် သူ့နေရာ သူ့ကမ္ဘာလေးကို လှပအောင်ဖန်တီးဖို့ အချိန်ကောင်းကောင်းရသည်။ ဦးချစ်သည် ဂိတ်တဲရေမှ ရထားလမ်းဘေး ဝဲယာတွင် နေကြာ၊ ဂန္ဓမာ၊ ပန်းချည်ပေါင်ပင်များ စိုက်ထားသည်။ လှပသော ပန်းကလေးများ ပွင့်နေ၏။ ဦးချစ်က ပန်းပင်လေးများကို မြေဆွပေါင်းသင်ပြီး အနီးရှိမြောင်းမှ ရေဆွဲ၍ လောင်းသည်။

ရထားလမ်းဘေးမှ ပေတစ်ရာကွက်အတွင်းမှာ ငှက်ပျော၊ ငရုတ်၊ ခရမ်းချဉ်၊ ရုံးပတီ၊ ခရမ်းစသော အပင်များ စိုက်ထားသည်။ ဘူးနှင့် ကြက်ဟင်းခါးပင်များကိုလည်း စင်နှစ်ခုခွဲ၍ တင်ထားသည်။ ထိုအပင်က လေးများကိုလည်း ပေါင်းသင်၊ မြေဆွရေလောင်းရပြန်၏။ ဤစိုက်ခင်းက လေးသည် ဦးချစ်၏ နေရာလေးကို သာယာစေရုံမျှမက ဦးချစ်၏ မီးဖိုချောင် ကိုလည်း အထောက်အပံ့ပြုသည်။

သစ်ပင်ကလေးများ၏ တာဝန်ပြီးသောအခါ ဦးချစ်မှာ စောစောစီးစီး ချွေးလေးများပင် စို့နေသည်။ ဘူတာရုံဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလံချိုးသည်ကို မတွေ့ရသေး။ ဦးချစ်သည် တံမြက်စည်းကိုယူ၍ ဂိတ်တဲအနီးမှ မီးရထားလမ်းဘေး ဝဲယာကို အမှိုက်လှည်းသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်သည် ဦးချစ် နေ့စဉ် အမှိုက်လှည်းလွန်း၍ မြေကြီးမှာမာပြီး ပြောင်နေသည်။

မနက်ပိုင်းအတွက် လုပ်စရာတော်တော်များများ ပြီးသွားပြီ။ ဦးချစ်သည် လတ်ဆတ်သော လေအေးလေးကို တဝကြီး ရှူလိုက်၏။ မီးဖိုပေါ်မှာ သူနှပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကိုယူ၍ မြေပြောင်ပြောင်တွင် အားပါးတရ ဖင်ချထိုင်လိုက်သည်။ ဦးချစ်အတွက် ဤမြေတွင် ဤနှယ်ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကျကျကို သောက်ရသည်မှာ အရသာအရှိဆုံး စည်းစိမ်ပင်ဖြစ်၏။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်အိုးကုန်ပြီ။ မန္တလေးဘက်မှ ရထားတစ်စီး ဝင်လာ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဦးချစ်သည် တံခါးပိတ်ပြီး အလံပြသည်။ ဂါတ်ဗိုလ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

နောက်ထပ် တော်တော်နှင့် ရထားလာမည် မဟုတ်သေး။ ကားများ၊ လှည်းများလည်း အလာနည်းပြီ။ ဦးချစ်သည် မီးရထားသံလမ်းနှင့်ပိုးထား

သော သံလမ်းပြတ်အကြားရှိ မြေကြီးများကို ဝါးချွန်တစ်ခုဖြင့်ထိုး၍ ဖယ်ရှားပစ်သည်။ နေ့စဉ်ရှင်းထားသောကြောင့် မြေမှုန့် သိပ်မရှိ။ ခဏနှင့်ပြီးသွားသည်။ ထို့နောက် ကားများ၊ လှည်းများသွား၍ သံလမ်းနှစ်ခုအလယ်တွင် ချိုင့်ဖြစ်နေသည်ကို လမ်းဘေးပေတစ်ရာကျင်းမှ မြေတူးယူ၍ ဖို့ပေးသည်။

ဦးချစ်သည် အလုပ်နှင့်ပြတ်၍ နေတတ်သူမဟုတ်။ ရထားတစ်စင်းနှင့် တစ်စင်းအကြား အားလပ်သောအချိန်များကို ပျင်းရိစွာ ထိုင်စောင့်မနေချင်။ လုပ်သင့်သည်များကို ကိုယ့်အသိဖြင့် စဉ်းစား၍ လုပ်သည်။ ဂိတ်တံခါးများကို နေ့စဉ် ဆီထည့်သည်။ ကလေးများမဆော့အောင် ဟန့်တားသည်။

ဦးချစ်အတွက် ဤဂိတ်တံလေးသည် သူ့ပျော်မွေ့ရာ သူ့ကမ္ဘာ။ သူ၏ အလုပ်ကိုလည်း ဦးချစ် အလွန်မြတ်နိုးသည်။ ယခုဆိုလျှင် လုပ်သက်ပင် သုံးဆယ်ပြည့်တော့မည်။ အသက်ကလည်း ခြောက်ဆယ်ပြည့်တော့မည်။ ပင်စင်ယူခါနီးပြီ။ အချိန်တန်၍ ရထားလာခါနီးလျှင် သူ့စိတ်က အလိုလိုပင် သိသည်ထင်သည်။ သူထင်လျှင်မကြာခင် ရထားလာတတ်သည်။ အလုပ်ကြာတော့ ကျင့်သားရနေသည်။

ပင်စင် ယူရတော့မည်ကို တွေးမိတိုင်း ဦးချစ် စိတ်မကောင်း။ ဦးချစ် ကျန်းမာသေးသည်။ သန်စွမ်းသေးသည်။ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ပါသေးသည်။ သို့သော် ဝန်ထမ်းစည်းမျဉ်းအရ အသက် ခြောက်ဆယ်ပြည့်လျှင် ပင်စင်ယူရမည်။ သူ့နေရာ သူ့ကမ္ဘာလေးမှ ဦးချစ် ခွာရတော့မည်။

‘အေးလေ ... ငါ အနှစ်သုံးဆယ်လုံး အကောင်းဆုံးတာဝန်ကျေခဲ့ပြီပဲ။ တော်ပြီပေါ့’

ဦးချစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးဖြေသိမ့်ရသည်။

ဦးချစ် ပင်စင်ယူသောအခါ ဂိတ်စောင့် အလုပ်ကို ဦးချစ်၏ တူမောင်ကျော်ဆက်ခံသည်။ ဦးချစ် သဘောမတူပါ။ မောင်ကျော်မှာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတတ် လုပ်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးချစ်မှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးများက ဦးချစ်၏ နာမည်ကောင်းအတွက် တူဖြစ်သူ မောင်ကျော်အား အခွင့်အရေးပေးလိုက်ကြသည်။

ဦးချစ်သည် အလုပ်မှ အနားယူခဲ့ရသည့်တိုင် သူ့နေရာလေးကို တွယ်တာဆဲဖြစ်သည်။ စပြီး အနားယူသည့်နေ့ကဆိုလျှင် ဦးချစ် မနေတတ်

မထိုင်တတ်ဖြစ်နေသည်။ ရထားချိန်နီးတိုင်း သူ့စိတ်က အလိုလိုသိနေသည်။ သူ့နားများက ရထားသံကို ကြားယောင်နေသည်။ ဂိတ်တဲကို ရထားဖြတ်သွားတိုင်း ဦးချစ်သည် သူ့အိမ်မှ မတ်တတ်ရပ်မိလျက် ဖြစ်ရသည်။ အကျင့်ပါနေသည်ကို ဦးချစ် ရုတ်တရက် မဖျောက်နိုင်ရှာ။ ဦးချစ်၏ အိမ်မှာလည်း ဂိတ်တဲနှင့် တစ်ဖာလုံပင် မဝေးတတ်။ လှမ်းကြည့်လျှင် ရထားဖြတ်သွားသည်ကို မြင်နေရသည်။

မောင်ကျော်သည် တံခါးကို ရထားလာခါနီးမှ ပိတ်သည်။ ဦးချစ်လို ကြိုတင်မပိတ်။ အလျင်စလိုနိုင်သော ခရီးသည်များက မောင်ကျော်ကို ပို၍ သဘောကျသည်။

‘အခုမှ ဟန်ကျတယ်။ အရင် အဘိုးကြီးတုန်းကများ စောင့်ရတာ အကြာကြီး’ ဟု ပြောကြသည်။

မောင်ကျော်က ပြုံးသည်။

‘ရှေး အဘိုးကြီးတွေ ဘာနားလည်တာ မှတ်လို့ဗျာ’ ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ အထင်သေးလိုက်သည်။

ဦးချစ်က တံခါးကို နေ့စဉ် ဆီထည့်သည်။ မောင်ကျော်က တစ်ပတ် တစ်ခါသာ ထည့်သည်။ နောက်တော့ လုံးဝပင် ဆီမထည့်။

ရထားတစ်စီးနှင့် တစ်စီးကြား မြင်းလှည်းသမားများနှင့် စကားကောင်းလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်လိုက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။ မီးရထားသံလမ်းနှင့် ပိုးထားသော သံလမ်းပြတ်ကြားတွင် မြေကြီးများပြည့်နေပြီ။ ကားများ၊ လှည်းများ၏ဒဏ်ကြောင့် သံလမ်းနှစ်ခု၏ အလယ်မှာ ချိုင့်ခွက်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ မိုးရွာလျှင် ရေတင်၍ ဗွက်ဖြစ်နေ၏။ ပန်းပင်ကလေးများလည်း မပွင့်မလန်းနိုင်တော့ပါ။ ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့ရှာကြပြီ။ သီးနှံစိုက်ခင်းလေးမှာလည်း ဟိုတစ်ပင် သည်တစ်ပင်သာ ကျန်တော့သည်။ မောင်ကျော်သည် သီးသမျှကို ခူးယူသော်လည်း နောက်ထပ် စိုက်ပျိုးခြင်း မရှိ။ ရေမလောင်း ပေါင်းမသင်၍လည်း မြက်ပင်၊ ချုံပင်တို့ မင်းမူနေကြပြီ။

အဆိုးဆုံးမှာ မောင်ကျော်သည် ညနေပိုင်း ရထားနှစ်စင်းကြားတွင်

တစ်နာရီခန့် အချိန်ရသည့်အတွင်း အရက်ဆိုင်သို့ သွား၍ အရက်သောက် တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးချစ်က တူဖြစ်သူ မောင်ကျော်အား ထိုသို့ မလုပ်ရန်ပြောသည်။ မောင်ကျော်က ဦးချစ်ကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ လှောင်ပြုံး။

‘ဦးလေးတို့ခေတ် ကုန်ပါပြီ’ ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

ဦးချစ် သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေစဉ် မောင်ကျော် မြင်းလှည်းကြုံစီး၍ အရက်ဆိုင်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ခါတိုင်းတွင် ရထားချိန်မီ မောင်ကျော် ရောက်တတ်သည်။ ယနေ့ ပြန်လာသည်ကို မတွေ့ရသေး။ ရထားချိန် နီးလာပြီ။ ဂိတ်တဲဆီသို့ ဦးချစ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တံခါးကြီးမှာ ဖွင့်ထားဆဲ။ လှည်းများ၊ ကားများလည်း ဖြတ်သွားဆဲ။

ဦးချစ်စိတ်ထဲတွင် ရထားလာတော့မည်ဟု ထင်လာသည်။ ဦးချစ် စိတ်ပူလာ၏။ ပြေးသွားပြီး တံခါးပိတ်ရမည်လားဟု စဉ်းစားသည်။ သို့ရာ တွင် မသွားဖြစ်။ ခဏ စောင့်ကြည့်သည်။ မောင်ကျော်က မလာသေး။ လမ်းပေါ်တက်၍ မောင်ကျော်ကို မျှော်ကြည့်သည်။ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင် ရ။ ရထားလာချိန် နီးလာပြီ။ ဤရထားမှာ အမြန်ရထားဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်က အလိုလို မှန်းမိနေသည်။ ဦးချစ် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ရထားဂိတ်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။

‘ဟိုက် ... ဒုက္ခပါလား’

ရထားလမ်းပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဦးချစ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားမိသည်။

စပါးအပြည့်တင်ထားသော ကားကြီးသည် ရထားလမ်းပေါ်တွင် ပျက်နေသည်။ ရထားလာချိန်က နီးလှပြီ။

‘ဗျို ... ဆရာတို့၊ ကားကို အမြန်ဆုံး တွန်းချပါဗျ။ ရထားလာခါနီး နေပြီ’

ဦးချစ်က အမောတကော ပြောလိုက်သည်။

‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ကားက ရှုပ်ကွိုးသွားတာဗျ။ ဝန်ကလည်း သိပ်များနေ တယ်။ တွန်းချလို့ မရဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး’

ကားဆရာက စိတ်ပျက်သည်းညှစ်၍ ပြန်ပြောသည်။

‘အဲဒါမှ ခက်တာပဲဗျာ။ တကယ့်နေရာမှ လာဖြစ်ရတယ်’

ဦးချစ်က ကားအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကားအခြေအနေမှာ အတော်ဆိုးသည်။ မောင်ကျော်က မြေဖို့မပေး၍ သံလမ်းနှစ်ခု အလယ်တွင် ရေအိုင်နေသော ချိုင့်ခွက်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

‘ကျိုးမှာပေါ့ကွာ။ သည်နေရာက ချိုင့်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။ ကားက ဝန်များတော့ ဆောင့်ချိုးသလို ဖြစ်တာပေါ့။ မောင်ကျော် သိပ်ပေါ့တာပဲ။ တံခါးလည်း ခုထိ မပိတ်ရသေးဘူး’

ဦးချစ်က မောင်ကျော်ပြန်လာမည့် လမ်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ရင်း ညည်းလိုက်သည်။

‘ဗျို့ ကားဆရာတို့... ဒီလို ကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ သည်ကားကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရထားလမ်း လွှတ်အောင်တော့ တွန်းချမှဖြစ်မယ်။ ခုလာမှာ အမြန်ရထားဗျ။ ခရီးသည်တွေ အများကြီးပါတယ်။ ရထားတိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ကားလည်း ကြေမ္မသွားမှာပဲ။ ရထားလဲပျက်မယ်။ လူတွေလည်း သေမယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ထောင်ကျမယ်’

ဦးချစ်က ကားကြောင့် ကားသမားများ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဗျို့ မြင်းလှည်းဆရာတို့ လာကြပါဦး။ ကူကြပါဦး။ ရထားလာတော့ မှာမို့ပါ’

ဦးချစ်က မြင်းလှည်းသမားများကို လှမ်း၍ အကူအညီတောင်းရင်း ဘူတာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ...ဟိုမှာ အလံတောင် ချိုးထားပြီ။ အမြန်ဆုံး တွန်းကြပါဗျ’

ဦးချစ်ခေါင်းဆောင်၍ ကားသမားများရော မြင်းလှည်းသမားများပါ ကားကို တွန်းကြသည်။ ကားမှာ ချိုင့်ထဲကျနေသည့်ပြင် ဝန်ကလည်းများ၍ လှုပ်ရုံမျှပင် မလှုပ်။

‘ဗျို့...လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကလူတွေ လာကြပါဦး။ ဟိုလှည်းပေါ်က ဆရာ ခဏဆင်းလာပြီး ကူပါဦးဗျ’

ဦးချစ်မှာ တွေ့သမျှလူတိုင်းကို အတင်းလှမ်းခေါ်၍ အကူအညီ တောင်းသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရထားဥဩသံကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြားရသည်။

‘ဟာ ဒုက္ခပဲ။ အားလုံးသေကုန်တော့မှာပဲ။ လုပ်ကြံပါဦးဗျ။ ခင်ဗျား တို့ တွန်းကြ။ ကျုပ်က ရထားရပ်အောင် သွားတားမယ်’

ဦးချစ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အလံများကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။

‘ခက်တာပဲကွာ။ ဒီကောင် အလံတွေလည်း ဘယ်ထားမှန်း မသိဘူး’

‘ဟိုမှာ ဟိုမှာ’

တစ်ယောက်က တံခါးပေါ်တွင် တင်ထားသော အလံစိမ်းကိုပြသည်။

ဦးချစ်ပြေးသွားပြီး ဆွဲယူလိုက်ရာ အလံစိမ်းတစ်ခုတည်းသာ တွေ့ရသည်။

‘ဟာ အလံနီက ဘယ်ရောက်နေလည်း မသိဘူး။ ဒီကောင် အလံ နှစ်ခုကိုလည်း အတူမထားဘူး။ အလံနီနဲ့ တားမှရမှာ’

ဦးချစ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တဲအတွင်းသို့ ပြေးကြည့်သည်။ အလံထားသည့်နေရာတွင် ဘာမျှမရှိ။ မီးရထားလမ်းဘေး လျှောက်ကြည့်ပြန်သည်။ မတွေ့။

‘ဟိုမှာ ဟိုမှာ’

လူတစ်ယောက်က ခြောက်သွေ့နေသော ပန်းပင်တစ်ပင်၏ဘေးမှ အလံနီကို ပြေးယူ၍ ဦးချစ်အား ပေးလိုက်သည်။

‘လုပ်ကြံပါဗျ။ ကားကိုတွန်းကြပါ။ ရထားက တားပေမယ့် ရပ်ချင်မှ ရပ်မှာ’

ဦးချစ် ကားအနီးမှ လူများကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ လူများက တအားကုန် တွန်းကြသည်။ လူအားများလာ၍ ကားမှာ လှုပ်ရုံသာလှုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ရထားလမ်းလွတ်အောင် တွန်းဖို့မလွယ်။

ရထားစက်သံကိုပင် ကြားရပြီ။ သို့ရာတွင် ရွှေစေတီဘုရားနှင့် ကွယ်နေ၍ ရထားကို မမြင်ရသေး။ ရထားဥဩသံကို ထပ်၍ ကြားရပြန်သည်။

ဦးချစ်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အလံနီကို ကိုင်မြှောက်၍ ရထားလမ်းအတိုင်း ပြေးသွားသည်။

ရထားမှာ ရွှေစေတီတွေကို လွန်လာသည်။ မီးရထားသံလမ်းများမှ တရဲရဲမြည်သံကိုပင် ကြားရပြီ။ ဦးချစ်သည် ရထားဆီသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြေးနေသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းလာသော ရထားကြီးသည် ဦးချစ်ထံသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးနေသည်။ ဦးချစ်သည် ရထားသံလမ်း နှစ်ခုကြားမှ ဇလီဖာတုံးပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အလံနီကိုလည်း ဝှေ့ယမ်း၍ ပြသည်။ ရထားက ဥဩဆွဲပြန်သည်။ ဦးချစ် ရထားလမ်းပေါ်မှ ဆင်းပြေးလျှင် လွတ်နိုင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဦးချစ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရထားပေါ်မှ လူများစွာသေရမည့်အစား သူတစ်ယောက်တည်း အသေခံရန်ဖြစ်သည်။

ဦးချစ်သည် သူ့ထံသို့ အတင်းပြေးဝင်လာသော ရထားကို ကြည့်မနေဝံ့သဖြင့် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး အလံကိုသာ ဝှေ့ယမ်းနေမိသည်။

ရထားစက်ခေါင်းမောင်းသူသည် ရထားလမ်းပေါ်တွင် ရပ်၍ လူတစ်ယောက် အလံနီပြပြီး အတင်းတားနေသည်ကို တွေ့သွားသည်။ ရထားဘရိတ်ကို လျင်မြန်စွာ အုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ရထားမှာ အရှိန်များလွန်း၍ ရုတ်တရက်မရပ်။ ဘရိတ်အုပ်ထားသော ရထားဘီးနှင့်သံလမ်း ပွတ်တိုက်ရာမှ ဆူညံသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘရိတ်အုပ်ပြီးသည့်နောက်မှပင် ရထားသည် ရှေ့သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးသွားပြီးမှ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။

ရထားပေါ်မှ ဆူညံသောအသံများ ထွက်လာသည်။ ရထားတံခါး ပေါက်များမှ ခေါင်းများစွာ ထွက်လာ၍ ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ရထားစက်ခေါင်းမောင်းသူသည် ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ရထားရှေ့သို့ ပြေးကြည့်သည်။

ရဲရဲနီသော အလံကို ကိုင်မြှောက်၍ မတ်တတ်ရပ်နေသော အဘိုးကြီးကို တွေ့ရသည်။

ရထားစက်ခေါင်းနှင့် အဘိုးကြီး၏ကြားတွင် တစ်ပေပင် မကွာတော့ပါ။ အဘိုးကြီးမှာ မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ ခူးများတဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

‘အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား သေသွားချင်လို့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ရထားကို တားတာလဲ’

ဦးချစ် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကပ်၍ရပ်နေသော ရထားကို တွေ့ရသည်။

ဦးချစ်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လွန်းအားကြီး၍ ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်။

‘အဘိုးကြီး မေးနေတာ မကြားဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ ရထားကို တားရတာလဲ’

စိတ်တိုနေသော စက်ခေါင်းမောင်းသူက အဘိုးကြီးကို အော်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ကား’

ဦးချစ်မှာ တစ်ခွန်းသာ ဖြေနိုင်သည်။ နောက်သို့လက်ဖြင့် လှမ်းပြလိုက်သည်။

စက်ခေါင်းမောင်းသူက အဘိုးကြီးပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်တွင်ပျက်နေသော စပါးတင်ကားကို မြင်ရသည်။

‘ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ခင်ဗျားတံခါးကို ကြိုကြိုတင်တင် မပိတ်ဘူးလား’

ဦးချစ်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း မပြေသေး၍ ဘာမျှ အဖြေမပေးနိုင်။

ထိုအချိန်တွင် ဂါတ်ဗိုလ်ရောက်လာသည်။ ဦးချစ်ကို ကောင်းစွာသိသော ခေါင်းဖြူဂါတ်ဗိုလ်ဖြစ်သည်။

‘ဪ ... ဂိတ်စောင့် အဘိုးကြီးပဲ။ ဟာ ... ဟိုမှာ ကားပျက်နေလို့ တားတာပဲ။ ကံကောင်းလို့ပါလား။ အဘိုးကြီးသာ မတားရင်ဒုက္ခပဲ။ ဟိုဘက်မှာ မြောင်းကူတံတားရှိတယ်’

ရထား၏ရှေ့တွင် အဘိုးကြီးကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ခရီးသည်များသည် ဂါတ်ဗိုလ်ပြောမှ မိမိတို့၏အန္တရာယ်ကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိကြသည်။

‘ကဲ ... အဘိုးကြီး အလံချပါတော့။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး။ ခင်ဗျားက တံခါးကို ကြိုမပိတ်ဘူးလား’

ဦးချစ်က ကိုင်မြှောက်ထားသော အလံကို ချလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ဂိတ်စောင့် မဟုတ်တော့ဘူး။ ပင်စင်ယူထားပါပြီ’

‘ဪ ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မတွေ့တော့တာကိုး။ ဒါဖြင့် ဂိတ်စောင့် ဘယ်မှာလဲ။ သူက တံခါ မပိတ်ဘူးလား’

ဂါတ်ဗိုလ်က ဆက်မေးသည်။

‘ဂိတ်စောင့်က သိပ်ပေါ့ပါတယ်။ မြို့ထဲသွားတာ ပြန်မလာသေးဘူး။ ရထားလာချိန်နီးတော့ ကျုပ်စိတ်ပူလို့ လာကြည့်တာ စပါးတင်ကားက ရထားလမ်းပေါ်မှာ ရှုပ်ကျိုးလို့တဲ့။ ပျက်နေတယ်။ တွန်းချတာလည်း မရဘူး။ ရထားကလည်း အမြန်မောင်းလာနေတော့ လူတွေ သေကုန်မှာ စိုးတာနဲ့ ကျုပ် ပြေးလာပြီး တားတာပါ’

‘ဒါနဲ့ ကျုပ်ဥဩဆွဲပြီး ဘရိတ်အုပ်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းမပြေးတာလဲ။ အဘိုးကြီး။ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ နောက်ထပ် တစ်ပေလောက်သာ ဆက်လိမ့်ရင် ခင်ဗျားသေမှာပဲ’

စက်ခေါင်းမောင်းသူက ဦးချစ်နှင့် ရထား၏ အကွာအဝေးကိုပြု၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဆင်းပြေးရင် ရထားမရပ်ဘဲ ဆက်မောင်းမှာစိုးလို့ပါ’

ဘေးမှဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ခရီးသည်များသည် ဆူညံစွာ ပြောကြဆိုကြ၊ ဦးချစ်အား ချီးမွမ်းကြသည်။

‘ကျုပ်အစက မသိလို့ အော်မိ၊ ပြောမိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားသာ အသက်စွန့်ပြီး မတားရင် သည်အချိန်ဆို ဟိုဘက်မြောင်းထဲမှာ ကျုပ်အလောင်းကို တွေ့ရမှာပဲ။ ကျုပ်က စက်ခေါင်းမောင်းဆိုတော့ ရှေ့က သေမှာပဲ။ အဘိုးကြီး ကျုပ်အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပဲ’

‘ကဲ ... လာ ... လာ အဘိုးကြီး၊ ရထားရပ်သွားပါပြီ။ လမ်းဘေးကို ဆင်းပါတော့’

ဂါတ်ဗိုလ်က ဦးချစ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် ခရီးသည်ချင်း အဆင့်ဆင့် ပြောကြ၍ ရထားပေါ်မှ ခရီးသည်အားလုံးသည် မိမိတို့၏ အသက်ကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ကယ်လိုက်ကြောင်း သိသွားကြသည်။ အဘိုးကြီးကို ဆင်းကြည့်ကြသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြသည်။

‘ဒီမယ်အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ကယ်လိုက်လို့ နိုင်ပိုင်ရထားကြီးလည်း ပျက်စီးမယ့်ဘေးက လွတ်သွားတယ်။ ခရီးသည်တွေလည်း ဒုက္ခရောက်မယ့် အန္တရာယ်က လွတ်သွားတယ်။ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်တို့ မီးရထားဌာနက လည်း ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှာပဲ။ အစိုးရကလည်း ဆုပေးဦးမှာပဲ။ ရော့ ... အခု ကျွန်တော် က ဆုပေးတာ’

စက်ခေါင်းမောင်းသူက သူ့အိတ်ထဲမှ ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူ၍ ဦးချစ်အား ပေးလိုက်သည်။

ဦးချစ်က လက်ကာပြပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူး’

ဂါတ်ဗိုလ်က တရင်းတနှီးပင် ဦးချစ်၏လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ယူပါ အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားယူရမယ်။ ရော့ ... ဒီမှာ ကျုပ်ကလည်း တစ်ထောင်။ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်သိမှုအတွက် ဆုပေါ့’

ဂါတ်ဗိုလ်က ဦးချစ်၏ လက်တွင်းသို့ အတင်းထည့်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘေးမှ ခရီးသည်များကလည်း ထောင်တန်ထုတ်ပေးကြ၊ ငါးထောင်တန် ထုတ်ပေးကြ၊ ငါးရာတန် ထုတ်ပေးကြနှင့် ဦးချစ်၏ လက်အတွင်းသို့ အတင်းထည့်ပေးကြသည်။ အချို့က စားစရာများ၊ စီးကရက်ဘူးများ ပေးကြသည်။ ဦးချစ် ငြင်း၍မရ။ ရထား၏ အရှိန်ကို ဦးချစ် တားနိုင်သော်လည်း လူတို့၏ မေတ္တာစေတနာ အရှိန်အဟုန်အား ဦးချစ် တားဆီး၍မရ။

ထိုအချိန်တွင် ဘူတာရုံပိုင်ကြီး ရောက်လာသည်။ ဦးချစ်အား ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဦးချစ် ... ခင်ဗျားကတော့ ပင်စင်ယူပြီးတာတောင် တာဝန်သိတဲ့ အဘိုးကြီးပဲဗျာ။ ခင်ဗျားကယ်ပေလို့ပေါ့။ မဟုတ်ရင်တော့ မတွေးဝံ့စရာပဲ။ ဟာ ... ခင်ဗျားမှာ ဆုတွေရထားတာလဲ အများကြီးပါပဲလား’

‘နည်းပါသေးတယ်ရုံပိုင်ကြီး။ ဒီအဘိုးကြီးကို ခင်ဗျားတို့မြို့ကလည်း ဆုပေးပွဲ လုပ်သင့်တယ်’

‘လုပ်မှာပါ။ လုပ်မှာပါ။ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့မြို့က ဂုဏ်ပြုဖို့ ကျွန်တော် သက်ဆိုင်ရာတွေကို တင်ပြပါမယ်။ မီးရထားဌာနကိုလည်း ကျွန်တော် အစီရင်ခံပါမယ်’

ထိုအချိန်တွင် မော်တော်ကားမှာ လူအင်အားနှင့် ဝိုင်းထိန်းပြီးတွန်း၍ ရထားလမ်းမှ လွတ်သွားသည်။ ကားလမ်းတံခါးကိုလည်း ရံပိုင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ပိတ်ခဲ့ပြီ။ အရက်မူးပြီး ပြန်လာသော မောင်ကျော်ကိုကား ရံပိုင်ကြီးက တံခါးကိုပင် ကိုင်ခွင့်မပြုတော့ပေ။

မီးရထားစက်ခေါင်းမောင်းသူက ဥဩဆွဲလိုက်၍ ခရီးသည်များ ရထားပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်ကြသည်။

စက်ခေါင်းမောင်းသူက ဦးချစ်အား လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရထားကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ စတင်ထွက်ခွာသည်။ ရထားပေါ်မှ ခရီးသည်များ သည် ဦးချစ်အား ဆူညံစွာ အော်ဟစ်၍ လက်ပြုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ အချို့က လူခွဲမပါ၍ အောက်သို့ မဆင်းနိုင်သူများက ရထားလမ်းဘေးမှ ဦးချစ်ထံသို့ ပစ္စည်းများ၊ မုန့်အိတ်များကို ပစ်ချပေးကြပြန်သည်။ ဦးချစ်က ပြန်လည်၍ လက်ပြုရင်းနှုတ်ဆက်နေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးများတွင်ကား သူ၏ တာဝန်အတွက် ဂုဏ်ယူသော မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျက်။

လယ်တွင်းသားစောချစ်

စည်းရုံးကလေး လုံလုံခတ်မယ်
ကြူကြူသင်း

“သက်သက်... သူ့ကို မသိပါဘူး အစ်ကို
ကြီးရယ် ...၊ ဘုရားစူးရပါစေ။ သူ့ကို တစ်ခါ
မှလည်း မမြင်ဖူးပါဘူး။ တကယ်ပြောတာ
ပါ အမေရယ်။ သမီးနဲ့ ဘာမှ မပတ်
သက်ပါဘူး ...”

ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည့် သမီးကို
ကြည့်ရင်း မခင်အေး တွေ့သွား၏။

စည်းရိုးကလေး လုံလုံခတ်မယ်

ကြူကြူသင်း

“ကားဂိတ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှဘူးကွ။ အေးတို့ အထည်ချုပ်စက်ရုံကို တော့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လျှောက်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အငယ်ကောင် ကျောင်းတက်ဖို့လည်း စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ပေးရလိမ့်မယ် အေးရေ။ ကျောင်း နဲ့က နည်းနည်းလှမ်းတယ်”

ကိုအောင်လှက အိမ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သူ့အတွေးကို ပြော၏။ မခင်အေးက စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်နေရာက -

“အိမ်က နည်းနည်းကျဉ်းတယ်နော်”

“သိပ်တော့ မကျဉ်းလှပါဘူး အေးရဲ့။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းဖွဲ့ထားတာ ပါတယ်။ ဟိုနောက်ဘက်မှာ မီးဖိုချောင်အဆွယ်ကလေးလည်း ပါတယ်လေ။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ဘက်မှာရော ဘေးနှစ်ဖက်မှာရော မြေပိုကလေးရှိတယ်လေ။ အေးကြိုက်တဲ့ ပုံစံလေးပဲဟာ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုအောင် သဘောကျရင် ပြီးတာပါပဲ။ နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်းလောက်လျှော့ဖို့ ဈေးဆစ်ကြည့်ပါဦးလား ကိုအောင် ရဲ့။ သွပ်နှစ်ချပ်သုံးချပ်လည်း လဲရဦးမှာလေ။ ပြောကြည့်ပါဦးလား”

“အဲဒါတော့ ရမယ်မထင်ဘူး အေးရဲ့ ...။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက စကားကုန် ပြောပြီးသား။ သူ့ဈေးနဲ့သူတော့ တန်ပါတယ် အေးရယ်။ ကိုယ်တို့နေခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးနဲ့စာရင် ဒီနေရာကလေးက

ပိုပြီး အသက်ရှူရချောင်ပါတယ်။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုကလေးတွေ မြင်နေရတာကိုက စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းပါတယ်။ အေးပဲ ဒီလို အပင်က လေးတွေနဲ့ နေချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုအောင်ရဲ့၊ အေးလည်း ဒီနေရာကလေးကို ကြိုက်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ခေါင်းရင်းဘက်က အပွင့်တွေဝေနေတဲ့ သရက်ပင် ကလေးကို သိပ်သဘောကျနေတာ၊ ခြေရင်းဘက်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဒန့်သလွန်ပင်ကလေးကလည်း အပွင့်တွေ ဖွေးလို့”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုအောင်ရဲ့၊ ဒီအိမ်ကလေးပဲ ယူလိုက်ကြပါစို့”

မခင်အေးက ထပ်ကာထပ်ကာ သဘောတူကြောင်း ပြောရလေ သည်။ သို့တိုင် ကိုအောင်လှက အတွန့်တက်လိုက်သေးသည်။

“သားကြီးကလည်း ဒီနေရာလေးကို သဘောကျတယ်တဲ့ကွ။ သူက လည်း ဒီလိုနေရာမျိုးလေးမှာ နေချင်တာတဲ့”

သည်လိုနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ကလေးကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြေဂရန်ထဲတွင် ပေသုံးဆယ်၊ ပေခြောက် ဆယ်ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း ခြံစည်းရိုးခတ်မထားသောကြောင့် ထိုထက် ပို၍ ကျယ်ဝန်းသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုမြေပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးမှာ အုတ်ဖိနပ် များခံလျက် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်၊ လျှပ်စစ်မီးအပြည့်အစုံဖြင့် ခပ်ထည်ထည်။ အိမ်ကလေးမှာ သူတို့မိသားစု ငါးယောက်အတွက် ကျယ်ဝန်းသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း နေပျော်သည်ဟု ကျေနပ်နေကြသည်။

အိမ်ကလေး၏ ရှေ့တွင် မြေနီလမ်းမကျယ်ကြီးရှိသည်။ ထိုလမ်းမ ကျယ်ကြီးမှ ဆယ့်လေးငါးလှမ်းမျှ ကွေ့ဝင်လာပြီး လှေကားသုံးထစ် တက် လိုက်လျှင်ပင် သူတို့အိမ်ကလေး၏ ဖိနပ်ချွတ်ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်တော့ သည်။ သူတို့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ငှားရမ်းနေခဲ့ရသည့် လှေကားအထစ် သုံးဆယ်ကျော်တက်မှရောက်သည့် တိုက်ခန်းနှင့်တော့ အကွာကြီးကွာသည်။ ခြေလည်း မညောင်း၊ အမောလည်း မဆို။

ရိုးရိုးသားသား၊ ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်လုပ်ကြပြီး ခြစ်ခြစ်ကုတ် ကုတ် စုဆောင်းခဲ့ကြရသည့် ငွေကလေးက ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေး ဝယ်နိုင်ရန်

ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူတို့နေရာက မြို့နွှံတော့ နည်းနည်းကျသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ခြေကျသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်မှာရော၊ ခြေရင်းဘက်မှာပါ ကပ်လျက်အိမ်မရှိ။

ထို့ပြင် အများစုက လက်လုပ် လက်စား အခြေခံလူတန်းစားများ ဖြစ်သည်။ အတန်အသင့်ပြည့်စုံဟန်တူသော လူနည်းစုက နွားမွေးသည်၊ ဝက်မွေးသည်၊ ကြက်မွေးသည်။

အချို့က ကြံ့ရာကျပန်း လုပ်ကိုင်ကြသည်။ အချို့က ခေါင်းရွက်ဗျပ် ထိုးဈေးသည်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အရပ်သို့ ပြောင်းလာကြသည့် ကိုအောင်လှတို့ မိသားစုကို သူတို့က အထင်ကြီး လိုလားစွာ ကြံ့ဆိုကြသည်။

အငှားကားမောင်းသူ ကိုအောင်လှ၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်သည့် မခင်အေးနှင့် သမီးကြီးသက်သက်၊ ဂျာနယ်တိုက်တစ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း စာပေးစာယူဖြင့် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရယူနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည့် သားကြီးကိုဇော်နှင့် ခြောက်တန်းကျောင်းသား သားငယ်မောင်စိုးတို့ ပါဝင်သည့် မိသားစုမှာ သူတို့အတွက် ထူးခြားနေ၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။

သားပျို၊ သမီးပျိုကလေးများရှိသည့် ကိုအောင်လှတို့ မိသားစုအနေနှင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၊ အိမ်နီးနားချင်းကောင်း ရချင်သည့် အကြောင်းရင်းကလည်း ရှိလေသည်။ ကိုအောင်လှက မနက်ခြောက်နာရီ အိမ်မှထွက်၍ ကားပိုင်ရှင်ထံမှ ကားသွားထုတ်ရသည်။ တစ်နေကုန် အငှားကားမောင်းပြီး ညရစ်နာရီကျော် ကိုးနာရီလောက်ကျမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လေ့ရှိသည်။ သူ့တွင် နားရက်မရှိ။ မခင်အေးတို့ သားအမိကလည်း စက်ရုံသို့ မနက်ရှစ်နာရီအရောက် သွားကာ အလုပ်ဆင်းရပြီး ညနေ ငါးနာရီခန့်ကျမှ ပုံမှန်ပြန်ရလေ့ရှိသည်။

သားကြီးကိုဇော်ကတော့ သူ့ အလုပ်တိုက်တွင် အနေများပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အိမ်သို့ပြန်လာတတ်သည်။

သားငယ်မောင်စိုးကလည်း မနက်ကိုးနာရီမှ ညနေလေးနာရီလောက်အထိ ကျောင်းတက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့အိမ်ကလေးမှာ တစ်နေကုန် အထီးကျန်။

‘ဟောတော့ ...၊ အမေရေ။ သမီးတို့ ပျိုးထားတဲ့ မုန့်ညင်းပင်က လေးတွေတော့ ကုန်ပြီ’

မနက်စောစောထကာ ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားငယ်အတွက် မီးဖိုထဲတွင် ထမင်းချိုင့် ပြင်ဆင်နေသည့် မခင်အေးက အိမ်ရှေ့သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ကြည့်ပါဦး အမေရယ်၊ ကြက်တွေ လာယက်သွားကြတာ အမေရဲ့။ ဟောတော့ ...၊ သမီးရဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေးတွေပါ ပါသွားတာကိုး အမေရဲ့”

သက်သက်က ငိုသံပါကလေးဖြင့် ပြောကာ ပွစာကျဲနေသည့် ပျိုးခင်း ကလေးအနားတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ သက်သက်ရယ် ...။ အမေနှီးခါစ ထွက်ကြည့်တုန်းက တောင် ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူး။ ဘယ်အချိန်ကများ လာယက်သွားကြတာပါ လိမ့်”

“မနေ့က ကျွန်တော်ကျောင်းက ပြန်လာတော့ ကြက်ဖကြီး တစ်ကောင်နဲ့ ကြက်မသုံးကောင်တွေလို့ မောင်းထုတ်လိုက်ရသေးတာ။ အဲ့ဒီကောင်တွေပဲနေမှာ အစ်မသက်ရဲ့ ...”

မောင်စိုးက လေသံကလည်း စိတ်တိုနေသည့်လေသံ။ သက်သက်က သူ့နှင်းဆီပင်ကလေးတွေကို တစ်ပင်စီ လိုက်ကောက်ရင်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“နုမြောလိုက်တာ အမေရယ်။ ဒီအပင်ကလေးဆို အဖူးကလေးတောင် ထွက်နေပြီ။ ဘယ်အိမ်က ကြက်တွေများ လာယက် သွားတယ်မသိဘူး။ ကြည့်ပါဦး၊ မုန့်ညင်းပင်ကလေးတွေက အတော်တောင် သန်နေပြီဟာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘာမှ စိုက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ...။ ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ အမေ”

နှင်းဆီပင်ကလေးများကို တယုတယကိုင်ရင်း သက်သက်က တတွတ်တွတ် ပြောမဆုံး။

မခင်အေးမှာလည်း သူတို့သားအမိသုံးယောက် တူးကာ၊ ဆွဲကာ၊ မြေဆွေးထည့်ကာ ရေလောင်းကာဖြင့် နေ့စဉ်အရိပ်ကြည့်နေခဲ့ရသည့် အပင်ကလေးများကို နုမြောမဆုံး။

“နေဦး။ နောက်နေ့မှ ချောင်းပစ်ဦးမယ်။ သိမယ် မင်းတို့တွေ ငါ့ ဘတ်ခွစာမိမယ်။ အစ်မသက်သက်၊ စိတ်အေးအေးထား။ ကျွန်တော့်လက်စွမ်း သိတယ်မဟုတ်လား။ အဟဲ့ ... ကြက်သားဟင်း မစားရတာလည်း ကြာပြီ လေ အစ်မရဲ့”

“အမယ်လေး ...၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ငါ့သားရယ်၊ ရောက်တာမှ လပိုင်း ရှိသေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

ဖိနပ်ချွတ်တွင် ရပ်နေရာက လှမ်းပြောလိုက်သော ဖခင်ကို မောင်စိုး က မော့ကြည့်ရင်း ...

“သူတို့ကြက်တွေက လာဖျက်ဆီးတာကိုးအဖေရ။ မရဘူး၊ နောက် တစ်ခါတွေ့လို့ကတော့ ကြက်သားဟင်းစားရပြီသာမှတ်”

“ကဲပါ မောင်စိုးရယ်၊ မင်းဒီလောက် စားချင်နေရင်လည်း အမေ ဒီညနေ အလုပ်ကအပြန် ဈေးကလေးမှာ ဝင်ဝယ်ခဲ့ပါမယ်”

မခင်အေးက သားငယ်ကို ချောလိုက်ရ၏။ အမှန်မှာမူ သူလည်း သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်ခါစတွင် ပြဿနာမတက်ချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို လျှော့လိုက်ရသည်။

“အေး ... ကောင်းတယ်။ ကြက်သားရေကျိုလေးချက်၊ ငါးပိ ရည်ဖျော်၊ ဟောခေါင်းရင်းမှာ ကြွေကျနေတဲ့ သရက်သီးအကင်းကလေး တွေတို့ ...။ သားကြီးလည်း ဒီနေ့ ပြန်လာမယ် ပြောထားတာနဲ့ အံ့ကျပ်ကွ”

ကိုအောင်လှ၏ ဟင်းစပ်ကို အသံကြားရုံမျှနှင့် သူတို့ သွားရည်ကျနေ ပြီ။ သက်သက်လည်း ဒေါသပြေသလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ လက်ထဲတွင် တမြတ်တနီးကိုင်ထားသည့် နှင်းဆီပင်ကလေးများကို မြေကြီးထဲ၌ အသာ အယာ ထိုးစိုက်နေရာက အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ သရက်ပင်ကလေးကို မော့ ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ အမေရယ်၊ သရက်ပင်က အုပ်အုပ်ကလေးနဲ့ အသီးတွေ အများကြီးပဲ”

“အမျိုးကောင်းလေးသမီးရဲ့၊ မချစ်စုလေ။ သီးကင်းတွေကိုက မွေး နေတာတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“အမေ ...”

မောင်စိုးက ရုတ်တရက်ခေါ်၏။ ပြီးတော့ ဆက်တိုက်မေး၏။

“အဲ့ဒီအပင်က ကျွန်တော်တို့အပင်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တာလား”

“ဟဲ့ ... အမေတို့ အပင်ပေါ့ မောင်စိုးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ ...၊ ဟိုးတစ်ခြံကျော်ကကောင်က ပြောတာ၊ ဒါကျွန်တော်တို့ ပိုင်တဲ့အပင် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟင် ...၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်ကောင်လေးက ပြောတာလဲ”

“ဟိုးအိမ်က ကောင်လေးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ။ မနေ့က မနက် ကျွန်တော် သီးကင်းကြွေကလေးတွေ ထွက်ကောက်တော့ သူက ကောက်နှင့်နေတာ။ ခြင်းကြီးနဲ့ တစ်ဝက်လောက်ရနှင့်နေပြီ။ ကျွန်တော် ကောက်တော့ လေးငါးလုံးပဲ ရတော့တာ။ သူကပြောတာ အမေရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တဲ့အပင် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“အောင်မယ်...၊ ဟုတ် ဟုတ် သေးတော့။ ဒီအိမ်ကို ရောင်းသွားတဲ့ မင်းအဖေ သူငယ်ချင်းကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့တာ။ သူစိုက်ထားတာတဲ့။ ရုတ်တရက်လောက်ရှိပြီတဲ့။ နော် ကိုအောင်”

“အေး ...၊ ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒါတော့ မှန်တယ်”

ခပ်အေးအေး ဖြေလိုက်သည့် ကိုအောင်လှပုံစံကို မခင်အေးက ဘဝင်မကျလှ။

“ဘယ့်နှယ့် ... ဒါတော့ မှန်တယ်လည်း ကိုအောင်ရဲ့။ အေးတို့ အိမ်နား ကပ်ပေါက်နေတဲ့ အပင်ဟာ အေးတို့ အပင်ပေါ့”

“အေးပါ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကဲ၊ ကဲ၊ ကိုယ်အလုပ် သွားတော့မယ်၊ ထမင်းချိုင့်”

စကားနည်း ရန်စဲ၊ ပြောပြန်တော့လည်း မခင်အေးက မကျေနပ်နိုင်ပြန်။

“နေဦး ...၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းလာမှ သူတို့ရှေ့မှာ မေးပြရဦးမယ်”
မခင်အေး၏ လေသံကြောင့် ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်မိပြန်သည်။

ထိုနေ့ညနေက မခင်အေးတို့အိမ်ကလေးသည် လူသံသူသံများဖြင့် စည်စည်လေးကွယ်နေသည်။ ထိုနေ့က မခင်အေးတို့သားအမိ အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် မနက်တစ်ပိုင်းသာ အချိန်ပို ဆင်းရသည်။ မောင်စိုးကလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်တွင်ရှိသည်။

နေ့လယ်ဘက် အလုပ်က အပြန်တွင် မခင်အေးတို့သားအမိက ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခွဲ ငှားခဲ့ကြသည်။ သူတို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးစပြုလာပြီဖြစ်သည့် အိမ်နီးနားချင်း သုံးလေးယောက်ပါ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ အားလုံး မိန်းမတွေသာဖြစ်သဖြင့် မိန်းမတွေအကြိုက် လက်ဖက်သုပ် တစ်ယန်းကန်ဖြင့် မခင်အေးက ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

ဇာတ်လမ်းတွဲကြည့်ရင်း လက်ဖက်သုပ်စားရင်း အဆင်ပြေနေကြချိန်တွင် နောက်ဖေးဘက်မှ တအိအိတအုအု အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ မောင်စိုးက နောက်ဖေးဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် သူ့အော်သံကို ကြားရ၏။

“အမေရေ ...၊ ဝက်တွေဗျ။ အဲဗျ ...၊ အစ်မသက်သက် ထဘီကြီး ရွံ့ထဲရောက်နေပြီ”

မောင်စိုး၏ သတင်းပို့သံကြောင့် မခင်အေးရော သက်သက်ပါ နောက်ဖေးဘက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့ ရေချိုးအဝတ်လျှော်လုပ်နေကျ ကျောက်စည်ပိုင်းအနီးရှိ ရေအိုင်ထဲတွင် ပျော်မြူးစွာ လူးလှိမ့်နေကြသည့် ဝက်မကြီးသုံးကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အဲတော့ ...၊ သက်သက်ထဘီလေးတော့ သွားပါပြီ အမေရယ်။ အသစ်ကလေး၊ တစ်ရေပဲ လျှော်ရသေးတာ။ ခွေးမသားဝက်တွေ”

သက်သက်ဆွဲယူပစ်ပေါက်လိုက်သည့် မီးညှပ်ကို ဝက်များက လုံးဝ မမူ။ မောင်စိုးကလည်း တံမြက်စည်းကြီးဖြင့် ဝက်တွေကို တအားရိုက်၏။

သည်တော့မှ တအိအိ တအုအုမြည်ရင်း ဝက်တွေတလိမ့်လိမ့် ထပြေးကုန်ကြ၏။ ထိုနေရာရှိ ရွံ့ဗွက်ထဲမှာက သက်သက်၏ ထဘီကလေး။

“ကြည့်ပါဦး အမေရယ်၊ သမီး ထဘီကလေး ...၊ နှစ်လပေးနဲ့ ယူထားတာ၊ ဒီလ လခထုတ်မှ ကျေမှာ အမေရဲ့ ...”

သက်သက်က ငိုတော့မလို မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။ သမီးကို ကြည့်ပြီး မခင်အေး ရင်ထဲမကောင်း၊ သူ့လုပ်စာကလေးကို မဝတ်ရက်၊ မစားရက်ဘဲ အမေ့ကို လစဉ်အပ်သည့် သမီးကလေး၊ ဆယ်တန်းသုံးခါကျပြီး နောက် ပညာရေးကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ မအေနှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့သည့် သမီးကလေး။ အချိန်ပိုဆင်းပြီး သူ့အဝတ်အစားက လေးများကို ဝယ်ဝတ်ရရှာသည့် သမီးကလေး။ မခင်အေးသည် သမီးကလေးကို သနားလွန်း၍ မည်သို့နှစ်သိမ့်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“လူတွေကလည်း စည်းကမ်းကို မရှိကြဘူးဗျာ၊ မွေးရင်လည်း စနစ်တကျ မွေးမှပေါ့။ တကယ်တော့ ဓားနဲ့ကို ခုတ်လွှတ်လိုက်ရမှာ၊ ဒါမှ မှတ်မှာ ...”

မောင်စိုးက အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကြိမ်း၏။

“အဲဒါ ဦးစံကိတို့၊ အကျိတို့ အိမ်ကဝက်တွေ မောင်စိုးရဲ့၊ အဒေါ်တို့ အိမ်တွေဘက်လည်း ခဏခဏရောက်လာတတ်တယ်”

စည်သည်တစ်ဦးက အိမ်ရှင်တွေကို မျက်နှာလိုအားရ ဝင်ပြောလိုက်၏။ ထိုစကားက မောင်စိုး၏ ဒေါသကို ပိုဆွပေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူ့ဝက်ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ...၊ နောက်တစ်ခါရောက်လာရင်တော့ ဓားနဲ့ကို တကယ်ခုတ်ပစ်မှာ၊ ဝက်သားပေါ်ပစ်မှာ။ တကယ် တကယ်”

“အမယ်လေးသားရယ် ...၊ ဝစီဒုစရိုက်တွေ မများစမ်းပါနဲ့ မောင်စိုးရယ်။ အလကားနေရင်း အကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ သက်သက်ကလည်း ငိုမနေပါနဲ့တော့။ လခထုတ်ရင် အမေအသစ်ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ နော် သမီး”

“ရပါတယ် အမေရယ်၊ အမေတို့မှာ ပိုက်ဆံအပိုလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ မောင်စိုးကိုလည်း စက်ဘီးဝယ်ပေးရဦးမယ်။ ပေါက်နေတဲ့ သွပ်တွေလည်း မိုးမကျခင် လဲရဦးမဲ့ဥစ္စာ ...”

မျက်ရည်စကို သိမ်းရင်း ပြောလိုက်သည့် သက်သက်အသံကလေးက ခပ်ပျော့ပျော့။ ထို့ကြောင့် မခင်အေး သမီးကိုပို၍ သနားသွားသည်။

မခင်အေးကလည်း သားနှင့်သမီးတို့ကို ပြေရာပြေကြောင်း ပြောသာ ပြောရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ စိတ်ကခပ်တိုတို။ တော်ကြာ ကြက်က လာယက်လိုက်၊ တော်ကြာ ဝက်က လာလူးလိုက်။ ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မ

လဲ။ သည်အတိုင်းတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကိုအောင်လှကို ပြောမှ။ ပြန်ပြောလျှင်လည်း ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကုတ်နေမည့် ပုံစံကို သူက ကြို၍ မြင်ယောင်သည်။

သို့ပေမဲ့ ကိုအောင်လှက အိမ်ဦးနတ်လေ၊ ဘာမဆို သူသိထားမှ ဖြစ်မည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူဦးဆောင်မှဖြစ်မည်။ ခေါင်းကုတ်ချင်ကုတ်၊ မကုတ်ချင်နေ၊ နားပူတယ် ဆိုချင်ဆို၊ ကိုအောင်လှကို ပြောပြရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အမှန်မှာတော့ လင်ယောက်ျားကို အားကိုးသည့်စိတ်ကတော့ အရင်းခံပဲ ဖြစ်လေသည်။

* * *

“ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်မြေရယ်လို့ သပ်သပ်မှတ်မှတ်ရှိအောင် ခြံစည်ရိုးခတ်မှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့ ကိုအောင်ရဲ့”

မခင်အေး၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပုံကြောင့် ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်သည်။ ပြဿနာ အထွေထွေကို သူလည်း အခါခါကြားပြီးသားမို့ မစဉ်းစားဘဲနေ၍ မဖြစ်တော့ပေ။

“အေးပါကွာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့တော့ မရဘူး အေးရဲ့။ အိမ်ဂရန်နဲ့ မြေပုံကိုပြပြီး မြေတိုင်းစာရေးကိုခေါ်ပြီး အရင်တိုင်းရဦးမှာ။ ပြီးမှ စည်းရိုးခတ်လို့ရမှာ”

ကိုအောင်လှ တွေးတွေးဆဆပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး မခင်အေးက စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ဒါကတော့ ရှင့်တာဝန်ပဲလေ”

ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်ပြန်၏။

“အင်း ...၊ ကျောက်တိုင်တွေ ဝယ်ရမယ်၊ သွပ်ဆူးကြိုးလည်း ဝယ်ရမယ်၊ ခြံတံခါးလုပ်ဖို့ သစ်သားဝယ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ လက်သမားခ” သူ့အတွေးက နှုတ်က လွတ်ထွက်သွား၏။

“လေးငါးသောင်းတော့ အသာကလေး ကုန်မှာပဲ”

“ဘယ်ကမလဲ အဖေရဲ့၊ တစ်သိန်းအောက် လျော့မှာမဟုတ်ဘူး”

သားကြီး ကိုစော့စကားကြောင့် ကိုအောင်လှက သူ့မိန်းမမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့မိန်းမမျက်နှာထားက ခပ်မွန်မွန်။ တကယ်တော့ သူလည်း သူ့မိန်းမကို စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေရစေချင်သည့် ဆန္ဒရှိပါသည်။

“အို ... လောလောဆယ်တော့ အဲသလောက်အထိလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့လေ ကိုအောင်ရဲ့။ ပိုက်ဆံသိပ်မကုန်တဲ့နည်းလမ်းကို ရှာရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာ ညီလေးကို စက်ဘီးဝယ်ပေးဖို့ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံ နှစ်သောင်းကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိတယ်အမေ”

“အဖေတို့မှာလည်း အိမ်ပြင်ဖို့ ဖယ်ထားတာ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါတယ် သားကြီးရ။ မင်း အမေဆီမှာ ...”

“အို ...၊ အိမ်ပြင်ဖို့ ပိုက်ဆံကတော့ ယူသုံးလို့မဖြစ်ဘူးလေ ကိုအောင်ရဲ့။ ဘုရားဆောင်ကလေးလည်း ပြင်ရမယ်၊ မိုးမကျခင် သွပ်တွေလည်း လဲရမယ် မဟုတ်လား”

မခင်အေးထံမှ တုံ့ပြန်သံကို ချက်ချင်းကြားလိုက်ကြရ၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် စက်ဘီးက ဝယ်မပေးသေးလည်း ရပါတယ် အဖေရ။ စားမေးပွဲကြီးပြီးရင် နွေကျောင်းပိတ်တော့မှာပဲဟာ”

သားအမိ သားအဖတတွေ တစ်ညနေခင်းလုံး အချီအချ ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ တိုင်ပင်ကြသော်လည်း တိတိကျကျ အဖြေမရခဲ့ကြပေ။ ခြံစည်ရိုးပြဿနာသည် သူတို့နှင့်အတူ အိပ်ရာထဲအထိ ပါလာခဲ့လေသည်။

ထိုပြဿနာသည် မခင်အေးကို အိပ်မက်ထဲအထိလိုက်၍ နှောင့်ယှက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အိမ်ခေါင်းရင်းက မချစ်စုပင်ကလေးကို လူတစ်ယောက်က ပင်ခြေမှ ခုတ်လှဲပစ်နေသည်။ ဒါတင်မက ခြေရင်းဘက်ရှိ ဒန့်သလွန်ပင်ပေါ်မှ အသီးများကို မိန်းမတစ်ယောက်က ပင်လုံးကျွတ်ခူးယူထွက်ပြေးသွားသည်ကိုလည်း သူမြင်လိုက်ရ၏။

“မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့။ သူများအပင်က အသီးတွေကို ထားခဲ့”

သူ အသံကုန်အော်သည်။ ကိုအောင်လှ အော်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

“မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့။ ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့ဆို”

အလို ...၊ ကိုအောင်လှအသံကနေ လူအုပ်ကြီး၏ အသံဖြစ်သွားပါ ပေါ့လား။ မခင်အေး အထိတ်တလန့် ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ကိုအောင်လှက မီးခလုတ်ကို ထဖွင့်လိုက်၏။

“ဦးအောင်လှတို့ အိမ်ဘက်ပြေးပြီကွ၊ မလွတ်စေနဲ့၊ လိုက် လိုက် ခွေးမသား သူခိုး၊ မိရင်တော့လားကွ”

ဘုရားရေ ...၊ သူခိုးတဲ့။

ဒါအိပ်မက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အော်သံများက တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာ သည်။

“အဖေ...၊ အမေ...။ သူခိုးတဲ့ကြားလား”

“အေး၊ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်။ မင်းစွတ်ထွက်မသွားနဲ့ဦး။ မောင်စိုး ကော”

“ရှိတယ်အဖေ၊ သက်သက်လည်း ကျွန်တော့်နားမှာပဲ ရှိတယ်”
အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်အနီးတွင် အိပ်သည့် ကိုဇော်နှင့် အချီအချပြောနေမိ ကြဆဲ အိမ်ရှေ့တံခါးမကို တဒုန်းဒုန်းထသံကြားလိုက်ရ၏။

“ဦးအောင် ...၊ ကျွန်တော်တို့ပါ။ ဦးအောင်တို့အိမ်နားမှာ သူခိုး ပျောက်သွားလို့”

ကိုအောင်လှ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ တုတ်တကိုင်ကိုင် လက်နှိပ်ဓာတ် မီး တဝင့်ဝင့်ဖြင့် လူရွယ်တစ်သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ သေသေချာချာရှာ၊ ဒီနားမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

ပြောလည်းပြော၊ ရှာလည်းရှာ။ အားလုံးယောက်ယက်ခတ်နေကြ သည်။

“တွေ့ပြီဟေ့ ... ဒီမှာမိပြီ၊ ခွေးသူခိုး...၊ ဒီနောက်ဘက်မှာ ဝပ်နေ တာ။ ဘာရမလဲ၊ လာစမ်း၊ တို့အရပ်များ ဘာမှတ်လို့လဲ”

တုတ်တပြင်ပြင်၊ လက်သီးတပြင်ပြင်နှင့် လူရွယ်သုံးယောက်လက် ထဲတွင် သူခိုးဟု စွပ်စွဲခံရသူ ပါလာ၏။ လူကသပ်သပ်ရပ်ရပ်။ တီရှုပ် အနက်၊ ဂျင်း ဘောင်းဘီနက်ပြာ ဝတ်လျက် စတိုင်ကျကျ။

“မင်း ဘယ်ကကောင်လဲ၊ တို့အရပ်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျူး ကျူး ကျော်ကျော်၊ ခွေးမသား သူခိုး...။ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

သူခိုးဟု စွပ်စွဲခံရသူက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့်။ သူ့ထံမှ အပြေမရ။
လူရွယ်များက လက်တပြင်ပြင် လုပ်လာကြသည်။

“နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော် သူခိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ... လက်ပူးလက်ကြပ်မိရဲ့သားနဲ့၊ မင်းကများ”

“တကယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်၊ သူ... သူ...”

မခင်အေး၏နောက်တွင် ခပ်ကွယ်ကွယ်ကလေးရပ်ကာ သူ့ကို ပြူး
ကြောင်ကြောင်ကလေးကြည့်နေသည့် သက်သက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း
အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။

“အောင်မာ၊ မင်းက ငါ့နှမကို...၊ တယ် ငါတီးထည့်လိုက်ရ”

တစ်မီးလူကို မဲနေရာက နှမဖြစ်သူကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်
သည့် ကိုဇော်မျက်လုံးထဲတွင် သံသယတွေအပြည့်။

“ဟင့်အင်း...၊ ဟင့်အင်း”

သက်သက်က ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

“သက်သက် သူ့ကို မသိပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ဘုရားစူးရပါစေ၊
သမီးသူ့ကို တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ အမေရယ်။
သမီးနဲ့ဘာမျှ မပတ်သက်ပါဘူး”

ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည့် သမီးကိုကြည့်ရင်း မခင်အေး တွေ့သွား
၏။ ကိုအောင်လှလည်း မသိမသာမျက်နှာပျက်ကာ ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချ
လိုက်မိတော့သည်။

“အင်း...”

* * *

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်တက်ချိန်ခန့်တွင် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ဝါးရုံ
အုပ်ကြီးမှ ဝါးလုံးများကို ခုတ်ကာ၊ ဖြတ်ကာ၊ ခွဲကာ၊ စိတ်ကာဖြင့် ခြံစည်းရိုး
ကာနေကြသည့် ကိုအောင်လှတို့ သားအဖသုံးယောက်ကို တွေ့ကြရလေ
သည်။ ။

(ရွတ်ခါးမှူး မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်)

ကြူကြူသင်း

ဒါပေမဲ့ဗျာ...၊ ကျုပ်... သူ့ကို ရက်
လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ကျုပ်... ကြွား
ထားမိတယ်လေ...။ ကျုပ်တို့မြို့သားတွေ...
ရိုးသားသလေး၊ ဘာလေးနဲ့ ပြောထားမိ
တယ်ကော။ အမှန်တော့... ကိုယ့်လူတွေ
က...။

သာမန်

မနှင်းဇွေး

ကျုပ်နေတဲ့မြို့လေးက 'တော' ပြောလို့လည်းမရ၊ 'မြို့' ပြောလို့လည်းမရ၊ တောမကျ မြို့မကျ သာမန်မြို့လေးတစ်မြို့ပါဗျာ။

လူဦးရေ အသင့်အတင့်၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အသင့်အတင့်၊ ထွက်ကုန်သီးနှံလေး အသင့်အတင့်ဆိုတော့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကလည်း သာမန်ပါပဲ။

မြို့အင်္ဂါရပ်နဲ့အညီ အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတော့ ရှိပါတယ်။ ဆေးရုံတစ်ရုံလည်း ရှိပါတယ်။ ရဲစခန်းလည်း ရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက နှစ်ကျောင်းရှိပြီး စေတီတစ်ဆူလည်း ရှိပါတယ်။ အံ့မယ်... ဗီဒီယိုရုံကျတော့ ငါးရုံလား၊ ခြောက်ရုံလား ရှိတယ်ဗျ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ ရှိတာရှိတာပါပဲ။ မြို့ဝုဏ်ဆောင်စရာ ဘာတစ်ခုမှတော့ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် မဖြစ်ပါဘူး။

ဥပမာ- ပညာရေးဘက်ပြောမယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ မြို့ကျောင်းကနေ ဆယ်တန်းကို နှစ်စဉ် ကျောင်းသား ၆၀၊ ၇၀ လောက် ဝင်ဖြေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောင်ရင် ၁၀ ယောက်၊ ၁၅ ယောက် အာဏာကုန်ပဲ။ အောင်ချက်နည်းတယ်။ နောက်ပြီး သူများတွေလို ဂုဏ်ထူးတွေ ဘာတွေလည်း မပါဘူး။ အားလုံး ရိုးရိုးအောင်ချည်းပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကတော့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာနဲ့လား အောင်ဖူးတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီတစ်ခါပါပဲ။

ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင်လည်း သာမန်ပါပဲ။ မြို့မှာ ဆေးရုံတစ်ရုံတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်က မမြဲဘူး။ ပြောင်းလာတာဖြင့် မကြာသေးဘူး။ သင်တန်းတက် သွားရတာနဲ့၊ စာမေးပွဲဖြေ သွားရတာနဲ့၊ ခွင့်ယူပြီး မိသားစုဆီ ပြန်ရတာနဲ့၊ အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆို ဆရာဝန်က ရှာမရဘူးဖြစ်နေပြီ။ မစည်ကားသင့်တဲ့အရပ်မို့ စည်လည်းမစည်ကားပါဘူး။ ဒီကြားထဲ ဘယ်သူကဘယ်လို အာချောင်လိုက်တယ်မသိဘူး၊ ဆေးရုံမှာ တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုပြီး နာမည်ကထွက်နေတော့ မြို့ကလူတွေ ဆေးရုံ သွားဖို့တောင် ရွံ့တွံ့တွံ့ ဖြစ်နေကြတယ်။

မြို့မှာ ရဲစခန်းရှိတာတော့ ကျေးဇူးတင်စရာဗျ။ ရဲစခန်းရှိတော့ ရပ်ရွာ လူထုလုံခြုံတာပေါ့။ အဟန့်ရှိတာပေါ့။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ မစော်ကားဝံ့ဘူးပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အရင်နှစ်က ကျုပ်အိမ်ရှေ့ ထောင်ထားတဲ့စက်ဘီးလေး ပျောက်တုန်းက ရဲတိုင်တာတော့ ပြန်မရဘူးဗျ။ သူတို့လည်း ကြီးစားပြီးတော့ ရှာပေးကြတာပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီတုန်းက မြို့မှာ ဘုရားပွဲက ရှိနေတယ်လေ။ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေကလည်း အဝင်အထွက်များတဲ့အချိန်ကိုး။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကံပေါ့ဗျာ။ အရင်ဘဝက ကျုပ်ဘယ်သူ့ပစ္စည်း ပိုင်ရှင်မသိအောင် ယူခဲ့မှန်းမှ မသိတာ။ ဒါကြောင့် ခုဘဝ ပြန်ခံရတာပေါ့။

ဘာသာ သာသနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောရရင် ကျုပ်တို့ မြို့မှာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှစ်ကျောင်းကနေ ပညာထူးချွန်တဲ့ သာသနာ့အာဇာနည် တစ်ပါးတလေမှ မထွက်ဘူး။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် နှစ်ပါးကသာ ဓမ္မာစရိယ အောင်ပြီး ကျန်ကိုယ်တော်တွေက ပထမကြီးတန်းမှာရပ်နေတဲ့ သူနဲ့ ပထမလတ်တန်းက မတက်ရသေးတဲ့ သူနဲ့။ ကိုရင်လေးတွေကလည်း နမက္ကာရ ဘုရားရှိခိုးတောင် မရလို့ ခဏခဏဒဏ်ပေးခံရတာ မြင်နေရတာပဲ။

ပြီးတော့ ကျုပ်တို့မြို့ဦးစေတီအကြောင်းလည်း ပြောဦးမယ်။ စေတီက ရှေးဟောင်းတော့ ရှေးဟောင်းစေတီပဲ။ ရှေးဘုရင်တစ်ပါး တည်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူသိပ်မသိကြဘူး။ တန်ခိုးမကြီးဘူးပဲ ပြောပါတော့။ တစ်မြို့ တစ်ရွာကနေ တကူးတက ဘုရားဖူးလာတယ်၊ ပြုတယ်လည်း မရှိပါဘူး။ စေတီပရိဝုဏ်မှာ တပေါင်းပွဲတော် အချိန်မှသာ လူစည်းကားပြီး ကျန်တဲ့

အချိန်ဆို ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လို့။ မိန်းကလေးတွေများ အဖော်မပါရင် ဘုရားဖူးတောင် မသွားဝံ့ဘူး။

ပြောချင်တာကတော့ဗျာ၊ ကျုပ်နေတဲ့မြို့လေးက သာမန်မြို့လေးပဲ။ မြို့မည်ကာမတ္တပဲ။ မထင်ရှားဘူး၊ နာမည်မကြီးဘူး၊ နာမည်က မကြီးရုံမက ဘူး၊ တချို့က မကြားဖူးဘူးလုပ်နေလို့ ဒေါသထွက်ရသေးတယ်။ ဘယ်နားက မြို့လဲ၊ ဘာလဲ ယောင်ဝါးဝါးလုပ်ပြတော့ ကျုပ်က “ခင်ဗျားတို့ ဒါ လောက်တောင် ဗဟုသုတနည်းရသလား” လို့ ပိတ်ဟောက်ပစ်ရသေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ “ဪ ... ဟိုတိုင်း၊ ဟိုမြို့နယ်ထဲက မြို့လေးမဟုတ်လား” ဆိုပြီး တလွဲတွေ လျှောက်ပြောရော။

ကျုပ် မခံချင်တော့၊ ကျုပ် စိတ်မကောင်းတာ အဲဒါပဲဗျ။

ကျုပ်က ကိုယ့်မြို့ကို သိပ်ချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ့်ဇာတိချက်မြို့ကို သိပ် သံယောဇဉ်တွယ်တဲ့သူပါ။ ကိုယ်နေတဲ့မြို့လေးကို လူသိများတဲ့မြို့၊ ထင်ရှားတဲ့မြို့၊ ရေခံမြေခံကောင်းတဲ့မြို့၊ လူတော်လူမော် လူကျော်တွေထွက်တဲ့မြို့ သိပ်ဖြစ်ချင်တာဗျ။ သာမန်တော့ မဖြစ်ချင်ဘူး။

ဥပမာ တစ်ခုပြောမယ်ဗျာ။

တွံတေးမြို့ဆိုပါတော့။ တကယ်တော့ တွံတေးမြို့က သိပ်မကြီးလှပါဘူး။ ခပ်သေးသေးပါ။ ကျုပ်တို့မြို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ကြီးတယ်ဗျာ။ ဘယ်သူမေးမေး တွံတေးမြို့ကို မသိတဲ့လူ မရှိဘူး။ ဘယ်ရှိမလဲ၊ အဆိုတော် တွံတေးသိန်းတန်ကို လူတိုင်းသိနေကြတာကိုး။ တွံတေးမြို့သားကိုသိန်းတန်က ပြည်သူချစ်တဲ့ နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ကြီး မဟုတ်လား။ သူက ကျော်တော့ ဟော... သူ့ဇာတိမြို့ပါ ကျော်တော့တာပေါ့ဗျာ။

ရှိသေးတယ်။ ဟင်္သာတထွန်းရင်ဗျာ။ ဟင်္သာတထွန်းရင်ကို လူတိုင်း သိတော့ ဟင်္သာတမြို့ မကြားဖူးပေါင် လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။

စာပေဘက်လည်း နမူနာပေးဦးမယ်။ စာရေးဆရာ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အင်း ... မဖတ်ဖူးချင်နေမယ်၊ မကြားဖူးဖူးရယ်လို့တော့ မရှိဘူး။ လူတိုင်း ကြားဖူးတဲ့သူချည်းပဲ။ သူက တော်တော့ ဟော... တွေ့လား၊ သူ့ဇာတိမြို့ဖြစ်တဲ့ ပုတီးကုန်းဆိုတဲ့ မြို့လေးပါ နာမည်ကို ကျော်လို့။

ကျုပ်ဆိုလိုတာက အဲဒီလိုမျိုးဗျ။

ကျုပ်တို့မြို့လေးကနေ အနုပညာဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ စာပေဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ အားကစားဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ဘက်ဘက်ပေါ့၊ ထူးချွန်တဲ့လူတွေ ထွက်စေချင်တာ၊ သူတို့ချွန်မှ မြို့လည်း လူသိများ ထင်ရှားလာမှာလေ။

ကဲဗျာ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ နာမည်မကြီးချင်နေ၊ အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာမည်ကြီးရင်လည်း ကျုပ်ကျေနပ်သေးတယ်။ ဥပမာဗျာ၊ ပုသိမ်ဟာလဝါ၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ၊ ဧကကြီးမုန့်ဟင်းခါး၊ ဘောလယ် ငါးပိ စသဖြင့်ပေါ့။

ပုသိမ်တို့၊ ရွှေတောင်တို့ကတော့ထားတော့။ မြို့ကြီးတွေမို့လို့ လူသိများတာ မဆန်းဘူးပဲထား။ ဧကကြီးတို့၊ ဘောလယ်တို့ဆိုတာ ဘယ် .. ကျုပ်တို့ မြို့လောက်တောင် မကြီးဘူး။ ရွာသာသာရယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ကတော့ ကျော်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့မြို့ထက် အများကြီးကျော်တယ်။ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့တွဲပြီး ကျော်တယ်။ ငါးပိနဲ့တွဲပြီး ကျော်တယ်။

ကျုပ်တို့မြို့မှာတော့ အဲဒီလိုမျိုး ကျော်ကြားစရာ ဘာအစားအသောက်မှလည်း မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်အားမရတာ။

ဒါတွေမရလို့ တခြားအရည်အချင်းများကော ရှိသေးလား။ မရှိပါ။ ဟိုး...အညာ လှတောရွာက ရွာသားတွေလို စကားတတ်၊ စကားကြွယ်ရင်လည်းတစ်မျိုး။ သူတို့ကြောင့် လှတောရွာဆိုတာ မသိတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ။ ကိုယ့်မြို့သားတွေမှာဖြင့် လူတော်တော်များများက စကားမပြောလိုက်နဲ့၊ ပြောလိုက်ရင် ဘူးလုံးနားမထွင်းချည်းပဲ။

ကျုပ်တို့မြို့ကတော့ဗျာ။ မြို့ဦးစေတီကလည်း တစ်ခါမှ ရောင်ခြည်တော် မလွှတ်ဘူး၊ လွှတ်ရင်ဖြစ်တာပေါ့။ ပွဲတော်ရက်တစ်ရက်ရက်မှာ ရောင်ခြည်တော် တစ်ခါလောက်သာ လွှတ်ကြည့်စမ်း။ အို... ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ဟိုးဟိုးကို ကျော်ပြီး ဘုရားဖူးတွေ ရောက်ချလာပါလိမ့်မယ်။ တစ်မြို့လုံး ခြေချစရာတောင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့လည်း နာမည်ကျော်၊ ဘုရားလည်းထင်ရှား၊ စေတီတော်ဆို ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းတောင်ဖြစ်သွားဦးမှာ၊ အဟုတ်။

ဇလွန်မြို့ကို နမူနာကြည့်ပါလား။ ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီးကြောင့် ဇလွန်ဘုရားဖူး၊ ဇလွန်ဘုရားဖူးဆိုပြီး အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က လာလိုက်ကြတာ လူမစည်တဲ့နေ့ မရှိဘူး။ ဇလွန်မြို့ကို မသိတဲ့လူ မရှိဘူး။ ဘုရားကြီးမို့ပြီး ဇလွန်မြို့သူမြို့သားတွေလည်း စီးပွားတွေဘာတွေဖြစ်လို့၊ ဘယ်လောက် အားကျဖို့ကောင်းလဲ။

ကဲ... ကောင်းတဲ့ဘက် မဖြစ်ဘူးပဲထားလိုက်။ မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ တော့ နာမည်ကြီးသလား။

အဲ...အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ လူဆိုးပေါသလား။ မပေါပါဘူး။ လူမိုက်ပေါသလား။ ဟင့်အင်း...။ မရှိပါဘူး။ လူဆိုးလူမိုက်ပေါရင်လည်း တစ်နည်းတစ်လမ်း နာမည်ကြီးစရာရှိသေးတယ်။

အခုတော့ဗျာ ... အဘက်ဘက်က ပြောစမှတ်ပြုစရာကို မရှိတာပါ။

* * *

ဪ... ဒါထက် စကားမစပ်။ ကျုပ်အိမ် နောက်ဖေးမှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလကတည်းက ရောက်နေမှန်း မမှတ်မိတော့တဲ့ မော်တော်ကား တာယာအဟောင်းကြီးလေးလုံးရှိတယ်ဗျ။ မြေကြီးပေါ် ပစ်ထားတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဖုန်အလူးလူး၊ ရွံ့အလိမ်းလိမ်းပေါ့။

တစ်ရက်တော့ ကျုပ်က ကိုယ့်ခြံလေးကိုယ်ရှင်းရင်း အဲဒီတာယာလေးလုံးကို မျက်စိရှုပ်တာနဲ့ ခြံရှေ့ဝင်းအပြင်ဘက်ကို သွားပစ်ထားလိုက်တယ်။ လမ်းဘေးဆိုတော့ လိုချင်တဲ့လူ ယူသွားပါစေပေါ့။ တာယာဆိုတာ သုံးတတ်ရင် အသုံးတည့်တယ် မဟုတ်လား။ ရော်ဘာဖိနပ်လုပ်လို့ရတယ်။ ရော်ဘာရေပုံး လုပ်လို့ရတယ်။ လူသုံးကုန်ပစ္စည်း လုပ်လို့ရတယ်။

ကျုပ် အဲဒီလိုပစ်ထားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ ယူတဲ့လူမရှိဘူး။ လူတွေက ဖြတ်သွားဖြတ်လာနဲ့ ကြည့်တော့ ကြည့်သွားပါတယ်။ ဘယ်သူမှ တော့ မယူကြဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ရန်ကုန်တက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ သွားအလုပ်လုပ်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့တူ အငယ်ဆုံးကောင် အောင်မောင်းတစ်ယောက် ခွင့်သုံးရက်

ရလို့ဆိုပြီး မြို့ကိုပြန်လာတယ်။ သူက ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အဝေးသင် ပထမနှစ်လည်း တက်နေတဲ့သူလေ။

သူနဲ့အတူ သူ့အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ အဲဒီ သူငယ်လေးက သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သားတဲ့။ ရန်ကုန်သား၊ သူဌေးသား ပြောပါတော့။ သူဌေးသားပေမယ့် ကိန်းခန်းတော့ မကြီးရှာပါဘူး။ ဆိုင်မှာလည်း သူ့အဖေသူဌေးက အောက်သက်ကြေအောင် ဆိုပြီး ဆိုင်အလုပ်တွေလုပ်ခိုင်းလို့ အောင်မောင်းတို့နဲ့ အတူတူ အလုပ်တွေ လုပ်ရတာတဲ့။ နောက်ပြီး သူလည်း အောင်မောင်းလိုပဲ အလုပ်လုပ်ရင်း အဝေးသင်ပထမနှစ်တက်နေတာတဲ့။ ဘာသာရပ်ချင်းလည်းတူတော့ အလုပ် သမားထဲမှာ အောင်မောင်းကို သူ အခင်ဆုံးပဲတဲ့။ အခုလည်း ကျုပ်တို့ မြို့လေးကို မရောက်ဖူးလို့ အလည်လိုက်လာတာလေ။

ကျုပ်တို့မြို့လေးကို တကူးတက အလည်လာတဲ့သူက အရှားသား။ ကဲ... ခုတော့ မြို့ကို လေ့လာဖို့တဲ့၊ ရောက်လာပါပြီဗျာ။

ရောက်လာပြီဆိုမှ ဧည့်ခံရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ ဧည့်သည်ကို ပြစရာ အထင်ကရ နေရာလည်း မြို့ဦးစေတီကလွဲလို့ ဆန်းဆန်း ပြားပြားမရှိ။ ကျွေးစရာဒေသထွက်စားစရာလည်း ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မရှိ။ ပြောပြစရာ မြို့ကလူတွေအကြောင်းလည်း ထူးထူးခြားခြား မရှိ။

အင်း... တွေးကြည့်ရင်းနဲ့ စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်မိတယ်။

ရန်ကုန်သားလေးကတော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့် နေတာပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာတော့ ကျုပ်ကခြံထဲက အမှိုက်တွေ လှည်းပြီး ခြံထောင့်မှာ မီးရှို့ဖို့လုပ်နေတုန်း ရန်ကုန်သားလေးက ခြံပြင်မှာ ရှိတဲ့ တာယာပုံကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်ကို အခုလို မေးတယ်။

“ဘကြီး... အဲဒီ တာယာဟောင်းတွေက ဘကြီးတို့ တာယာတွေ လား။”

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွယ့်။ ဘကြီး ပစ်ထားတာပါ။ လိုချင်တဲ့သူ ရှိရင် ယူရအောင်ပေါ့။ ခြံထဲရှုပ်လွန်းလို့”

“ဪ... ”

“ဒါပေမဲ့ ပစ်ထားတာ တစ်ပတ်ရှိပါပြီကွယ်။ ဘယ်သူမှလည်း မယူကြဘူး”

“မယူကြဘူးလား”

မယူကြဘူးလားလို့ပြောပြီး ရန်ကုန်သားက ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲ ကျုပ်တိမြို့သားတွေ တာယာကို ဘယ်လိုသုံးရကောင်းမှန်းတောင် မသိရှာကြဘူးလို့ တွေးနေသလိုပဲ။

“ဘကြီးတို့မြို့က လူတွေက အလွန်ရိုးသားကြတာကွယ့်။ သူများ ပစ္စည်းဆို ယူလေ့မရှိဘူး။ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် လက်ဖျားနဲ့တို့ဖို့ ဝန်လေး ကြတယ်”

ဘယ်... ကျုပ်လည်း အကြောင်းဆိုက်လာတာနဲ့ ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတဲ့ အကွက်လေးကို ကြံဖန်ပြီး ကြွားလိုက်မိတယ်။ မြို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာလေး ရသွားတာပေါ့။ ရိုးသားခြင်းဟာ ကောင်းမြတ်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။ ‘ဂုဏ်’ တစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား။

ကောင်လေးက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ဒို့ဆီက လူတွေက ရိုးလွန်းပါတယ်ကွယ်။ ယူမယ့်သူမရှိတော့ ဘကြီးဖြင့် ဘယ်သွားလွင့်ပစ်ရကောင်းမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အခု လောလောဆယ် အလုပ်ကလည်း မအားသေး။ မျက်စိကတော့ ရှုပ်လှပြီ”

ရိုးသားလွန်းတာဟာ ထူးခြားချက်ပဲ။ သာမန်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီစကားကို ကျုပ်ထပ်ပြောတာ။

ကောင်လေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး

“ဘကြီး၊ ဒီတာယာပုံကြီးကို ဘကြီးခြံရှေ့က ပျောက်သွားစေချင်တာ မဟုတ်လား။ သူများတွေ ယူသွားစေချင်တာ မဟုတ်လား”

“အေးလေကွယ်”

“ဒါဆိုရင် လွယ်ပါတယ် ဘကြီးရာ”

“ဟေ... လွယ်တယ်ဟုတ်လား၊ လွယ်ရင် ပြောစမ်းပါဦး ငါ့လူရာ၊ ဘကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ”

“စက္ကူကတ်ပြား တစ်ချပ်ရှာပြီး ကတ်ပြားပေါ်မှာ *တာယာတစ်လုံး

ကျပ် ငါးရာ* လို့သာ စာရေးပြီး ဒီဘေးထောင်ထားလိုက်ပါ။ ဘကြီးတာယာတွေ ကုန်သွားစေမယ်”

ဪ...ဒီကောင်လေးနှယ်။ အလကားပေးတာတောင် မယူတဲ့ဥစ္စာ။ တစ်လုံး ငါးရာနဲ့ ဘယ်သူက ဝယ်မှာတုန်း။ ဒီရန်ကုန်သားနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ။

“ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံရင် ဘကြီးစမ်းလုပ်ကြည့်လေ”

ဒါနဲ့ ကျပ်လည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း စက္ကူကတ်ပြားတစ်ချပ်ရှာ၊ ကတ်ပြားပေါ်မှာ “တာယာတစ်လုံး ၅၀၀” လို့ ဆော့ပင်နဲ့ရေးပြီး တာယာပုံဘေး အသာထောင်ထားလိုက်တယ်။ ရန်ကုန်သားစကားဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား သိရအောင်။

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ဝယ်သူမပေါ်ပါဘူး။ လူတွေက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်သွားတယ်။

ဒီရန်ကုန်သားတော့ သူ့စကားနဲ့သူ အရှက်ရဦးမယ်။

အဲဒီညတော့ ကျပ်တို့တစ်တွေ ထွေရာလေးပါးစကားတွေပြော၊ မီးစက်နှိုးပြီး အငြိမ့်ခွေဖွင့်ကြည့်နဲ့ တော်တော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာကနိုးလာတော့ မိုးတောင် စင်စင်လင်းနေပြီ။

ကျပ်လည်း နောက်ဖေးနောက်ဖိသွားပြီး မျက်နှာသစ်ဖို့ မိုးရေခဲစဉ့်အိုးရှိတဲ့ အိမ်ရှေ့ကပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး ခြံပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

...

‘ဟင်...’

ကျပ် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတယ်။ ခြံရှေ့က တာယာဟောင်းတွေ တစ်လုံးမှ မရှိတော့ပါလား။

ဒီအချိန်မှာ အောင်မောင်းနဲ့ ရန်ကုန်သားလည်း အိပ်ရာက ထလာကြတယ်။ သူတို့လည်း တာယာတွေ မရှိတော့တာ မြင်သွားတာပေါ့။

ရန်ကုန်သားက “ဘယ်နှယ်လဲဘကြီး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကျပ်ကို ပြုံးကြည့်တယ်။

“အတော် ထူးဆန်းတာပဲကွာ။ ကြည့်စမ်း တာယာတွေ တစ်လုံးမှ မကျန်တော့ဘူး။ လိုချင်တဲ့သူရှိရင်ယူဖို့ ငါ ပစ်ထားတုန်းက ယူတဲ့သူ မရှိဘူး။ တစ်လုံးငါးရာနဲ့ ရောင်းမယ်လို့ စာကပ်တော့မှ အကုန်ယူသွားကြ တယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်”

“ဘယ်လိုကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးရယ်။ စောစောကတော့ လူတွေက ဘကြီးရဲ့ တာယာတွေ တန်ဖိုးမရှိလို့ ပစ်ထားတာလို့ ယူဆပြီး ဘယ်သူမှ မယူကြတာပါ။ ဘကြီးက တစ်လုံးငါးရာလို့ တန်ဖိုးသတ်မှတ်ပေး လိုက်တော့ သတ်မှတ်တဲ့အတိုင်း တန်ဖိုးရှိတယ်ထင်ပြီး မ သွားတာပါ”

“ဟင် ...”

“အားလုံးက ဒီအတိုင်းပါပဲ ဘကြီးရာ”

ကျုပ် ရန်ကုန်သားကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်မိတယ်။

သူ့စကားက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တယ်တာသွားပါလား၊ တယ်မြင့် ပါလား။

ဟုတ်လိုက်လေဗျာ။ ပစ္စည်းဆိုတာ တန်ဖိုးတံဆိပ်တပ်မှ တန်ဖိုးရှိ တယ်ဆိုတာ မှန်လိုက်လေ။ ကျုပ် ရန်ကုန်သားကို ချီးကျူးမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျုပ် သူ့ကိုရှက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ကျုပ် ကြွားထားမိတယ်လေ။ ကျုပ်တို့ မြို့သားတွေ ရိုးသားသလေးဘာလေးနဲ့ ပြောထားမိတယ်ကော။ အမှန်တော့ ကိုယ့်လူတွေက ပထမ တာယာတွေ တန်ဖိုးမရှိဘူးထင်လို့ ယူမသွားတာပဲ။ အဲ... တန်ဖိုး ရှိတယ်လည်း ထင်ရော ခြေသွက်လက်သွက် ယူသွားလိုက်ကြတာ အသံတောင် မကြားလိုက်ရဘူး။ အဲဒီတော့ ဘယ်မှာ ရိုးသားလို့တုန်း။

ရှက်လိုက်တာ၊ ရန်ကုန်သားလေးကို ရှက်လိုက်တာ။

ဪ... ကျုပ်တို့ မြို့သားတွေလည်း သူလိုကိုယ်လို သာမန်ကကို မတက်တော့ဘူး။

မနင်းဌေး

လမ်းသစ်ခရီး
မနွယ် (ကလေး)

“ဖေဖေ... သားကို ရှင်ပြုပေးဖို့ အမြန်ဆုံး
ပြန်လာမယ်ဆို...။ အခုတော့ ဖေဖေက...
တစ်သက်လုံး ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့။ သား
ကို ဘယ်သူက... ရှင်ပြုပေးမှာလဲ...”

လမ်းသစ်ခရီး

မန္တဝှမ်း (ကလေး)

“တုတ်... တုတ်... ဖြုန်း”

“အရှေ့ကို လျှောက်ပါလို့ အနောက်ကိုတဲ့ မျှော်လိုက်ရင်၊ တံခွန်တိုင် ရွှေကုက္ကားနဲ့ ဘုရားလေး...လေ...၊ ဘုရားလေး...လေ...၊ ဘုရားကို မြင်...”

အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက်မှ ကိုထွန်းခိုင်+မစိန်စိန်တို့သားရှင်ပြုအလှူအတွက် အလှူလှည့်ဖို့ ဟန်ပြင်နေကြပြီ။ ဗျာသံကြားရပြီမို့ ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲကြည့် ကြရန် လမ်းသွယ်လမ်းကြားတို့မှ ပရိသတ်တွေ အလှူလှူထွက်လာကြပြီး လမ်းဘေးလမ်းထောင့် လမ်းဆုံတို့တွင် စုရုံးနေကြပြီ။

လမ်းဆုံတစ်ခု၏ ညောင်ပင်အောက် အုတ်ခုံပေါ်တွင် အဝတ်အစား ဖိုသီဖတ်သီဖြင့် ဆံပင်ဖွာလန်ကြနေသော မိန်းမတစ်ဦး တင်ပျင်ခွေထိုင်ကာ ငှက်ပျောသီးကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေပါသည်။ အနီးအနားတွင် ပွဲကြည့် ရန် စုရုံးနေကြသူများကို သူမ ဂရုမစိုက်ပါ။ သူမကိုတော့ လူအားလုံးနီးနီး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကြသည်။

“တုတ်...တုတ်... ဖြုန်း”

“ရှင်လောင်း အမေ အသက်ရှည်...၊ ရွဲ... ဖြုန်း”

ခုမှပင် ဗျာရိုက်သံ ရွဲလိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်ထင် တုန်လှုပ်သွားသော မျက်နှာထားမှာ ချက်ချင်း မှိုင်းညှို့ရိပ်ဆင်းသွားပြီး ဘယ်တစ်ချက်

ညာတစ်ချက် မေးထိုးကာ မျက်လုံးများ ဟိုဘက်သည်ဘက်သို့ စွဲကြည့်ရင်း အသံကို နားထောင်ဟန်ပြုသည်။

“စာပုလွေ...ရင်မှာပိုက်ပါလို့... ကျောင်းတော်ကိုတဲ့ လိုက်မယ်ပြင် ဗြန်း... ဗြန်း... ဗြန်း”

“အမလေး... ရှင်လောင်းတွေကလည်း လှည့်လည်နိုင်ကြပါပေရဲ့၊ တော်တော့ကို ကျုပ်ကို လှောင်နေကြတာပေါ့လေ...”

“တုတ်...တုတ်...တုတ်... ဗြန်း”

“အမလေးတော် ဒီဗျောသံကြီး မကြားရပါစေနဲ့ ဗျောတစ်ချက် ရိုက်ရင် ကျုပ်ရင်တစ်ချက် ကွဲပါပြီတော်...။ အီး... ဟီး... ဟီး... ကိုဘဉာဏ်နဲ့ ကံကောင်းတို့ ဝိညာဉ်တွေဟာ ဒီသံကြားတိုင်း ကျုပ်ကို မကျေ နပ်ကြဘူးတဲ့တော့...”

“ဟဲ့... မမြနု...၊မဆူနဲ့ဟာ...၊သူများတွေ ကုသိုလ်ရေးလုပ်နေတဲ့ ဟာ”

“မကြားချင်ပါဘူးဆို မလာကြပါနဲ့တော်...၊ကျုပ်ရှိတဲ့ဆီ မလာကြ ပါနဲ့။ အမလေး... အတင်းလာနေကြပြီ။ အီး... ဟီး... ဟီး...”

နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး လူအုပ်ကြားမှ အတင်းတိုးထွက်ကာရှင်လောင်း ပွဲနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်သွားပါသည်။

“မြနုရဲ့ ဒုက္ခကလည်း မသေးဘူး”

လူကြီးတစ်ဦးက သက်ပြင်းနှင့်အတူ မှတ်ချက်ချ၏။ အကြောင်းသိ သူတို့က ကရုဏာ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြသည်။ အကြောင်းမသိသူများကတော့ သို့လော... သို့လောနှင့်ပင်...။

* * *

“သားကို ရှင်ပြုပေးရမယ်ကွ”

ခရီးတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်တိုင်း ကိုသာဉာဏ် တဖွဖွပြောနေတတ် သော အပ်ကြောင်းထပ် စကားများပင်။

“ဖေဖေ... ၊ သားကို ရှင်ပြုပေးမယ်ဆိုတာ... တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“သား မြင်းကြီး စီးချင်လှပြီ...။ ကိုရင်လည်း ဝတ်ချင်ပြီ”

“ဝတ်ရမှာပေါ့ သားရယ်...။ အခုတစ်ခေါက် တာချီလိတ်က အဖေ ပြန်ရောက်ရင် ဖေဖေကားမောင်းနားပြီး ငါ့သားကို ရှင်ပြုပေးတော့မှာ။ သား မေမေဆီ ငွေနှစ်သောင်းတောင် အပ်ထားပြီးပြီ။ မယ့်ဘူးလား”

“ဟေး... ဒါမှ တို့ဖေဖေ။ ပျော်သွားပြီ၊ ပျော်သွားပြီကွာ။ တာတေး တို့ ရှိုင်းအောင်တို့ကို သွားကြွားရဦးမယ်။ မင်းတို့ထက်အရင် ငါ့ရှင်ပြုတော့ မှာလို့...”

ဆန္ဒပြည့်ဝတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် ရွှင်မြူးတက်ကြွနေသော သားငယ်ကံကောင်းကို ကြည့်ပြီး ကိုဘဉာဏ်နှင့် မြနုတို့လည်း ကြည်နူးရ သည်။ ပီတိဖြာဝေရသည်။

နောက်ရက်တွင် ကိုဘဉာဏ် ခရီးထွက်သွားသည်။ “ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာရင် ကားမောင်းတစ်လလောက်နားမယ် မြနု။ သားကို နေပူထဲ မထွက်စေနဲ့။ ဖျားနာနေမှာ စိုးရတယ်။ ရေချောင်းနား မသွားစေနဲ့။ အမြင့် မတက်စေနဲ့။ ဂရုစိုက်ကြားလား” သွားခါနီး တဖွဖွ မှာကြားခဲ့သေးသည်။

ကိုဘဉာဏ် ထားရစ်ခဲ့သည့် ငွေနှစ်သောင်းကို မထီရက် မစားသုံး ရက်ဘဲ ရှင်ပြုအလှူအတွက် စိတ်ကူးအိပ်မက်များဖြင့် တင်ကြိုကြည်နူး၊ ပီတိတွေဖြာဝေလျက်။ ကိုဘဉာဏ် ပြန်လာမည့်ရက်ကို လက်ရေချိုးရင်း မြနုနှင့် သားငယ် ကံကောင်းတို့မှာ မျှော်တလင့်လင့်။

သို့ပါသော်ငြား ရည်ရွယ်ထားတိုင်းလည်း ဖြစ်လာတတ်သည် မဟုတ် သော လောကနိယာမအတိုင်း မြနုတို့ သားအဖိ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားရသည့် သတင်းဆိုးတစ်ခုက နားဝမှာ မိုးကြိုးပစ်သံထက် ပြင်းထန်လှပါဘိသည်။

ကိုဘဉာဏ် မောင်းနှင်သွားသည့် ကုန်တင်ကားကြီးများ တောင်ပေါ် လမ်း၏ ကွေ့ချိုးတစ်ခု၌ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် ကားကိုရှောင်တိမ်းရင်း တောင်အောက်သို့ ထိုးကျသွားရသည်တဲ့။ ကားထဲမှာတော့ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာနှစ်ယောက်တည်း။

နက်ရှိုင်းမှောင်မည်းလှသော လျှိုမြှောင်ချောက်ကမ်းပါး အောက်ဝယ် ကားတစ်စီးနှင့် လူနှစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာက ပြန်လာစရာ အကြောင်းမမြင်။

“ဖေဖေ သားကို ရှင်ပြုပေးဖို့ အမြန်ဆုံးပြန်လာမယ်ဆို၊ အခုတော့ ဖေဖေက တစ်သက်လုံး ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့...။ သားကို ဘယ်သူက ရှင်ပြုပေးမှာလည်း...၊ အင့်... အဟင့်... ဟင့်”

သားငယ်ကံကောင်း၏ ကြေကွဲစွာ မြည်တမ်းသံတို့ကို မြနု ကြားရက် နိုင်စွမ်း မရှိ။ မချိသော ရင်ကို အားတင်းကာ သားငယ်ကို ဖြေသိမ့်ပေးရပေ တော့မည်။

“သားရယ် အမေတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်။ နောက်နှစ်နှစ်ဦး မှာ သားကို ရှင်ပြုဖြစ်အောင် ပြုပေးမယ်နော်။ ပြီးတော့ အဖေ့ကို အမျှဝေကြ မယ်...။ ဒါမှ သားဖေဖေ ဘဝကူး ကောင်းမှာလေ...”

မြနုတစ်ယောက် အမေတစ်ခု သားတစ်ခု အခြေအနေမှာတော့ ကြေကွဲအားလျှော့စိတ်တို့ကို ရင်မှာ သိုဝှက်ရင်း ဘဝရပ်တည်မှုကို ဆက်၍ ကြိုးပမ်းရဦးမည်ပင်။

* * *

မြနု၏ ကုန်စိမ်းဆိုင်လေးမှာ ပုံမှန်ရောင်းနေရသည်။ စားစရိတ်ကို ခြိုးခြံချွေတာ၍ သားရှင်ပြုရန် အလေးထားကာ ကြိတ်ပြီး စုနေရှာသည်။ မည်သို့ရှိစေ ကိုသာဉာဏ်၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သားလေး၏ ပြင်းပြနေသော ဆန္ဒတို့ကို ဖြည့်စွမ်းရမည်ဟူသော အကြီးမားဆုံး သန္နိဋ္ဌာန်က မြနု၏ စိတ်နှလုံးထဲမှာ ခိုင်မာမြဲမြံလှပါဘိတောင်း။

မြနုတစ်ယောက် ကျားကုတ်ကျားခဲ အားမာန်ကဲ၍ မည်သို့ပင် စီးပွား ရှာပါသော်လည်း အိမ်ငှားနေရသည့်ဘဝမို့ သားကျောင်းစရိတ်၊ မိမိ၏ နှလုံးအားနည်းရောဂါတို့အတွက် ကုန်ကျသည့် ဆေးဖိုး။ သည်အခြေအနေမှာ မုဆိုးမ မိန်းမသားတစ်ဦး၏ အားမာန်သည် ထင်သလို ခရီးမတွင်နိုင်။ ရံဖန်ရံခါ ကိုဘဉာဏ်ထားခဲ့သည့် ငွေကလေးထဲမှ ဆိုင်မှာလိုအပ်သည့် ကုန် ဝယ်ဖြည့်လိုက်၊ အမြတ်ငွေရလျှင် ပြန်ထည့်လိုက်နှင့် စုစုထဲထည့်ရ သည်က နည်းလာ၏။ ကြာတော့ မြနု စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်ရပြီ။

“အင်း... ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ”

သည်မှာတင် တစ်ခုသော ဖြတ်လမ်းတစ်ခုကို မြနုစဉ်းစားလာမိ၏။

“စမ်းကြည့်ရင် ကောင်းမလားပဲ”

မြနုဆိုင်နှင့် ကပ်လျက် ကုန်စိမ်းဆိုင်မှာ မပုတင်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ မပုတင် အရင်က မြနုနှင့် ပိန်မသာ လိမ်မသာဟု ဆိုရမည့် အစားထဲက ခုတလောများ မပုတင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် သားနားနေသယောင်။ လည်ပင်း မှာလည်း ရွှေဆွဲကြိုးကြီးက နှီးတစ်ပြားစာ သာသာ၊ လက်မှာလည်း လက် ကောက်နှင့် လက်စွပ်နှင့် ဆိုင်ပေါ်မှာလည်း ကောင်းပေဆိုသည့် ကုန်ပစ္စည်း တွေ တည်ခင်းထားသည်။ မြနုဆိုင်မှာရှိနေသည့် ကုန်ပစ္စည်းတွေနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်...။

“လာနော်... လာနော်...၊ ပန်းမုံလာပွင့်ကြီးတွေ။ လတ်သလား မမေးနဲ့။ ဖီး... ဖီး... အက်အက်ကြီးတွေ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်တွေလည်း ကြီးမှကြီး၊ ဇေလုံနီးပါးပဲ...”

သူ့ကုန်ပစ္စည်းက လှသလို ရောင်းဈေးကလည်း အမြင့်စား၊ ပစ္စည်း ကောင်း ကိုင်ထားသည့် ဆိုင်မှီလည်း ရောင်းအားက ပိုကောင်း ပိုသွက် ပို၍မြတ်၊ မြနုလည်း သူ့လို ရောင်းကောင်းချင်ပါဘိ။ ဘယ်မှာလဲ အရင်း အနှီး။ ကိုသာဉာဏ်ထားခဲ့သော ငွေကလေးကလည်း ရှင်ပြုဖို့ ရည်ရွယ်ထား သည်မှာ ငွေခေါင်းက ကွဲလှလှ လက်ကျန်ငွေကလေးကို တိုးပွားအောင် ဘယ်လိုကြံရပါမလဲ။ မပုတင်လမ်းစဉ်ကို လိုက်မှထင်သည်။ သည်အတွေး ကိုပဲ အကောင်အထည် ဖော်ရပေတော့မည်။

“မပုတင်ရေ...။ ရှင်ထောနေတာတွေတော့ ကျွန်မ အားကျတယ် တော့”

“အားကျတယ် မလုပ်နဲ့ အမိ။ ကျုပ်ပေးတဲ့ ဂဏန်းတွေ လိုက်သာ ထိုးပေတော့။ တော်တို့က ငွေတော့ လိုချင်တယ်။ ရင်းရမှာတော့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နဲ့။ လုပ်စမ်းပါအေ။ အခုသည်နှစ်ထဲ ကျုပ်ပေါက်တာလေးခါရှိပြီ နော်။ အောကွက်မိတာက နှစ်ချီတော့။ ဒါကြောင့် တိုးတက်မှုအခြေနဲ့ အနေအထားတွေကို တော်တို့ မဝေမဝါး အပီအပြင် မြင်နေရတာပေါ့”

မြနုတစ်ယောက် ကုသိုလ်လုပ်ရန်အတွက် လိုအပ်သည့်ငွေကို တစ်လွဲ မှာ ဆံပင်ကောင်းမိပြီး ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကိုပင် အသက်ကယ်သော အမှတ် ဖြင့် တွယ်ဖက်ရင်း ဖြတ်လမ်းနောက် လိုက်တော့သည်။ မပုတင် ပေးလာ

သည့် ချဲဂဏန်း အတိတ်- အိပ်မက်တွက်နည်း နိဿရည်းများစွာမှ ထွက်
ပေါ်လာသည့် ဂဏန်းတို့ကို အလွတ်မပေးတမ်း ထိုးတော့သည်။ ကြာတော့
အိပ်မက်ထဲအထိ ဂဏန်းသင်္ချာတွေ ပေါ်တဲ့အထိ ပတ်လည်တွက်ရသမျှလေး
ကို တွယ်ဖက်ပြီး အရန်ကွက်မှ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုး ဒဲ့ပေါက်လာသော
အခါ ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့်...။

ချဲဆိုသည့် ရေလျှော်ကြောမှာ နှစ်ချည်မျောချည်ဖြင့် ဒီကြားထဲ နှလုံး
ရောဂါကလည်း တစ်ဆင့်တိုးလာသည့်အခါ ကိုသာဉာဏ်ထားခဲ့သည့် ငွေ
နှစ်သောင်းမှာ ထန်းလျက်ခဲ ခွေးလျက်သလို လုံးပါးပါးပြီး အစပျောက်။
မြနုမှာ ကုန်စိမ်းဆိုလည်း ပြန်ဝယ်မထည့်နိုင်တော့ပေ။ ဈေးရောင်းရသမျှ
ချဲဖိုးနှင့် နှစ်လုံးထိဖိုးထဲမှာ သမင်မွေးရင်း၊ ကျားစားရင်းနှင့် ဆိုင်လည်း
ဟောင်းလောင်းဖြစ်လှလှ။ သည်အခါ မပုတင်ထံမှ တစ်ရာလျှင် နှစ်ဆယ်တိုး
နှင့် ငွေချေးပြီး ဆိုင်ထဲထည့်လိုက်၊ ချဲနှင့် နှလုံးထိထဲ ပါသွားလိုက်နှင့်
မြနုဘဝ နာလန်မထူနိုင်ရှိချေပြီ။ အရင်းပျောက် အတိုးတက်ပြီး အကြွေး
လည်း လည်ပင်းထိနေပြီ။ သည်ကနေ နံနက်ကပင် မပုတင်နှင့် စကားများ
ရသည်။

“ညည်းက ချဲဖိုး နှစ်လုံးထိဖိုးတော့ ရှိတယ်...၊ ငါ့အကြွေးတွေတော့
ပေးစရာ မရှိဘူးလား”

“ကျွန်မကို အစ်မကပဲ ဆွယ်ခဲ့တာပဲ။ အစ်မကြောင့် ကျွန်မ ပျက်စီး
တာ”

သည်လိုနှင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများရာက လုံးထွေး သတ်
ပုတ်ရသည့် အခြေဆိုက်ရောက်ရတော့သည်။ ပါးရိုက်၊ ဆံပင်ဆွဲနှင့် ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ် ဖြစ်ရာက ဈေးခေါင်းရုံး ရောက်ရတော့သည်။

မပုတင်၏ အကြွေးငါးသောင်း ပြန်မဆပ်နိုင်လျှင် တရားစွဲခံရမည်
ဟူသောကြောင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် အိမ်ပြန်ခဲ့ရာ မြနုအဖို့ ပေးစရာလည်း
ငွေမရှိ။ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိဆိုသည့်အခြေ ဆိုက်နေရပြီ။ မြနုစိတ်တွေ
ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေရပြီ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့။ နောင်တ
တစ်ဖန် ပူပန်မှုနှင့်အတူ သောကအမှောင်ထုထဲမှာ အတွေးများနှင့် ချာချာ
လည်နေစဉ် သားငယ်ကံကောင်းရောက်လာပြီး...

“မေမေ တာတေးတို့၊ ရှိုင်းအောင်တို့ အဖေအမေတွေစုပြီး တိုင်ပင်နေကြပြီ။ သူတို့သားလေးတွေ စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲ လုပ်ပေးမလို့တဲ့။ သားကိုပါ သူတို့ထံ ထည့်ပြီး ရှင်ပြုပေးပါ မေမေရယ်”

သားကံကောင်းက အားတက်သရော သတင်းကောင်းကို ယူဆောင်လာခဲ့သော်လည်း အပူသည် မြနုအဖို့ ပို၍ပင် အားလျော့စိတ်ပျက်သွားရသည်။

“ဒီမှာ မြနု...၊ ရော ... ငွေနှစ်သောင်း။ ဒီငွေကို လုံးဝ မထိနဲ့ သိလား။ သားလေးရှင်ပြုဖို့ ကောင်းကောင်းသိမ်းထား။ လားရှိုးခရီးစဉ် ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ဒီငွေနဲ့ပဲ ကျေနပ်ရတာပေါ့ကွာ”

“အို ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုသာဉာဏ်ရယ်။ ဒါဆို သားလေး ဆန္ဒပြည့်ဖို့ နီးပြီပေါ့။ သားလေးလည်း ကိုရင် သိပ်ဝတ်ချင်နေတာ”

ကွယ်လွန်သူ ကိုသာဉာဏ်၏အသံက မြနု၏ နားထဲမှာ ပြန်လည်၍ ကြားယောင်လာပြန်သည်။

“အခု တာချီလိတ်သွားမယ်။ အပြန်မှာ အံ့နာက ငါ့ကို ဒရိုင်ဘာ လစာအပြင် သားရှင်ပြုဖို့ အလှူငွေတစ်သောင်းတောင် ပေးဦးမှာတဲ့။ ငါ ပြန်လာရင် သားကို ရှင်ပြုပေးရမယ်ဟေ့...”

မြနုတို့သားအမိကို အဝေးပြေးကုန်တင်ကားကြီးများ မောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာဘဝဖြင့် အားကုန်ကြိုးပမ်း လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့ရှာသော ကိုသာဉာဏ် ခုတော့ သူ့မှာ ဘာမှ မသိနိုင်ရှာတော့။ မြနုတွေးရင်း အားငယ်မိ၏။

“နော် ... မေမေ နော်လို့”

သားငယ်၏ တစ်ဆင့် ပူဆာသည့်အသံကြောင့် မြနုအသိဝင်လာရသည်။

“သားရယ်၊ ဒီနှစ်ထဲ ရှင်ပြုနိုင်အောင် မေမေကြိုးစားနေတာပဲ။ သားလည်း သိသားနဲ့။ အခုတော့ အဆင်မပြေပြန်ဘူး။ နောက်နှစ်တော့”

“ဟာ... မေမေကလည်း မနှစ်ကတော့ အဖေဆုံးသွားလို့ ဒီနှစ်မှတဲ့။ ဒီနှစ်ကျတော့လည်း နောက်နှစ်မှတဲ့။ ဟိုနှစ်ရွှေ့ ဒီနှစ်ရွှေ့နဲ့ ဖေဖေသာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ရှင်ပြုပြီးသွားတာ ကြာလှပြီ”

“ဟဲ့... ကံကောင်း၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်စမ်း။ မအေက ဒါဆိုရင် နင်က ဟုတ်ကဲ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အတွန့်တက်မနေနဲ့။ ဒါပဲ...”

“ဖေဖေကို ဆွမ်းသွတ်တုန်းကတော့ မေမေက ငိုကြီးချက်မနဲ့ ဖေဖေ ဆန္ဒပြည့်ရပါစေမယ်လေး ဘာလေးနဲ့။ အခုကျတော့ ဖေဖေရဲ့ သားရှင်ပြု မယ့် ငွေတွေကို မေမေထင်သလို လုပ်ပစ်...”

“ကံကောင်း...”

အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ကံကောင်းက တန့်မသွား။ တဆူဆူနှင့် ဂျီကျလာသည်။

“မေမေ မကောင်းဘူး။ သား ရှင်ပြုချင်တာ ခု ပိုက်ဆံတွေ မရှိတော့ ဘူး”

“ဟဲ့...ကောင်လေး ငါဘာဖြစ်နေတာကို နင်မသိဘူး။ နင့်ဆန္ဒပဲ ရှေ့တန်းတင်တယ်။ ကံဟာ... ငါ့စိတ်ကို လာဆွပေးဦး...”

ကံကောင်း၏ စကားက မြနုအတွက် အနာပေါ်တုတ်ကျ စကားတွေ မို့ အရှိုက်ကို ထိစေ၏။ သည်လိုဆိုတော့ ဒေါသစိတ်က ငယ်ထိပ်ရောက်ရ ကာ မြွေဟောက်လို ရှူးခနဲဖြစ်ပြီး သတိလက်လွတ် နီးရာတစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ကောက်၍ ကံကောင်းထံ အားကုန်ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

“အား...”

ကံကောင်း၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သံနှင့်အတူ ခွေခနဲ ပုံလဲ ကျ သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။ မြနုအသိဝင်လာချိန်မှာတော့ လဲကျနေသည့် ကံကောင်း၏ခေါင်း ချိုစောင်းနေရာမှာ သွေးများ ဖြာကျနေသည်။ ဒီအနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းကြောင့် မြနုခမျာ မျက်စိများ ပြာဝေသွားရပြီး ကံကောင်းထံ အပြေးသွားရပြန်သည်။

“အမလေး...၊ ကံကောင်း သေပါပြီ...၊ လုပ်ကြပါဦး”

* * *

ကံကောင်းကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ကံကောင်း၏ ဒဏ်ရာကို လေးချက်ချုပ်ရသည်။ မြနုက ဒေါသဖြင့် မွန်ထူနေချိန်မို့ တွေ့ရာနှင့် ပစ် ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မြနုလက်ထဲပါသွားသည့် တစ်စုံတစ်ခုမှာ

ကြောင်စာချကျွေးထားသည့် ကြွေပန်းကန်နှုတ်ခမ်းပဲ့ ဖြစ်နေ၍ ဓားသွားနှင့် ခုတ်ချလိုက်သလို ချိုစောင်းဟက်တက်ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဆေးရုံမှာ သုံးရက်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ကံကောင်းမှာ အနာရှိန်တက်၍ အပြင်းဖျားနေပါသည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် မျက်နှာရောင်ကိုင်နေကာ မြင်ရက်စရာ မရှိ။ မြနုအသည်းနှလုံးတို့သည်လည်း ဟက်တက်ကွဲရလေပြီ။ ကံကောင်း အနာက တော်တော်နှင့် မကျက်နိုင်၍ ချုပ်ရိုးမဖြေရသေး။ အဖျားကလည်း တက်မြဲ တက်ဆဲ။ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နှင့် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေဆဲ...။

“အား...၊ နာတယ်။ အမေ သိပ်ရက်စက်တာပဲဗျာ”

“ဟော... ဗျောသံတွေ... ဗျောသံတွေ... သားကြားနေရတယ် အဖေ”

“ဖေဖေ... ဖေဖေ...၊ သားကို ရှင်ပြုပေးမလို့ မဟုတ်လား”

“သား မြင်းစီးရတော့မယ်...။ ဖေဖေ မြင်းပေါ် ချီတင်ပေး”

သားအဖြစ်ကို မြင်ရလေ မြနု ရင်နှင့်ရလေလေ။ ကံကောင်းအမည်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ကံဆိုးသွားရခြင်းမှာ အဖြေရှာနေစရာ မလို။ ဘယ်သူမပြုမိမိမူလေပဲ...။ မိမိသာလျှင် အဓိက၊ မိမိသာလျှင် တရားခံအစစ်။ လောဘ၏ စေစားရာ လိုက်ပါမိသူ။ လောဘထံမှ ရလဒ်ဆိုးကျိုးကို မခံသာသောအခါ ဒေါသစစ်ကူဝင်လာပြီး နှိပ်စက်ပြန်တော့ ဘာမှ မမြင်နိုင်ဘဲ ချင့်ချိန်နှိုင်းဆကင်းမဲ့မှုအောက်မှာ ကံကောင်းက ဓားစာခံဖြစ်သွားရသည်။ လောဘနှင့် ဒေါသ ကွဲနှစ်ကောင်ကြားက မြေစာပင် ကံကောင်းခမျာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဒဏ်ရာတွေ ဗရေနှင့် ကြေမွရချေမည်ကို မြနုစဉ်းစားမိတော့ ရင်ထဲမှာ ဗျာပါဒတွေ ဖြောင်းဆန်အောင် မွေနေတော့သည်။

“ကိုသာဉာဏ်ရေ၊ တကယ်တမ်း တမလွန်ကနေများ ကြားနိုင် မြင်နိုင် မယ်ဆိုရင် မြနုကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတော့”

သားက မှိန်းနေပြန်သည်။ ခုချိန်ထိတော့ အပူရှိန်မကျသေး။ မြနုလည်း သောကတောမှာ နစ်မျောလိုက်၊ ငိုရွိုက်မောလိုက်နှင့် မှေးခနဲ အိပ်ငိုက်သွားရာမှ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ နိုးလာတော့ အနားမှာ သူနာပြုဆရာမ ရောက်နေသည်။

“အစ်မ ကလေးက အဖျားတော့ကျသွားပြီ။ အနာကျက်ဆေးနဲ့ အားဆေးထိုးဖို့ ဝယ်သွားရပါမယ်...”

ဆေးဝယ်ဖို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဆေးဝယ်စရာ ငွေလက်ကျန်ပင် မရှိတော့။ လက်ရှိပစ္စည်းထဲမှ အပေါင်ထားစရာဆိုလို့ ကိုသာဉာဏ်ဝယ်ပေးခဲ့သည့် ဇင်းမယ်ဝမ်းဆက်နှင့် မကိုင်ရသေးသော ဆလင်းဘက်အိတ်သာ ရှိတော့သည်။ ကိုသာဉာဏ်၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းမို့ အမြတ်တန်းနှင့် ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်သွားသည့် ပစ္စည်းတွေကတော့ ဂဏန်းတွေဖြစ်သွားပြီး မှန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ ပစ္စည်းပေါင်ရ၊ ဆေးဝယ်ရနှင့် အချိန်တော်တော်ကုန်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကောင်းက အဖျားကျသွားပြီမို့ ကျေနပ်ဝမ်းသာမိသည်။ အမေလည်း သားကို ရှင်ပြုပေးချင်လို့ပါ သားရယ်။ နောင်ကို စင်ကြယ်တဲ့ ချွေးနည်းစာငွေနဲ့ပဲ ကုသိုလ်ပြုဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါတော့မယ်။ အမေ လိမ္မာပါတော့မယ် ကလေးရယ်လို့သာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောရပေတော့မည်။ သည်စိတ်ကူးတွေက ခြေလှမ်းတွေကို တွန်းအားပေးသည်မို့ ဆေးရုံကို ခြေကုန်သုတ် လှမ်းနေမိ၏။

ဆေးရုံကုတင်ပေါ်မှာ ကံကောင်းက ရှိမနေ။ အပြင်ဘက် အပေါ်အပါး သွားသည်ထင်သည်။ သို့သော် လေးတန်းမအောင်သေးသော ကံကောင်း၏လက်ရေး ကသော့ကသီနှင့် စာတစ်ရွက်က ရေဖန်ခွက်အောက်မှာ တွေ့ရသည်။

“အမေ... ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ကိုရင်ဝတ်ဖို့ ထွက်သွားပါပြီ။ အမေ လိုက်ရှာလို့ မတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာကို ရထားနဲ့ သွားလိုက်ပါပြီ။ မရှာပါနဲ့တော့... ကံကောင်း”

သွားပြီ ကံကောင်းခြေရာပျောက်သွားပြီ။ အမေ့ကို ဒီလောက်ထိ စိတ်နာသွားပြီပေါ့။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်မည်။

“ကံကောင်း... အမေ... သားလေး”

ရင်ထဲမှာ အပူလုံးက ဆောင့်တက်လာသည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနကိုမျှား လိုက်ရှာရပါ့မလဲ။ ဘယ်ကိုမှလည်း မသွားတတ်။ ကံကောင်းက ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားပြီး ဘယ်လိုတွေ ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ရမလဲမသိ။

အမေ ပူလောင်စိုးရိမ်လိုက်ရတာ အမေ့သားကို လိုက်ရှာမယ်။ ရေအဆုံး၊ မြေအဆုံး လိုက်ရှာမယ်။ သား ကံကောင်းရေ”

မြနု သားဇောမွန်သည့်စိတ်ကြောင့် ယောက်ယက်ခတ်နေရလေပြီ။

“ကံကောင်းရေ... ပြေးဟေ့။ အမေတွေ့အောင်ရှာမယ်။ ပြေးနိုင်သလောက်ပြေး... အီး ဟီး ဟီး... အူး... ဝူး... ဝူး...”

မြနုမှာ ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုနှင့် ဆေးရုံထဲမှာ ပြေးထွက်ခဲ့ရတော့သည်။ မြနုမှာ ခြေဦးတည့်ရာသာ လျှောက်ပြေးနေသည်။ သည်ဇာတိမြေမှာပဲ တစ်လည်လည်ရှိနေ၏။ သူ့စိတ်ကတော့ ကမ္ဘာမြေပြင် အကျယ်ကြီးကို ပြေး၍ ကံကောင်းကို ရှာနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်တွေကလည်း မူမမှန်တော့ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေလေ။

“အမေ မော့ပြီသားရယ်...၊ ပုန်းမနေပါနဲ့တော့။ အမေ့ကို လာတွေ့ပါကွယ်”

* * *

ရက်မှ လကူး၍ နှစ်ပင် ပြည့်လှပြီ။

မြနုမှာ နေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်တွေအပြင် ဆန္ဒအပူသောကဒဏ် ဖိစီးမှုနှင့် လူရုပ်ပင် သိပ်မပေါ်တော့။ အိုးအိမ်လည်း အနေမမှန်။ လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု၏ ခုံတန်းလျားပေါ်မှာပင် ပန်းဖျားဖျားရင်း လဲလျောင်းအိပ်နေတော့သည်။

“ဒကာမကြီး...၊ ဒကာမကြီး...။ သတိရပြီလား”

ကံကောင်း၏ အသံ။ အိပ်မက်လား။ မဟုတ်။ တကယ့်အပီအပြင်အသံ။ လှုပ်နှိုးနေတာဖြစ်သည်။ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်ရသည်။ ဓေဓဝါးဝါးမှ ပီပြင်စွာ မြင်တွေ့ရသည်။ ဦးပွင်းတစ်ပါးနှင့် ကိုရင်တစ်ပါး။

“သား... သား...၊ အမလေး... ကံကောင်း”

“အမေ... ဒကာမကြီး...။ သားတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အခု ကံကောင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ရထားပေါ်မှာ အိမ်ပြေးကံကောင်းနဲ့ ဒီ ဦးပွင်းနဲ့ တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း ရှင်သာမဏေ၊ ရှင်ကောဝိဒဖြစ်ခဲ့ရပြီ ဒကာမကြီး”

သားကိုတွေ့ရတော့ ရင်ထဲက နောက်ကျိမှုတွေ နှိမ်နယ်ဝေဝါးမှုတွေ ပြေပျောက်ရပြီ။

“ဒကာမကြီးကို စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကို ကိုရင်လိုက်ပို့ပါမယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုရင်နေတဲ့ မြို့ကျောင်းက ဇရပ်မှာ ထားမယ်လေ”

“ဪ... ကိုရင်နယ် ခက်ပါဘိ။ ကိုရင်အမေဟာ သားပျောက် မိခင် စိတ်ဝေဒနာရှင်ပေပဲ...။ သူ့သားပြန်တွေ့တာ သူ့ဆေးပဲ မဟုတ်လား။ အနာနဲ့ဆေး တည့်တည့်တိုးနေမှတော့ စိတ်ရောဂါကု သမားတော်ဆီ သွားဖို့ လိုသေးလို့လား”

“တင်ပါ...။ တပည့်တော် နားလည်ပါပြီ... ဘုရား”

“ကဲ... ဒီလိုဆို တို့များကျောင်းရှိရာမြို့ကို ခေါ်သွားပြီး ကိုရင် ကိုယ်တိုင် ဖေးဖေးမမနဲ့ ပြုစုယူယ နွေးထွေးနှစ်သိမ့်မှု ပေးလိုက်ရင် ကိုရင် အမေ ဝေဒနာပျောက်လို့ မူလအနေအထား ရောက်နိုင်ပြီပေါ့။ ကဲ... သွားကြစို့”

သို့နှင့် မြနုမှာ သားကိုရင်နောက် လိုက်ပါသွားရ၏။

* * *

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မြနု နေသားတကျ ရှိနေပြီ။ ပုံမှန်စိတ်ထားသို့ ပြန်ရောက်ပြီမို့ ဆရာတော်ကြီးထံမှ တရားတော်များ နာယူနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျောင်း ဝေယျာဝစ္စ ဒကာမ ဖြစ်နေတော့သည်။ လူလည်း ယခင်လို အရိုးပေါ် အရေတင် ပါးရိုးငေါငေါနှင့် မြနု မဟုတ်တော့။ ကျန်းမာစိုပြည်လာတော့ သည်။

ကြေးပန်းအိုးတွေ လက်လက်ထအောင် မန်ကျည်းနှစ်နှင့် ဆပ်ပြာနှင့် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပြီး ပန်းတွေနှင့်ဝေနေစေခဲ့သည်။ ဘုရားစင်မှာ သစ်သီး၊ ဆွမ်း၊ ရေချမ်းပါ ကပ်ခဲ့ပြီး ကျောင်းပရဂုဏ်အနံ့ တံမြက်စည်းလုံးနေသော မြနုရင်မှာလည်း ကြည်လင်အေးမြနေ၏။ လက်က လှုပ်ရှားနေသလောက် စိတ်ထဲမှာလည်း ကိုရင်နှင့် ပြောစရာစကားတွေ စီထားနှင့်ပြီ။ ကိုရင် အနားလာရပ်တော့မှ တံမြက်လှဲ ရပ်တော့သည်။

“ဒကာမကြီးကို... ကိုရင် ပြောစရာရှိလို့”

“အတော်ပါပဲ...၊ တပည့်တော်လည်း ကိုရင်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ကဲ... ကိုရင် အရင်ပြော”

“ဟိုလေ...၊ ကိုရင် ဒကာမကြီးကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ကိုရင် ဒကာမကြီးကို ပြစ်မှားမိတယ်။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ငါတကော ကော အတ္တကြီးခဲ့တာတွေကြောင့် ဒကာမကြီး မချီမဆန့် အလူးအလဲခံလိုက်ရပြီး အရူးမကြီးလို့ အခေါ်ခံရတဲ့အထိ ကိုရင်တွေ့မိတိုင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေခဲ့တာ”

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့ ကိုရင်ရယ်။ အခု ကိုရင်လည်း ဘဝသစ်၊ တပည့်တော်လည်း အရင်မြန် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုရင်ကျေးဇူးကြောင့် မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာရောက်။ ဘုရားစုံလည်း ဖူးရ၊ ဗဟုသုတတွေလည်း စုံ။ အထူးသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကို ခံယူပြီး အမှားအမှန် ခွဲခြားတတ်တဲ့ မြန် ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဒကာမကြီး ရပ်ရွာပြန်ပြီး ကုန်စိမ်းရောင်းမလို့”

“ဘာ”

ကိုရင်က အလန့်တကြား အော်မိသည်။

“နားထောင်ပါဦး ကိုရင်ကလည်း။ ကိုရင်ကို သာသနာ့ဘောင် သွတ်သွင်းဖို့ တပည့်တော်မမှာ ဝတ္တရား ပျက်ခဲ့တာ ပြန်ပေးဆပ်ချင်လို့”

“ခု... သာမဏေ ဖြစ်နေပြီပဲ ဒကာမကြီးရ”

“မဟုတ်သေးဘူးကိုရင်...၊ ဆက် ပြောပါရစေ”

“ဒကာမကြီးပဲ ပြောတယ်၊ ပြီးခဲ့တာ ပြီးပြီဆို”

“ခုကိုရင်က သာမဏေဖြစ်နေပေမယ့် အမေလုပ်တဲ့ ကောင်းမှု ကုသိုလ်၊ တပည့်တော်မရဲ့ ချွေးနှံစာ တစ်ပြားသားမှ ပါခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော် မိခင်တာဝန် မကျေသေးဘူးလေ။ မနေ့ကပဲ ဆရာတော်ဟောတဲ့ တရားကို နာယူလိုက်ရတော့မှ အသိရှိပြီး သဘောပေါက်ရတယ်။ မိမိရင်၌ ဖြစ်တဲ့ သားရတနာကို ပဗ္ဗဇိတမင်္ဂလာနဲ့ သာသနာ့ဘောင်သွတ်သွင်းပေးနိုင်တဲ့ မိဘအဖြစ်က မြတ်လည်းမြတ်၊ အပယ်တံခါးလည်း ပိတ်သတဲ့။ ဒါကြောင့် ဖြတ်လမ်းကရတဲ့ငွေနဲ့ အလှူလုပ်လို့ကတော့ မိမိချွေးနှံစာ သန့်သန့်လေးနဲ့ လုပ်သလောက် အကျိုးမများဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပြီး

အရင် ချဲထိုး၊ နှစ်လုံးထိထိုးပြီး သားရှင်ပြုဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာကိုပဲ တွေးမိတိုင်း ရက်လို့ မဆုံး၊ နောင်တရလို့ မဆုံးဖြစ်နေတယ်”

“ဒကာမကြီးပဲ ခုနကပြောတယ်။ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပြီဆို။ အဲဒါကို တရားတော်နဲ့ ပြောရရင် သမ္မပဒါန်တရားတဲ့။ လေးပါးရှိတယ် ဒကာမကြီး ရဲ့။ အတိတ်ဆိုတဲ့ မနေ့က အမှားကို ဒီနေ့ပစ္စုပ္ပန်အထိ မယူခဲ့နဲ့တဲ့။ နောက် ထပ် မမှားဖို့ ကြိုးစားတဲ့။ ယခင်အတိတ်က ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ကို ယနေ့ ပစ္စုပ္ပန်အထိ ဆက်တည်နေပြီး ရှေ့အနာဂတ်အထိ သယ်ဆောင် သွားပါတဲ့”

“တပည့်တော် နားလည်ပါပြီကိုရင်။ ဒါကြောင့်လည်း တပည့်တော် ကုန်စိမ်းဆိုတဲ့ သမ္မာအာဇီဝ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ပြုပြီး ကိုရင် ရဟန်း ဘောင် တက်နိုင်တဲ့ အသက်တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်နဲ့ ခြောက်လပြည့်မယ့် နောင် ခြောက်နှစ်မှာ ငွေစုပြီးသား အလုံအလောက် ဖြစ်နေစေရမယ်လို့ သန့်ရွာန် ချပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ရပ်ရွာပြန်ပြီး ကုန်စိမ်းရောင်းမယ့် ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ကုသိုလ်စိတ်မွေးမယ်၊ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ကိုရင် ခွင့်ပြုပါ”

“သာဓု သာဓု သာဓုပါ ဒကာမကြီး...”

အလင်းအားကောင်းနေတဲ့ လမ်းကြောင်းကိုတွေ့မှတော့ ခရီးဖြောင့်ပြီး ပန်းတိုင်ရောက်နိုင်တော့မှာ စကန်မလွဲပါပဲ...။

မဇ္ဈိမ (ကလောင်)

စမ်းရေပမာ အေးမေတ္တာ
မြှင့်ဝေအောင်

စမ်းရေပမာ အေးမေတ္တာ
မြှင့်ဝေအောင်

တစ်ချိန်က... နာမည်ကြီး ရပ်ရှင်
မင်းသမီးကြီးများ ဖြစ်သည့် ခင်ယုမေ နှင့်
ခင်သီတာထွန်းတို့၏ အလှမှန်သမျှ ပေါင်းစု
ထားသလား ထင်မှတ်ရအောင် မြင့်မြင့်
အေးက ထူးခြားသော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်
သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူသည်...။

စမ်းရေပမာ အေးမေတ္တာ

မြနင်းဝေအောင်

သူ ဤဆေးရုံပေါ် စရောက်ကတည်းက “မမအေး” ဆိုသော နာမည်ကို အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဘက်ကသာ ရင်းနှီးနေတာ။ “မမအေး” ဆိုသူက ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ပိန်သလား၊ ဝသလား သူမမြင်ဖူးသေး။ သူနာပြုတိုင်း၊ လူနာတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစား နေ၍သာ သူကသတိပြုမိနေခြင်းဖြစ်သည်။ “မမအေး” သည် သူကြားရ သလောက်ဆိုရလျှင် သဘောအလွန်ကောင်းပြီး၊ နှလုံးလှပုံရသည်။ ကိုယ်ချင်း စာတရားနှင့် ပြည့်ဝသော ဆရာဝန်တစ်ဦးဟု သိရသည်။ တွေးရင်းဖြင့် သူက “မမအေး” ကို ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။

* * *

“ဒီနေ့ မမအေး ပြန်ရောက်မယ်” ဆိုသော သတင်းကြောင့် ဆေးရုံ တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် ရှိနေကြ၏။ သူနာပြုအပါအဝင် လူနာရော လူနာရှင်များပါမကျန် လန်းဆန်းပျော်ရွှင်တက်ကြွလို့နေ၏။ သူတို့အမူအရာ များကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသော သူ့ကိုပင် ပျော်ရွှင်မှုများ ကူးဆက်လာပြီး စိတ်ကြည်လင်စေသည်။ “မမအေး”၊ “မမအေး” ဘယ်လိုပုံမျိုးရှိနေပါ လိမ့်နော်။ “အမြန်တွေ့ချင်စမ်းပါဘိ” ဟု စိတ်ထဲက သူပြောနေမိသည်။

* * *

“မမအေး...၊ ဒီပေးရှင်က မမ ရန်ကုန်ဆင်းတဲ့နေ့မှာပဲ ရောက်လာ တဲ့ လူနာသစ်ပါ။ သူ့နာမည်က...”

သူမှေးခနဲ ဖြစ်သွားချိန်တွင် တစ်ချိန်လုံးမျှော်နေခဲ့သော “မမအေး” က သူ့နှံ့ဘေးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့နာပြုဆရာမလေး အသံကြားကြား ချင်း သူက “မမအေး” ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်မ ရှိရာသို့ ချက်ချင်း ကြည့်မိသည်။ အပြာရင့်ရောင် ပါတိတိဝမ်းဆက်ပေါ်တွင် ဂျုတ်ကုတ်အဖြူလေးကို သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ဆရာဝန်မလေး “မမအေး” ကို သူတွေ့လိုက်သော အခါမှာတော့ သူ့အနေဖြင့် ဖော်မပြနိုင်အောင်ပင် အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါ စမ်းစမ်းအေးပဲ၊ စမ်းစမ်းအေး ငါ့သူငယ်ချင်း ပါလား”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စမ်းစမ်းအေးဆိုတာ သေချာသွားသည်မို့ သူ့ရင်ထဲ ဆို့တက်လာသည်။ ဝမ်းသာလို့လား၊ ဝမ်းနည်းလို့လား၊ ရှက်ရွံ့အားငယ်စိတ် ခံစားလိုက်ရလို့လား ဘာတစ်ခုမျှ သူ့ဝေခွဲမရနိုင်ခင် မျက်ရည်ပူတို့က ပါးပြင်ပေါ်ကို တစ်ပေါက်ချင်း၊ တစ်လိုမ့်ချင်း စီးကျလို့လာသည်။ ဒါကို သတိပြုမိသွားတဲ့ ဆရာဝန်မလေး “မမအေး” က ခပ်အေးအေးလေး ပြောသည်။

“အို... ဘာလို့ရတာလဲရှင်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေ ရှိနေရင်လည်း ခုချိန်မှာ ခေါင်းအေးအေးထားပါ။ ကျွန်မလည်းရောက်လာပြီ၊ အားမငယ်ပါနဲ့လေ၊ ကျွန်မတို့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင့်ကို စောင့်ရှောက် ပေးသွားမှာပါ”

ထိုသို့ စတွေ့တွေ့ချင်းပင် “မမအေး” ဆိုသူက ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့သူ့ကို ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း အားပေးစကားများဖြင့် နှစ်သိမ့်မှုပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုကောင်းကောင်းမြင်ဖူးနေသလိုပဲ၊ ရှင့်မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းရင်းနှီးနေသလိုပဲ၊ သိလား”

သူကတော့ ဘာစကားမှ မပြန်ဘဲ “မမအေး” ကိုသာ စိုက်ကြည့်လိုနေ၏။ ထိုအခိုက် “မမအေး” သည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက

“နင်... နင်... မြင့်မြင့်အေး၊ မြင့်မြင့်အေး မဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်း မြင့်မြင့်အေး၊ ဒီစံပယ်တင်မဲ့လေး

က'မြင့်မြင့်အေး'ဆိုတာ သက်သေပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သူငယ်ချင်း ရယ်"

"မမအေး(ခ)စမ်းစမ်းအေး" ၏ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်နေပုံက သူ့ မျက်စိထဲကြည့်လိုပင် ကောင်းနေသည်။ ငယ်စဉ်ကလို အသားညိုညို၊ ပိန် ကပ်ကပ် မဟုတ်ဘဲ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသား အရေစိုပြည်စွာဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ကြည့်ရတာ သူ့မျက်စိထဲ ကြည့်မဝ နိုင်။ ထိုသူငယ်ချင်းက သူ့ကို မှတ်မိသွားတော့ သူကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်ရပြန် သည်။ သူငယ်ချင်း "အေး"ကတော့ သူ့ရဲ့လူနာမှတ်တမ်းကို ထပ်၍ကြည့် နေသည်။

"နင့်ကိုငါ ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင်ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ "မြင့်" ရယ်၊ မှတ်တမ်းထဲမှာလည်း နင့်နာမည်က "မေသီတာအေး" ဆိုတော့..."

"အေး"က သူ့ကို စကားမဆက်ဘဲ ကြည့်နေပြန်သည်။ သူကတော့ ဒီတစ်ခါ သိပ်ဝမ်းသာသွားလို့ထင်ပါရဲ့။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ အပြည့် ရှိနေပါသော်လည်း နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်လုံးတွေက ပြုံးယောင်သန်း နေပါသည်။

* * *

"မမအေး(ခ)စမ်းစမ်းအေး"နှင့် "မေသီတာအေး(ခ)မြင့်မြင့်အေး" တို့ နှစ်ဦးသည် ဟိုးလွန်ခဲ့သော ကလေးဘဝကတည်းက သွားအတူ၊ လာ အတူ၊ စားအတူ၊ ကစားဖက်တွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြင့်မြင့်အေးက မွန်နှင့်ရှမ်း သွေးရောစပ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အိစက်ဝင်းပသော အသားအရည်နှင့် ဖွံ့ထွားကျောရှင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး အလွန်လှပြီး၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံနှင့် သေသပ်ပုံကျသော နှုတ်ခမ်းအလှကို ပိုင်ဆိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ညာဘက်ပါးပြင်ထက်ရှိ ဖံပယ်တင်မဲ့ နက်လေးကလည်း သူ့၏အလှကို ပြည့်သထက်ပြည့်စုံစေပြန်သည်။ တစ်ချိန် က နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးများဖြစ်သည့် ခင်ယုမေနှင့် ခင်သီတာ ထွန်းတို့၏ အလှမှန်သမျှ ပေါင်းစုထားသလား မှတ်ထင်ရအောင် မြင့်မြင့်အေး

က ထူးခြားသော အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် အလှမာန်တက် သည့်နေရာတွင် နှစ်ယောက်မရှိပေ။

“စမ်းစမ်းအေး” ။ သူကတော့ အသားညိုညက်ညက်နှင့် သေးသေး ညပ်ညပ်လေး ဖြစ်သည်။ မွေးကတည်းက သူ၏ ထူးခြားချက်မှာ လူတကာ ကို ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ပေါ်အောင် အမြဲပြုံးပြနေတတ်သူ။ သူ့ကိုကြည့်သူ တိုင်း စိတ်အေးချမ်းမှုကို ခံစားရသည်။ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် စမ်းရေကဲ့သို့ အေးမြသော အပြုံးကို ပေးစွမ်းနိုင်သူမို့ မျက်နှာမြင်၊ ချစ်ခင်သူ ပေါများလှ သည်။

မြင့်မြင့်အေးက သူ့အလှမှာ ဂုဏ်မောက်စွာရှိသလောက် စမ်းစမ်းအေး ကတော့ လူတကာအပေါ် စာနာစိတ်ထားကာ ကူညီတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမေမုဆိုးမများ၏ သမီးဖြစ်ခြင်းသာ တူညီသည်။ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စရိုက်က ကွဲပြားခြားနားလွန်းကြသည်။ မြင့်မြင့်အေး အမေက သူ့ကိုယ်တိုင် အနေအထိုင်မတတ်သလို၊ သမီးဖြစ်သူကိုလည်း အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ ကြီးပြင်းစေသူ ဖြစ်သည်။ စမ်းစမ်းအေးအမေကတော့ တည်ငြိမ်၍ ဘာသာတရားအပေါ်ရှိသေပြီး သမီးဖြစ်သူအပေါ်လည်း နားဝင် အောင် သွန်သင်ဆုံးမတတ်သူဖြစ်သည့်အပြင် ပညာရေးကို အလွန်အမင်း အားပေးသူဆိုလည်း မမှား။

မည်သို့ဆိုစေ အသွင်မတူသော မိသားစုနှစ်စုသည် တဲချင်းကပ်နေ ထိုင်သူများဖြစ်ပြီး၊ ဖခင်မဲ့ ဘဝတူနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် သူတို့ကလည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တွယ်တာကြသည်။ စရိုက်လက္ခဏာချင်း မတူညီကြပေ မယ့် သူတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်မအရင်းကဲ့သို့ ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် စမ်းစမ်းအေးက အနစ်နာခံစိတ်ကြီးမားသူပီပီ မြင့်မြင့်အေးကို နားလည်မှု ပိုပေးနိုင်သည်။ ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို မြင့်မြင့်အေး၏ အလှဂုဏ်မောက် ခပ်ကြောကြောဆက်ဆံမှုများကိုလည်း ဘာသိဘာသာ သဘောထား နေထိုင် ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သွက်လက်ချက်ခြာသော မြင့်မြင့်အေးကလည်း စမ်းစမ်းအေးအပေါ် သူမှအပ မည်သူမျှ တင်တင်စီးစီးအပြောမခံနိုင်ခဲ့ပါ။ သည်းခံနိုင်သော စမ်းစမ်းအေးကို သူငယ်ချင်းများက စနောက်ကြလျှင် အမြဲရှေ့မှ ကာဆီး၍ ကာကွယ်ပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် တစ်ရွာလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို “သွေးသောက်ညီအစ်မ” ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။ အသားအရေ ရုပ်သွင်ပြင်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အစစအရာရာသာနေသူ “မြင့်မြင့်အေး” က တစ်ရွာလုံးတွင် အထင်ပေါ်အလှပဆုံးဖြစ်သလို၊ အေးမြသော အပြုံးပိုင်ရှင် “စမ်းစမ်းအေး” ကိုလည်း ရွာရှိလူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြသည်။ သူတို့သည် မုံရွာခရိုင်အတွင်းရှိ မထင်ရှားသော ရွာလေးတစ်ရွာတွင် နေထိုင်ကြသည်။

မူလတန်းမှ အထက်တန်းသို့ ရောက်ရှိသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အခင်မင်က ပျက်ပြယ်မသွားခဲ့ပါ။ သို့သော် အရွယ်ရောက်လာသော သူတို့နှစ်ဦး၏ အတွေးအခေါ်များကတော့ ကွာသထက် ကွာလာသည်။ “စမ်းစမ်းအေး” က ပညာကို လိုလားလွန်းသူဖြစ်ပေမယ့် “မြင့်မြင့်အေး” ကတော့ နာမည်ကြီး အဆိုတော်ဖြစ်လိုသူပါ။ သို့နှင့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေအပြီးတွင် “မြင့်မြင့်အေး” တို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ရွာမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ “မြင့်မြင့်အေး” တစ်ယောက် ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားသလိုလို၊ သူများမယားငယ်အဖြစ် ခံလိုက်သလို အစရှိသော သတင်းစကားများနှင့်အတူ သူတို့သားအမိ ဇာတ်လမ်းက စုံစုံမြုပ်သွားခဲ့သည်။

ယခု “စမ်းစမ်းအေး” ရှေ့မှောက်သို့ “မြင့်မြင့်အေး” ပြန်ပေါ်လာချိန်တွင် သူ့မှာရှိခဲ့သော အလှတရားများအားလုံး ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပါပြီ။ သူ့အမြဲဂုဏ်ယူခဲ့ရပြီး အချိုးအဆစ်ကျသော လုံးကြီးပေါက်လှ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပိန်လိုချည်နဲ့ အားဖျော့စွာ ရှိနေသည်။ အကယ်၍ သူ့ပါးပြင်ပေါ်က စံပယ်တင်မဲ့နက်ကလေးသာ ရှိမနေခဲ့ပါလျှင် သူငယ်ချင်း “အေး” က သူ့ကို ဘယ်လိုမှ အမှတ်ရနိုင်မည် မထင်ပါ။ သည့်အပြင် “မြင့်မားတဲ့ဘဝကို အေးချမ်းစွာ ပိုင်ဆိုင်ရပါစေ” ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မိဘများက ကင်ပွန်းတပ်ပေးခဲ့သော နာမည်ကိုပင် သူကတော့ဆန်သည်ဟု မှတ်ယူကာ “မေသီတာအေး” ဟု ပြောင်းခဲ့ပြန်သည်ကိုး။

* * *

“ပြောပါဦး ‘မြင့်’ ရယ်... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ၊ ‘အေး’ ကတော့ ‘မြင့်’ ကြီးပွားပြီး ရွာကို မေ့နေတယ်လို့ မှတ်ထင်နေတာ”

ယူကျုံးမရဖြစ်စွာဖြင့် မေးနေသော ‘အေး’ကို ကြည့်ပြီး ‘မြင့်’ စကား စလိုက်သည်။

“မြင့်ရင်ထဲ မွန်းကျပ်ခဲ့ရတဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ တစ်သက်လုံး မျိုသိပ်ထားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုလိုမြင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မကြီးနဲ့ တွေ့ရတော့ မြင့်လေ မြင့်ဘဝ၊ မြင့်အဖြစ်တွေကို စိတ်ချလက်ချ ရင်ဖွင့်ခဲ့ချင်တယ်”

မြင့်မြင့်အေးသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ မျက်လုံးအစုံကို အသာအယာမှိတ်၍ ဝင်လေ၊ ထွက်လေကို ညင်သာစွာ မှန်မှန်ရှုရင်း စကားပြောရန် အားယူလိုက်သည်။ ပြီးတဲ့နောက် သူ့ဆီက အမေးစကားသံကို ကြားရသည်။

“မြင့်တို့ရွာက ထွက်သွားတုန်းကလေ မြင့်အသက်က (၁၆)နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး မဟုတ်လား။ မြင့်အမေတောင်မှ (၃၅)နှစ်ပဲ ရှိသေးတာလေ၊ ‘အေး’ အမေကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြင့်မေမေက မြင့်လိုပဲ သိပ်ချော၊ သိပ်လှတဲ့အမေလေ။ ‘အေး’ မှတ်မိတာပေါ့”

‘အေး’ ရဲ့ စကားကို ‘မြင့်’က အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့် ထောက်ခံသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။ အသံက ခပ်သဲ့သဲ့

“အဲဒီတုန်းက အရွယ်မတိုင်ခင် မြင့်က လင်နောက်လိုက်ပြေးတယ်၊ မြင့်ကြောင့် အမေပါ အရှက်ရပြီး ရွာမှာမနေရဲဘဲ ခြေရာဖျောက်သွားတယ်လို့ အေးတို့အားလုံးထင်ခဲ့ကြမှာပဲနော်”

‘မြင့်’က ကြေကွဲလွမ်းဆွေးစွာ ပြောလိုက်သည်။ စကားနည်းသော ‘အေး’က ‘မြင့်’စကားကို ထောက်ခံ သည့်အနေဖြင့် နှုတ်ဆိတ်ကာသာ နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အများအမြင်မှာတော့ ဒီလိုပဲ မြင်ကြမှာပါပဲ။ သူတို့အမြင်မှာ ‘မြင့်’ကဆတ်ကျောလတ်ကျော နေထိုင်တတ်သူ မဟုတ်လား”

ထိုအချိန်ထိ ‘အေး’ထံက ဘာစကားမျှ ထွက်မလာသေးပါ။

“တကယ်တော့ အဲဒါလုံးဝမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး ‘အေး’ရယ်၊ တစ်ခါတလေ အထင်နဲ့လက်တွေ့ဟာ လုံးလုံးကြီး လွဲနေတတ်ပါတယ်။ ဒါကို

မသိတဲ့လူတွေကတော့ ကိုယ်ထင်ရာကို စွတ်သမုတ်တတ်ကြတာ သဘာဝပါ။ တကယ်တော့ အဖြစ်မှန်က ဒီလိုပါ... ”

ထိုအချိန်မှစတင်၍ အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ‘မြင့်’က စတင်ရင်ဖွင့်ခဲ့သည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက အမေရယ်လေ၊ သူနဲ့ ခေါက်ချီးနီးပါးကွာတဲ့ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် လူချမ်းသာတစ်ဦးနဲ့ ငြိနေကြတာ”

“ဟင်”

‘အေး’ ပါးစပ်က ပထမဆုံးထွက်လာသော အာမေဍိတ် စကားဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြင့်တို့ မြို့ကျောင်းပြောင်းတက်တဲ့ ကိုးတန်းနှစ်မှာပဲ သူတို့ စတွေ့ခဲ့ကြတာလေ”

မှန်ပါသည်။ ‘အေး’တို့ နေထိုင်သောရွာသည် ဘုန်းတော်ကြီးသင် မူလတန်းကျောင်းသာ ရှိပြီး၊ အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းကျောင်း မရှိသော ရွာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ‘အေး’တို့နှစ်ယောက်က ရွာနှင့် အလှမ်းမဝေးသော ရွာတစ်ရွာရှိ အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ရှစ်တန်းဖြေပြီးသည်ထိ ပညာဆက်လက်သင်ကြားခဲ့ရပြီး၊ ကိုးတန်းရောက်မှသာ အထက်တန်းကျောင်းရှိသော မုံရွာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့၍ သင်ကြားခဲ့ရသည်။

သည့်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်မနည်းလှသော်လည်း စာတော်သော ‘အေး’ကို ရွာမှ ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ကြ၍ အတန်းပညာဆက်သင်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘မြင့်’ကတော့ ‘အေး’တို့ထက်စာလျှင် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရမည်။ မုဆိုးမဟု ထင်ရက်စရာမရှိအောင် ချောမောသောအမေနှင့် လှသွေးကြွယ်သော ‘မြင့်’တို့အနီး ပေးကမ်းလိုသူ ပုရိသများက ဒုနှင့်ဒေး။

“မြင့်တို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းမထွက်ခင်မှာပဲ အမေက မြင့်ကို ဖွင့်ပြောလာတယ်၊ မြင့်ကောင်းစားဖို့အတွက် သူ့အဲဒီလူကြီးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားအဖြစ်ခံပြီး တခြားမြို့တစ်မြို့မှာ အခြေစိုက်ပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်လိုက်ကြရအောင်တဲ့လေ”

“မြင့်က ‘အေး’သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ပေါ့ပေါ့နော်၊ ပေါ့ပေါ့စားနေထိုင်တတ်သူဆိုတော့ အမေ လူတကာနဲ့ ဟိုသွားဒီလာ၊ တွဲသွားတွဲလာ

လုပ်နေတာထက်စာရင် ဒီလို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဖြစ်သွားတော့လည်း ကောင်းပါတယ်လို့ လွယ်လွယ်တွေးခဲ့မိတယ်။ ပြီးတော့ အမေက သူများတွေလို လယ်အငှားလိုက်ပြီး လုပ်နိုင်တဲ့သူလည်းမဟုတ်တော့ အဲဒီဒုက္ခကနေ လွတ်စေချင်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအမေတိတ်တိတ်ပုန်းမယားအဖြစ် ခံလိုက်ရတာကိုလည်း ရွာက မသိစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြင့်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ကြတာပါ။”

‘အေး’ စိတ်ထဲက “ဘုရား” တမိသည်။ မြင့် အပေါ်အထင်မှားပြီး တစ်ရွာလုံးကဲ့ရဲ့စကားဆိုသံတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ မြင့်ကလူပြောခံဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုး။ ရုတ်တရက် ‘မြင့်’ အတွက် ‘အေး’ ခံစားရလွန်းသဖြင့် ဘာစကားမှပြန်မပြောနိုင်ခဲ့။ သို့သော် မြင့်က ဆက်၍ပြောသည်။

“အမေက အေး သိတဲ့အတိုင်း ရုပ်ရည်ရောကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပါ မြင့်ထက် အပုံကြီးသာတယ် မဟုတ်လား။ မြင့်နဲ့ ယှဉ်တွဲသွားရင်တောင် အားလုံးက ညီအစ်မလို့ထင်ကြတာလေ။ ခက်တာက အမေက ‘အေး’ အမေလို ပညာမတတ်တော့ တစ်ခါတလေ ပြောရအတော်ခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင့်လေ အမေကို နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ဘုန်းဘုရားကြီးကျောင်းမှာ မြင့်တို့ အတန်းစာ စသင်ကတည်းက မိခင်မေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘုန်းဘုရားက သဘောပေါက်အောင် ဆုံးမသွန်သင်ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အမေ တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမ အဖြစ်ခံတာလည်း သူကောင်းစားဖို့ထက် မြင့်အတွက် အဓိကရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တယ်ဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ ယုံပါတယ်။”

“အဲဒီလိုအမေက မြင့်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဖြတ်လမ်းလိုက်ခဲ့ပေမယ့် မြင့် ကံကပဲ ဆိုးလွန်းတာလား၊ သူပဲ အရွေးမှားသလား မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ မြင့် ဘဝက အမေထင်ထားသလို ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့တဲ့အပြင် အမေဈေးသွားဝယ်နေတဲ့ တစ်မနက်ခင်းမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းခြေစုံလှမ်းနေတဲ့ သူ့လင် ‘နွားအို၊ မြက်နုကြိုက်’ က လူမဆန်စွာနဲ့ မြင့်ကို မြင့်ကို ... ဟင့်... ဟင့်”

ပြောရင်း 'မြင့်' ရှိုက်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ 'မြင့်'ရဲ့ အဖြစ်ကို သိခွင့်ရသော 'အေး' တစ်ယောက် အံ့သြကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

"ပထမတော့ မြင့်လည်း အမေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ 'ပေါက်တဲ့နဖူး' ဆိုပြီး ဖွင့်မပြောဘဲ နေခဲ့ပါတယ်။ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ပြီး သည်းခံနေလိုက်ရပေမယ့် မြင့်စိတ်ထဲမှာ ဒီနာကြီးကို ဘယ်လောက်ထိ နာကြည်းမန်းတီးနေမယ်ဆိုတာ 'အေး' တွေးကြည့်လို့ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနောက် ခိုင်းလည်း ဒီတဏှာရူးကြီးက အချိန်တိုင်း မြင့်ကို ကြံရွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တော့ အမေရိပ်မိသွားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီကစလို့ အမေစိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲတော့တာပဲ 'အေး' ရယ်"

"ဒီလင်းတကြီးက သိပ်လည်တာ 'အေး' ရဲ့၊ အမေထင်ခဲ့သလို အမေ့ကို ပါဝါအာဏာကုန်လွှဲထားတာလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ အိမ်ကလည်း ဝန်းနဲ့ခြံနဲ့ထားတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့နာမည်ပေါက်ပဲ၊ ဈေးဖိုးဆိုလည်း တိုင်းထွာပြီး စားလောက်ရုံထောက်ပံ့ထားတာ၊ အပိုအလျှံဆိုတာလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ အမေလည်း ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာ မဟုတ်တော့ ဘာမှလုပ်ကိုင်မစားတတ်ဘူး၊ မြို့ကြီးသားကို အထင်ကြီးပြီး ယူခဲ့မိတဲ့အမေ ဘာတစ်ခုမှ သူထင်သလို ဖြစ်မလာတော့ မြင့်ကို 'အမေမှားသွားပြီး သမီးလေးရယ်' လို့ တဖွဖွပြောနေခဲ့တယ်"

"အမေ့ကြောင့် သမီးလေးဘဝပါ အရွယ်မတိုင်ခင်ပျက်ခဲ့ရပြီလို့ အမေပြောတဲ့အချိန်တိုင်း မြင့် သိပ်ခံစားရတယ် သိလား။ မြင့်လေ ကိုယ်တိုင်ရော /အမေပါ ဒင်းလက်ထဲက လွတ်မြောက်ချင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က မြင့်က ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အရွယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ အမေလည်း စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြော ဖြစ်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ မြင့် ဘယ်လိုပဲ ဂရုစိုက်ပြီး ပြုစုပြုစု နာလံပြန်ထူတယ်လို့ မရှိတော့ဘူး"

"ဟိုအဘိုးကြီးက မြင့် မေမေကို ဆေးခန်းပြမပေးဘူးလား"

"ဒီအဘိုးကြီးလား၊ ဒင်းကလူလည်ဆိုတော့ သူ့အပြစ်မဖြစ်ရလေအောင် အမေ့အတွက် လိုလေသည်မရှိ ဆေးဝါးနဲ့အစားအသောက်တွေ ထောက်ပံ့ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေဖြစ်တာ စိတ်ရောဂါလေ၊ အစာအဟာရတွေဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း၊ ဆေးဝါးတွေ ဘယ်လောက်

ပြည့်စုံပြည့်စုံ အမေက စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ရောဂါကြောင့် ဗုန်းဗုန်းလဲတာပါ။ ဘာကျွေးကျွေး မစားဘူး။ အစာမဝင်ဘူး။ ကြာတော့သူ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နေရိုသ၍ မြင့်ကို တဖွဖွတောင်းပန်ရင်း မြင့်အသက် (၁၈)နှစ် မပြည့်သေးခင်မှာပဲ အမေက မြင့်ကိုထားပြီး လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့တယ်။ အဟင့်... ဟင့်”

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မြင့်ရယ်”

အကြောင်းစုံပြန်ရင်ဖွင့်နေသော ‘မြင့်’ ပါးပြင်ထက်ဝယ် မျက်ရည်တွေက တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက်၊ တလိုမိုပြီးတလိုမို စီးကျလို့နေ၏။ မြင့်ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရမည်ကို ‘အေး’ ကိုယ်ချင်းစာ နိုင်ပါသည်။ နားထောင်နေသော ‘အေး’ ကိုယ်တိုင်ပင် မျက်ရည်ကျနေသည် မဟုတ်လား။

“အမေ မရှိတော့ မြင့် အမှန်တကယ် အားကိုးမဲ့ပြီပေါ့ အေးရယ်။ ရွာကို ပြန်ရအောင်လည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ အားက မရှိဘူး။ ပြီးတော့ အမေ အကြောင်းကို မြင့် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ၊ အဲဒီအချိန်တွေမှာ မြင့် သတိအရဆုံးက ‘အေး’ ပါပဲ။ တကယ်ပါ အေးရယ်။ မြင့်လေ အေးကို သိပ်သတိရခဲ့တာပါ။ လူတွေက အခက်အခဲရှိမှ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို နားလည်တယ်ဆိုရမလား အေးရယ်”

‘မြင့်’ သတိရတမ်းတနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို ‘အေး’ အကြွင်းမဲ့ ယုံပါသည်။ ထို့နောက် မြင့်က ဆက်ပြောသည်။

“အဲလို အေးကို မြင့် သတိရလေ တစ်ချိန်က အေးရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာလေပါပဲ။ ‘နင့်ရုပ်ရည် ဒီဉာဏ်နဲ့ နင်က ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် အရင်လုပ်စမ်းပါ’ ဆိုတာလေ။ ‘နင်ပညာတတ်လို့ ကတော့ သူဌေးယူမလား၊ အရာရှိကတော်လုပ်မလား၊ နင့်ပုံနဲ့ဆို အကုန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အရွယ်မတိုင်ခင်တော့ ရည်စားတွေ ဘာတွေ လျှောက်မထားချင်စမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ အချိန်တန်ရင် နင်က ခေါင်းခေါက်ပြီး ကြိုက်တာရွေးလို့ရတဲ့ ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ပါ’ လို့ ပြောခဲ့တာတွေကိုပေါ့”

“ပြီးတော့ ‘အေး’ ကပြောသေးတယ်၊ ငါလည်း ကြိုးစားမယ်၊ နင်လည်း ကြိုးစား၊ ဒါဆိုတို့ ကျေးရွာဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ငါတို့ ပါဝင်ကူညီနိုင်မယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ငါတို့ရွာက စာမတတ်တဲ့သူတွေကို စာပြန်သင်ပေးလို့

ရတယ်၊ ငါတို့ရွာမှာ စာကြည့်တိုက်လည်း လိုတယ်၊ ရွာသားတွေ စာဖတ်ဖို့ လိုတယ်၊ ငါတို့မဲ့ရွာမှာ ကျောင်းသွားတက်တာတောင် ဘယ်လောက်အမြင် ကျယ်သလဲ၊ ဒါတောင် ရန်ကုန်မဟုတ်သေးဘူး၊ နင်တော့မသိဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါက နိုင်ငံခြားအထိတောင် စာသွားသင်ချင်တာဆိုပြီး နင်ပြောခဲ့တာတွေ လေ”

“မြင့်ရယ်... နင်အကုန်မှတ်မိနေတာပါလား”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ ‘မြင့်က ဉာဏ်သိပ်ကောင်းပေမယ့် ဝီရိယနည်း တယ်’ လို့ အေး ခဏခဏပြောခဲ့တာလည်း မှတ်မိပါတယ်”

မှန်ပါသည်။ ‘မြင့်’ ဘဝက အဖေမရှိ၊ အတန်ငယ်ချို့တဲ့သည်မှအပ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါရော ဉာဏ်ကောင်းခြင်းပါ အရာရာ ‘အေး’ ထက်သာခဲ့ပါသည်။ ‘အေး’ ကတော့ ဝီရိယစိုက်ထုတ်မှု အလွန်ကောင်းသည်မှအပ ‘မြင့်’ ကို ဘာမှမမီပါ။ အတိတ်ဘဝ ကံအကျိုးပေးကြောင့် ဘယ်သူမှ မယှဉ်သာသော အကောင်းဆုံးတွေချည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့်ရှိနေပါလျက် ‘မြင့်’ ဘဝ သည် အဆိုးဆုံးအခြေအနေသို့သာ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ဒါကို ‘ပညာမဲ့ခြင်း’ ကြောင့်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါမည်လား။

“အမေမရှိတဲ့နောက် မြင့်လည်း ဒီလင်းတအိုကြီးနဲ့ တစ်မိနစ်၊ တစ် စက္ကန့်တောင် အတူရှိမနေချင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သူမသိအောင် တိတ်တိတ် လေး အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ဒီနောက်မှာ ဝမ်းရေးက ရှိနေပြန်တော့ အတန်းပညာလည်း ကောင်းကောင်းမရှိတဲ့ မြင့်က ကာရာအိုကေ ဆိုင်တစ်ခု မှာ အလုပ်ဝင်လျှောက်ခဲ့ရတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က မြင့်က အဆိုလည်းပိုင်၊ အသံလည်းကောင်း၊ ကိုယ်နေဟန်ထားကလည်း အေး သိတဲ့အတိုင်း၊ ဒီလိုဆို မှတော့ အလုပ်ကတန်းရတာပေါ့လေ။ အို... မြင့်က အားလုံးပါးစပ်ဖျားမှာ တစ်ချိန်က သိပ်ကိုရေပန်းစားခဲ့တာပေါ့ကွာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား တတ်တဲ့ မင့်သူငယ်ချင်း မြင့်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝါသနာပါတဲ့ အဆိုတော်ကြီးဖြစ်ဖို့ထက် ဖျော်ဖြေတင်ဆက်၊ အသုံးတော်ခံ အပျော်မယ်ဘဝ နဲ့သာ ရပ်တည်ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့ရတယ်လေ”

“မြင့်ရယ်...”

“မြင့်လေ ယောက်ျားဆို ဘယ်သူ့မှကို အထင်မကြီးဘူး။ မြင့်တွေ သမ္မတော့ သူတို့က ကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ် နှုတ်တူးတွေချည်းပဲ။ အိမ်ရှေ့တစ်မျိုး၊ ကွယ်တစ်မျိုးနဲ့ ခြေပုန်းခုတ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ယောက်ျားတွေ အေးရဲ့။ ဒါကြောင့် မြင့်က သူတို့ကို အပျော်သဘောပဲ တွဲခဲ့တယ်။ လိုသလို အသုံးချခဲ့တယ်။ အမေက နမူနာပြသလိုဖြစ်ခဲ့တော့ ဘယ်ယောက်ျားအပေါ်မှ မြင့်အနေနဲ့ တွယ်တာတဲ့စိတ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ ဘဝကို သာသာလေးပဲ မျှောနေခဲ့မိတယ်။ အနေချောင်ချောင်နဲ့ ရှေ့ရေးကို ကြိုမတွေးခဲ့တဲ့ မြင့်၊ ပညာဗဟုသုတ မပြည့်ဝတဲ့ မြင့်၊ ဘဝလမ်းကို ခန္ဓာရင်းပြီး လွယ်လွယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့ မြင့်၊ ခုတော့ အရွယ်မတိုင်ခင် အသေကြပ်ရမယ့် ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပြီပေါ့... အဟင်း... အဟင်း...”

ပြောရင်း မြင့်က သူ့ဘဝသူ လျှောင်ရယ် ရယ်နေပြန်သည်။ သူတွေ့ခဲ့သော ယောက်ျားများက ထိုသို့ဆိုတော့လည်း သူ့ကို အေး ဘာမှမပြောလိုပါ။ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာလည်း သူ့အနေနဲ့ မတွေ့ခဲ့ရတော့ သူသည်လို ပြောခြင်းကိုလည်း အေး အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ ထို့နောက် မြင့်က ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့တဲ့ မြင့်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဆန္ဒပြည့်ဝပြီ အေးရဲ့။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ မြင့်လေ မသေခင် အေးကို သိပ်တွေ့ချင်နေခဲ့တာ။ မြင့်ဘဝမှာ အေးကို တွေ့ခွင့်ရရင် သေပျော်ပါပြီလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ။ ခုတော့ မြင့် ဆုတောင်းပြည့်ပြီ အေးရယ်၊ မြင့် သေမယ်ဆို သေပျော်ပါပြီ”

“အို... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မြင့်ရယ်၊ မြင့်က ဘာလို့သေရမှာလဲ”

ထိုစကားမှအပ ဆက်လက်နှစ်သိမ့်ဖို့စကား ‘အေး’ ရှာမရခဲ့သေးပါ။ ‘မြင့်’အတွက် ခံစားနေရတဲ့စိတ်တွေ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူဝေနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းလှတဲ့ မေမေ့ရုပ်သွင်က ‘အေး’ ရင်ထဲ စိုးမိုးလာသောအခါ မြင့်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အားပေးစကားဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ မြင့်ရယ်၊ အခုဆို မြင့်က အေးနဲ့ တွေ့နေရပြီလေ။ ပြီးတော့ ဆေးစစ်ချက်အရ ပေါ့စတစ် (Positive)လို့ ပြနေပေမယ့် ဒါခုမှ အစပဲ ရှိသေးတာပါ။ ဒီရောဂါက အနေအစားမှန်မှန်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုတစိုက်နေမယ်ဆိုရင် သက်တမ်းစေ့တဲ့အထိ နေနိုင်ပါတယ်ကွာ။ အရေးကြီးတာ မြင့် စိတ်ဓာတ်မကျဖို့ပဲ။ ခုဆို အေးနဲ့ မေမေက မြင့်ဘေးမှာ ရှိနေမှာလေ။ မြင့်သာ အေး မေမေနဲ့တွေ့ရင် ဒါထက် စိတ်နှလုံးအေးချမ်းနိုင်မှာ သေချာတယ်။ အေးတို့က မြင့်ကိုရာသက်ပန် စောင့်ရှောက်ပေးသွားမှာပါ။ ခုချိန်ကစပြီး မြင့်ဘဝ ဘာမှအားငယ်စရာမရှိတော့ဘူး သိလား။ စိတ်ညစ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ သူငယ်ချင်း... နော်”

ထိုသို့ ‘အေး’ နှစ်သိမ့်လေ သူမျက်ရည်ကျလေ ဖြစ်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရေးပါပုံကို လက်တွေ့ ခံစားသိမြင်ခဲ့ရပြီကိုး။ ထိုအခါ ငယ်ငယ်က အေးအပေါ် သူအနိုင်ယူ၊ ဗိုလ်ကျ၊ နှိမ့်ချ ဆက်ဆံခဲ့တာတွေကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်နေတဲ့ ‘အေး’ ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ သတိမရတဲ့သူလို သူ့အပေါ်နည်းနည်းလေးတောင် မေတ္တာပျက်ယွင်းပုံမရပါ။ ဉာဏ်ကောင်းလွန်းသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း တော်လွန်း။ ဝီရိယကောင်းလွန်းသော အေးက သူနှင့် ပတ်သက်သော ထိုအကြောင်းအရာများကို အမှတ်ရနေနိုင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဗြဟ္မစိုရ် တရားလေးပါး လက်ကိုင်ထား နေထိုင်ခဲ့သူပီပီ ခွင့်လွှတ်နိုင် စွမ်းအားလည်း မြင့်မားသည့်အတွက်ကြောင့် သူ့အပေါ်အတေးအမှတ် မထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

သူ့ကို အားပေးစကားပြောနေသော ‘အေး’ ကိုလည်း သူက ပြန်၍ သတင်းမေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ‘အေး’ ဘဝ အလုံးစုံကိုလည်း သူသိခွင့်ရခဲ့သည်။ ‘အေး’ ပြောပုံအရ သူတို့သားအမိ ရွာက ထွက်သွားတဲ့နှစ်မှာပဲ ဘစ်ရွာလုံးတွင် ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ ပြိုင်ဘက်မရှိ ‘အေး’ က (၁၀)တန်း အောင်ခဲ့တယ်။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ အချစ်တော်ဖြစ်လို့ ရွာရဲ့ ပံ့ပိုးကူညီမှုနဲ့ ‘အေး’ က မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ရိုးသားကြိုးစားတဲ့

အေးက ကျောင်းပညာသင်ထောက်ပံ့စရိတ် ချီးမြှင့်ခံရသူလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စိတ်ရှည်၊ သည်းခံ၊ ဇွဲသန်သူ ‘အေး’က ရန်ကုန်တင်မကဘဲ နိုင်ငံရပ်ခြား အထိတောင် ပညာတော်သင်စေလွှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်ပြီး၊ ‘ငုပ်မိသဲတိုင်၊ တက်နိုင်ဖျားရောက်’ နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ဘဝသမားပီသစွာ သူ့ဘဝကို သူကိုယ်တိုင် လှလှပပ ပုံဖော်ထုဆစ်နိုင်သူ ဖြစ်တယ်။

‘မြင့်မြင့်အေး’ ဆိုတဲ့သူကတော့ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ရေလိုက်လွဲမှု ကြောင့် မနစ်သင့်ဘဲ အချိန်မတိုင်ခင် ရေတိမ်နစ်နေခဲ့ရသူ။ ပုံခိုင်းနှိုင်းရလျှင် “ပြာသာဒ်ဖျားဝယ် နားသည့် ကျီးပမာ”သာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အသက် (၃၅)နှစ်ဝန်းကျင် ရှိသူချင်းတူတူ ‘အေး’က လူတကာ ပါးစပ်ဖျား ကောင်းသတင်းဖြင့် ရေပန်းစား ထင်ပေါ်နေသလောက် သူက တော့ အမည်ပင်မဖော်ဝံ့သော ရောဂါဆိုးဖြင့် သေမိန့်ချ ခံထားရသူလို တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လူမသိ၊ သူမသိ အသက်ရှင်နေရသူ။ တစ်ချိန်က သူ့အပေါ် အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် ရမ္မက်ခိုးလွှဲချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသော ယောက်ျားများ သည် ယခုကဲ့သို့ အခြေအနေတွင် သူ့အနားသို့ ယောင်လို့တောင်မျှ မကပ်ကြတော့ပါ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ “အေး”ကို သူပြန်တွေ့ချိန်မှာတော့ အပြောင်းအလဲ ကြီး ပြောင်းလဲနေသော ‘အေး’ဘဝက လူတကာအားကျ နေရသည်။ တစ်ချိန်က သေးကွေးပိန်လို့၍ မွဲပြာသော အသားအရည်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ‘အေး’သည် ယနေ့မူ အလှသွေးကြွယ်၍ ဂုဏ်ဒြပ်စုံစွာ ရှိနေသည်။ အရွယ်မရွေး၊ လူမထပ်ဘဲ ဂုဏ်ရှိန်ကြီးသော အသိုက်အဝန်းများရှိ ပုရိသယောက်ျားသားများ ကိုယ်တိုင်ပေါင်းသင်း လက်ထပ်လို၍ ‘အေး’အနား ခစားနေကြရသည်။ ‘အေး’သည် မွေးမိခင်ကိုလည်း အိမ်ဦးခန်းတွင်ထားကာ လိုလေသည်မရှိ ထောက်ပံ့ပေးထားနိုင်သည်။ သို့အတွက်ကြောင့် အေး မိခင်သည် တရား ဘာဝနာ ရှုမှတ်ပွားများရင်းဖြင့် ဘဝနောက်ဆုံးချိန်တွင် အေးချမ်းစွာ နေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ‘အေး’သည် သူကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်၍ ရွာတွင် စာကြည့်တိုက်နှင့် ဆေးပေးခန်းဖြစ်မြောက်အောင် လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်

ဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အရင်ကဆိုလျှင် သူတို့ရွာတွင် သေစာ၊ ရှင်စာဖတ် တတ်ရုံ လေး၊ ငါးတန်းရောက်သည့်နှင့် မိန်းကလေးများအား ကျောင်းထုတ် ၍ လယ်လုပ်ငန်းခွင်ဝင်စေကာ ပျိုးနုတ်၊ ကောက်စိုက်သူများသာ ဖြစ်စေခဲ့ သည်။ ယခုအခါ ရွာရှိငယ်၊ လတ်၊ ကြီးအရွယ် သုံးပါးစလုံး စာပေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာပြီး၊ ပညာသင်ဖို့ အားကျသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြပေပြီ။

‘အေး’သည် ရွာအတွက်သာမက နိုင်ငံတော်အတွက်ပါ အကျိုးပြု သော လူ့အဖိုးတန် တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ‘အေး’လို လူမျိုးနှင့် သူငယ် ချင်း ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းက သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ကံတရားဖြစ်သည်ဟု ‘မြင့်’က တွေးနေမိသည်။ ‘အေး’က သူ့အပါအဝင် အားလုံးအတွက် ကံကောင်းခြင်းများကို သယ်ဆောင်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

* * *

“ဟေး... မြင့်၊ ဘာတွေတွေးနေပြန်တာလဲ”

“ဟော... အေး ရောက်လာပြီလား၊ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အေးနဲ့ မြင့်တို့အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမိနေတာပါ”

“စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေတော့ မတွေးမိစေနဲ့နော်၊ မြင့် အခြေအနေက သိပ်ကို တိုးတက်နေပြီပဲ၊ အရာရာစိတ်က ဦးဆောင်နေတာကို သဘောပေါက် တယ်နော်”

“ပေါက်ပါတယ် အေးရယ်။ မြင့် ခုလို စိတ်တည်ငြိမ်ခွင့်ရတာ အေးနဲ့ အေးမေမေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ ဒါကြောင့် မြင့်လေ ဟောဒီက သူတော်ကောင်းလည်းဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း မမှားတဲ့ အေးကို ထိုင် သာ ကန်တော့လိုက်ချင်တယ် သိလား”

“အမလေး... ဟိုးဆရာ... ဟိုး...၊ မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မြင့်က အေးထက် လပိုင်းတောင် ပိုကြီးသေးတာ မဟုတ်လား။ အေး ငရဲ ကြီးနေပါ့မယ် မြင့်ရယ်”

“မြင့်အတွက်တော့ အေးက ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးထဲ ပါသူမို့ ပြောမိ တာပါကွာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ... မြင့်ရေ နားနားနေနေ စာဖတ်နေ နော်။ အေးလည်း လူနာတွေကြည့်စရာရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ အော်...

ဆေးလည်းမှန်မှန်သောက်ဦး၊ မြင့်က အေးကို တကယ်ကျေးဇူးတင်တာဆိုရင် အေး ပြောတာနားထောင်ပြီး ကျန်းမာအောင်နေရမယ်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

အေးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ပေါ်အောင် ပြုံးပြ၍ ပြောရင်း လူနာကြည့်ရန် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သူကတော့ ‘အေး’ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ချစ်သူငယ်ချင်းအေး အတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်အဖြစ် နေထိုင်ရင်း သူ့ဘဝ နေဝင်ချိန်များကို အကျိုးရှိရှိ ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်ရန် ‘ကျန်းမာအောင် ကြိုးစားမည်’ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

မြနှင်းဝေအောင်

၀၉-၂၅၀၃၇၁၄၅၉

အေးအေးမြမြ မွေးမွေးလှလှ
မေလတိဟန်

ဒါကြောင့်လည်း... ရိုင်းပျတ် စပယ်ယာ
အတွက် ပိုပြီး ဒေါသထန်သွားပုံရတယ်။
ကျွန်မကတော့ မကျေနပ်ပဲ ဆင်နွှဲနေတဲ့...
ရန်ပွဲစကားသံတွေကို နားထောင်ရင်း မချီ
တင်ကဲ ဖြစ်နေရတယ်။

အေးအေးမြမြ မွေးမွေးလှလှ

မေလတ်ဟန်

“ခင်ဗျားက သူနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ”

ခပ်မာမာအသံတစ်သံက လိုင်းကားပေါ်မှာ ပုံလွင့်လာတယ်။ အသံက မာသလို ရုပ်ရည်ကလည်း ခက်ထန်တဲ့ စပယ်ယာရဲ့အသံ...။

“မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်။ မင်းရဲ့ဘိုးဘေးအရွယ်ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတာ မြင်ရလို့ပေါ့”

အသံမာပေမယ့် မခံစိတ်ထားသည့် စိတ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ယဉ်ကျေးစေလိုသည့် စေတနာအပြည့်ပါတဲ့အသံက ထပ်ဆင့်ထွက်လာပြန်တယ်လေ။

“ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ရင် ဝင်မပြောပါနဲ့”

“အမြင်မတော်ရင်တော့ ပြောရမှာပဲ”

သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ပြောနေတဲ့အသံတွေက ကျွန်မနားထဲကို အလုံးအခဲလိုက် ပူလောင်စွာနဲ့ ဝင်ဆောင့်လာတယ်။

ကျွန်မ... ဒီလထဲမှာ ထုတ်ဖြစ်တဲ့ “အတိတ်ရင်ပြင်မှ မဇ္ဈိမဒေသ၏ လွမ်းမောဖွယ်ရာများ” လုံးချင်း စာအုပ်တွေကို ပန်းဆိုးတန်းက ရာပြည့်စာအုပ်ဆိုင်နဲ့ စာပေလောက(၂)မှာ ဝင်ထားခဲ့ပြီး ကားမှတ်တိုင်ဆီ လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မနေတဲ့ ပုဇွန်တောင်မှတ်တိုင်နဲ့က သုံးမှတ်တိုင်ပဲ ဝေးတာ။ ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးလာတော့ ကားပေါ်ကိုတက်။ လွှတ်နေတဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်။ စပယ်ယာကို ကားခပေးဖို့ထုတ်။ ကျွန်မအလုပ်ရှုပ်နေတုန်းမှာပဲ

ကားပေါ်မှ ပဋိပက္ခစကား သံတွေကို ကြားနေမိတာပါ။ စပယ်ယာက နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က ကားခကောက်၊ တစ်ယောက်က ဒေါသတွေနဲ့ ခရီးသည်နဲ့ စကားများ။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ခရီးသည် အဘိုးကြီးက စကားများနေတဲ့ စပယ်ယာရဲ့ ခြေထောက်ကို အမှတ်တမဲ့ နင်းမိလို့တဲ့။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ အသက်ရှစ်ဆယ် အဘိုးအရွယ်က မတော်တဆ နင်းမိတာပဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းရပါလိမ့်ပေါ့။ စပယ်ယာနဲ့ စကားများနေတဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ် မိန်းမကလည်း လူကြီးအပေါ် ရိုင်းပျလွန်းလို့ ဝင်ရောက်ပြောဆိုနေတာ။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနဲ့ အပြန်အလှန် စကားများနေကြတာ အကြာကြီး။ တွေးကြည့်ရင် အဘိုးအိုအတွက် မခံမရပ် နိုင်ဖြစ်လို့ အဘွားအိုက ဝင်ရောက် ပြီးပြောတဲ့စကား။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ရိုင်းပျတဲ့ စပယ်ယာအတွက် ပိုပြီးဒေါသ ထန်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်မကတော့ မကျေနပ်ပွဲဆင်နွှဲနေတဲ့ ရန်ပွဲစကားသံတွေကို နားထောင်ရင်း မချီတင်ကဲ ဖြစ်နေရတယ်။ သုံးမှတ်တိုင်ခရီးနီးပေမဲ့ ကားတွေကြပ်၊ မှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေ တာက အချိန်အကြာကြီး။ ကျွန်မသက်ပြင်း ချမိလိုက်တယ်။ ကြီးသူကို ရိုသေရမယ့် ဂါရဝတရားတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပါလိမ့်။ ကားပေါ်မှာပါ လာသူအချို့ရဲ့ ဖျန်ဖြေမှုကြောင့် ကားရှေ့နေရာကနေပြီး နောက်ကျောပေး နေတဲ့ စပယ်ယာ ရှေ့ကနေ လှည့်ပြီးထွက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန် ကျွန်မ... ကျွန်မ သိပ်အံ့သြမိသွားတာအမှန်ပါ။ ဘာကြောင့် ဆိုတော့ စပယ်ယာ ဆိုတဲ့သူကို မြင်တွေ့လိုက်ရလို့ ...။

“မောင်နေလင်းဇော်”

ကျွန်မနှုတ်က တအံ့တဩ ခေါ်မိလိုက်တယ်။ ကျွန်မကို မြင်သွားတဲ့ စပယ်ယာလေးက ကျွန်မကိုမြင်တော့ ရှက်ကြောက်စိတ်တွေ ဖုံးသွားတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ အံ့သြပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်ရှာတယ်။

“ဆရာမ”တဲ့။

ကျွန်မလည်း သူရှက်ကြောက်နေမှန်းကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်မရဲ့ လိပ်စာကတ်လေးကို ထုတ်ပေး၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ဖို့မှာ။ မှတ်တိုင် ရောက်တော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့တော့တယ်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း ကျွန်မစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတယ်။ နေလင်း
ဇော်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ရင်းနဲ့ ဝိုးတဝါးအတိတ်ကို ရောက်သွားမိ
ပြန်တယ်။

“ဒီနေ့ ဆရာမ ရှင်းပြမယ့် ကျန်စစ်သားမင်းအကြောင်းကို သားတို့
သမီးတို့ သေသေချာချာ နားထောင်နော်။ ရှင်းပြပြီးရင် ဘယ်သူ့ အရင်ဆုံး
ဖြေမလဲ၊ ဖြေမယ့်သူကို ဆရာမက ဒီဘောပင်လေးကို ဆုချမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

တပည့်လေးတွေကလည်း ကျွန်မသင်တဲ့အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်
တစား သင်ယူကြတယ်။ ကျွန်မကလည်း ပျော်ရွှင်အောင်၊ မှတ်မိအောင်
စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်မေး။ အရင်ဆုံးဖြေနိုင်သူက
ထုံးစံမပျက် တပည့်လေး နေလင်းဇော်။ အမြဲတမ်း တက်တက်ကြွကြွ
စိတ်ပါ ဝင့်ကြွားစွာနဲ့ နားထောင်တတ်၊ ပြန်ဖြေတတ်တဲ့ ကလေး။ စာတော်တဲ့
ကလေး။

တစ်နှစ်တာကုန်ဆုံးကာနီး.....။

နေလင်းဇော်တစ်ယောက် ငေးငေးငိုငို။ စာအရင်ဆုံး အမြဲဖြေတဲ့
ကလေး၊ အခုမဖြေနိုင်တော့၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေလည်း မှန်မှန်မလုပ်တော့။
ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါ။ ကျွန်မသိတာကတော့ နေလင်းဇော်ရဲ့မိဘနှစ်ပါးက
တော့ ပဋိပက္ခနဲ့ ကွာရှင်း။ နေလင်းဇော်အနေနဲ့ကတော့ မိဘမစုံလင်တော့
ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုနဲ့ ကြားထဲက မြေဇာပင်။ မိစုံ ဖစုံနဲ့ ပင်ကိုယ်တော်ပြီး
တက်ကြွတဲ့ ကျောင်းစာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့။ ကြိုးစားနေတဲ့ကလေးကတော့ အခုဆိုရင် တွေတွေ
ငေးငေးအမြဲ၊ မြေဇာပင်လေး အလူးအလိမ့်၊ ကြေကွဲစရာ။ ပညာရည်ချွန်ဆု
တွေရဖူးတဲ့ ရှစ်တန်းကျောင်းသားလေး မောင်နေလင်းဇော်။ ကျွန်မအနေနဲ့
မြင်းကောင်း ခွာလိပ်မဖြစ်စေချင်ပါ။ ကျွန်မလည်း ကျောင်းအပြောင်းအရွှေ့
တွေနဲ့ နေလင်းဇော်အတွက် ဝမ်းနည်းနေရုံ ဆုတောင်းပေးရုံသာ ရှိတော့တယ်
လေ။ မဖြေသာတဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်တပည့်လေးကို ကျောပေးခဲ့ရပေမယ့် သူ့အပေါ်
မှာတော့ မမေ့ခဲ့။ ဘယ်ခရီးဘယ်ထီးနဲ့သွား၊ ဘယ်လမ်းဘယ်ပန်းကိုဆင်မလဲ
တွေးရင်းနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မ တပည့်လေး နေလင်းဇော်အတွက် အတွေးတွေက ရတက်မအေး။ အင်မတန်လိမ္မာတဲ့ ကလေး။ ပြုစင်တဲ့ကလေး။ စာတော်တဲ့ကလေး။ အခုတော့ စပယ်ယာဘဝ၊ ရိုင်းပျတဲ့ဘဝ၊ ကြီးသူကိုရိုသေရမှန်း မသိတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံရတော့ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရ ...။

“ဆရာမ၊ ဆရာမ”

ကျွန်မအတွေးစတွေ သိမ်း။ အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြားလို့ တံခါးဆီသွားတွေ့ရသူက နေလင်းဇော်။

“ဟယ်... သား နေလင်းဇော်ပါလား”

ကျွန်မထံ လာမည်မထင်။ သူ့ရဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ ရှက်သွားပြီလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ချစ်တပည့်လေး အရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ တံခါးဖွင့် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စေခဲ့တယ်။ သားလေး... ထိုင်လေကွယ်... နေလင်းဇော်၏ အမူအယာကတော့ ရှက်အမ်းအမ်း။ ကျွန်မ မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံတော့ သူနေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်လေ။

“သား... ဆရာမဆီ လာချင်နေတာ၊ မလာရဲလို့ပါ”

“ဘာလို့ မလာရဲရမှာလဲ ကလေးရယ်...၊ ဆရာမက သားတို့အားလုံးရဲ့ ဆရာမလို့ မိဘလိုပါပဲ။ အမြဲတမ်းပဲ... တပည့်တွေကို ကြိုဆိုနေတဲ့ သူပါကွယ်”

ကျွန်မရဲ့စကားကြောင့် နေလင်းဇော်ရဲ့ မျက်နှာလေးက ဝင်းပသွားပြီး မရဲတရဲပြုံးတယ်။

“ဟို ဟိုနေ့က ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ အပြုအမူတွေ ရိုင်းပျသွားမိလို့ပါ”

“ရပါတယ် သားရယ်...၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမကတော့ တွေ့တုန်းလေး ပြောပြချင်မိတယ်။ အခုခေတ်ကတော့ လူကြီးရော လူငယ်ရော မေတ္တာတရားတွေ ခေါင်းပါးနေကြတာကွယ်။ သားရယ်...၊ မေတ္တာတရားဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကို အေးချမ်းစေပါတယ်။ သား... ဟိုနေ့က ဒေါသတွေ ထွက်နေတော့ စိတ်တွေ ပူလောင်မသွားဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ...။ သားစိတ်တွေ ပူလောင်လွန်း၊ ဒေါသထွက်လွန်းတော့ အိပ်လို့တောင် မပျော်တာ ဝန်ခံပါတယ်”

“သားဝန်ခံတာကို ဆရာမ သဘောကျပါတယ်။ လူငယ်ဆိုတာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ရင် ဒေါသစိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်တတ်ကြတာပါပဲ။ အများအားဖြင့်ပေါ့လေ။ ခေတ်နဲ့အညီ ဒေါသတွေ၊ လောဘတွေ၊ မနာလိုစိတ်တွေက များလာတော့ ကြောက်စရာကောင်းလာတာပေါ့။ ဆရာမကတော့လေ... သားလို တပည့်လေးတွေနဲ့ ကြုံတဲ့အခါတိုင်း ဘယ်အလွှာက တပည့်ဖြစ်ဖြစ်၊ မေတ္တာစေတနာနဲ့ ပတ်သက်တာလေးတွေကို ရှင်းပြမိမှာပါပဲ။ ကိုယ်က မေတ္တာတရားနဲ့ နေထိုင်သွားလာရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ကိုယ်နဲ့အတူ အေးချမ်းမှာပါကွယ်။ လောကကြီးမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စာနာမှုတွေ၊ နားလည်မှုတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေနဲ့ စိတ်ကို ထားနိုင်ကြရင် လောကကြီးမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ကြောက်စရာမကောင်းတော့ပါဘူး။ ချစ်ခင်စရာ၊ နှစ်သက်စရာတွေ ဖြစ်လာမှာပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမ...။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ နောက်ဆိုရင် စိတ်ရှည်သည်းခံ မေတ္တာနဲ့ ဆက်ဆံသွားပါမယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီလို မေတ္တာတရားထားနိုင်ဖို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမတွေကို များများနာယူပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

ကျွန်မ... ချစ်တဲ့ တပည့်လေးတစ်ယောက်ကို ဆိုဆုံးမခွင့်ရလိုက်ပြီမို့ ကျွန်မရင်ထဲ၌ ပေါ့ပါးသွားမိတယ်။

* * *

တစ်နှစ်ခန့်ကြာခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ အားလုံးမေ့မေ့လျော့လျော့...။

ကျွန်မရဲ့ လုံးချင်းစာအုပ်အတွက် ပုံနှိပ်တိုက် ပို့ခိုင်းထားတာ ပြီး၊ မပြီး ကြည့်ဖို့အသွား၊ ပုံနှိပ်စက်အလုပ်ခန်းထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်တွေစီပြီး ထုပ်ပိုးနေတဲ့ နေလင်းဇော်။ ကိုထင် မှတ်မထားဘဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟင်... နေလင်းဇော်ပါလား”

“ဆရာမ”

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး မှင်တက်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ နေလင်းဇော်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ ပျာပျာသလဲ ကျွန်မကို ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေတယ်။ ကျွန်မလည်း ထိုင်ရင်းနဲ့ မအောင့် အည်းနိုင်တော့ပဲ မေးလိုက်မိတယ်။

“သားက ကားစပယ်ယာ မလုပ်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ သားက ဆရာမစာအုပ်တွေမှန်းသိလို့ အခုပဲ ထုပ်ပိုးပြီးလာပို့မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ပြောပြမယ်ပေါ့”

“ပြောပြပါဦးကွယ်၊ ဆရာမက သားကိုတွေ့ရမယ်ထင်မထားခဲ့ဘူး”

ရှုပ်အင်္ကျီဖြူလေးကို လက်ခေါက်ဝတ်ပြီး၊ ကချင်ပုဆိုးအကွက်လေးနဲ့ သပ်ရပ်နေတဲ့ နေလင်းဇော်ရဲ့ လက်ရှိဖြူစင်နေတဲ့ ပုံစံလေးက တစ်ချိန်က ကားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ ပုဆိုးကွက်စိပ် တိုတိုဝတ်ပြီး ဒေါသမျက်နှာနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ စပယ်ယာလေး နေလင်းဇော် ပုံစံက အလွန် ကွဲပြားခြားနားနေတယ်။ အဖြူနဲ့အမည်း၊ အထက်နဲ့အောက်...

“ဒီလိုပါ ဆရာမရဲ့၊ ဆရာမဆီက ပြန်လာပြီးကတည်းက မေတ္တာ တရား ပြည့်ဝတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို မြှင့်တင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သတိထား ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အတ္တစိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖယ်ရှားဖို့ လည်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေ အချိန်ရရင် နာတယ်။ စိတ်ကိုနူးညံ့သိမ်မွေ့စေခဲ့တယ်လေ။

တစ်နေ့တော့...”

ကားသိမ်းချိန် အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက် မူးလဲကျနေတယ်။ ဘေးကဖြတ်သွားကြတဲ့လူတွေက သူတို့နဲ့ မသက်ဆိုင် သလို စာနာစိတ် ကင်းမဲ့စွာ ကြည့်ပြီးသွားနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်အသိဉာဏ် ထဲမှာ ဆရာမရဲ့ မေတ္တာတရား ထားတတ်ပုံတွေ ကြားယောင်လာတယ်။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ အမြင်မတော်တာတွေတော့ ရှောင်လွှဲသွားကြတဲ့ ခေတ် ကာလ။ မေတ္တာတရားတွေ ကင်းမဲ့နေကြပုံတွေ။ လူတွေရဲ့ စိတ်သန္တာန်မှာ ကိုယ့်အကျိုးကိုသာ အရေးထားနေကြတယ်။ ကျွန်တော် မနေသာတော့ဘူး ပေါ့ ဆရာမရယ်။ လူကြီးနား ကပ်သွားတယ်။ သတိရတစ်ချက်၊ မရ

တစ်ချက် ဖြစ်နေတဲ့ လူကြီးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဒီလူကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အားကိုးနေသယောင်။ ပြီးတော့ သတိလွတ်သွားပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော်က ဒီလူကြီးရဲ့ အိတ်တွင်းက လိပ်စာကတ်လေးကို ကြည့်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့ခဲ့တယ်။ လူကြီးအမည် ဦးဘအောင်လို့ သိရတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သတိပြန်လည်လာပြီး ကျေးဇူးတင် မဆုံးဘူးလေ။ ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့ ပေးတဲ့ငွေကို မယူခဲ့ပါဘူး။ အကူညီလိုရင် ကူညီပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့် ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့တယ်လေ။

နောက်ရက်တွေမှာ ဦးဘအောင် ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ညနေ ကားသိမ်း ချိန်တိုင်း ဦးဘအောင် ပုံနှိပ်စက်ရှိတဲ့ အိမ်လေးဆီ ဝင်မိတယ်။ ရင်းနှီးလာတယ်။ ဦးဘအောင်ကလည်း သူ့သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အိတ်တစ်လုံးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လွယ်ရင်း ကိုင်ထားခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား။ ဒီအိတ်ထဲမှာ လုပ်ငန်းငွေဆယ်သိန်းထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်ပို့ပြီး ပြန်သွားတော့ ငွေတွေက ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘူးတဲ့လေ။ ဒါနဲ့ ဦးဘအောင်လည်း ကျန်မာရေးအခြေအနေကြောင့်ရော၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ရိုးဂုဏ်ကို နှစ်သက်တာကြောင့်ရော သမီးဖြစ်သူ နှင်းနှင်းနဲ့ သဘောတူပြီး ဒီစက်ရုံကို ဦးစီးခိုင်းခဲ့တာပါပဲ ဆရာမရယ်...”

နေလင်းဇော်က သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်လေးကို ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်မလည်း တပည့်ဖြစ်သူအတွက် ကျေနပ်မိသွားတယ်။ ရိုးသားပြီး စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ မှန်ကန်တယ်ဆိုရင် လူတိုင်း နှစ်သက်ယုံကြည်တတ်တာပဲ။

နေလင်းဇော်မှာ မိဘများ ပဋိပက္ခဖြစ်တဲ့ကြားမှာ မိဘအပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ကိုယ့်ဘဝကို မကျေနပ်မှုတွေနဲ့ ရိုင်းစိုင်းလာပြီး အနာဂတ် ပျောက်ခဲ့ရတယ်လေ။ ဆုံးမမဲ့သူမရှိရင် ဘဝလမ်းတွေက ကွေ့ကောက် ခက်ခဲရမှာပဲလေ။ အခုတော့ နေလင်းဇော်တစ်ယောက် မေတ္တာစိတ်က အကျိုးပေးမြန်ပုံ လက်တွေ့သိသွားပြီ။

“ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေ သားကိုယ်တိုင် လာပို့ပေးပါမယ်”

“အေးပါကွယ်”

ကျွန်မက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။ ဦးဘအောင်နဲ့ သမီးနှင်းနှင်းကလည်း ပြုံးလို့။

ကျွန်မလည်း တပည့်တွေထဲမှ တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ နေလင်း
ဇော်ကတော့ ရည်မှန်းချက်အပြည့်နဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ကြိုးစားပမ်းစား
လုပ်ဆောင်ပေတော့မယ်။ ကျွန်မတွေးရင်းနဲ့ ကျွန်မ ကြည်နူးနေရပြီလေ။

နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ် ကြုံ၊ ဆုံတွေ့မယ့် တပည့်လေးတွေကိုလည်း
အနာဂတ်အတွက် လင်းလက်စေမယ့် ဆုံးမစကားတွေ ဆိုရဦးမှာပါပဲ။

ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ နေထိုင်သွားနိုင်ကြဖို့က အဓိကလေ။ အဲသလို
ဆိုရင် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြဆိုသူဆိုတာ ရှိရစမြဲပါ။ အဲဒီသူဟာ လက်ဦးဆရာ
ဆိုတဲ့ မိဘကလွဲရင် ကျွန်မတို့လို ဆရာ၊ ဆရာမတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
ကျွန်မတို့ရဲ့ ရင်ထဲက အေးမြတဲ့မေတ္တာ၊ စစ်မှန်တဲ့စေတနာတွေကသာ တပည့်
တွေကို ပြုပြင်နိုင်မည်ပဲ မဟုတ်လား။ ယခုကျွန်မနဲ့ မောင်နေလင်းဇော်တို့ရဲ့
အဖြစ်က ပန်းပေါင်းခတ်ညမျိုးလေ...။

တွေးရင်းနဲ့ပြုံးမိသူက ... ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိဦးမှာလည်း
လေ...။

မေလတ်ဟန်

ခင်ဗျား တာဝန်ယူမှာလား
အထွန်း (တမာမြေ)

“စခန်းမှူးကြီးရယ်...၊ မနက်ထိဆို...
ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး အသက်
တောင်မှ ရှိမယ်မထင်တော့ဘူး။ မောင်စိန်
က အိမ်မှာ လာပြီး စိန်ခေါ်နေတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ကြောက်တယ်။ ကျွန်တော်
တို့ မလုံခြုံဘူး။ ဒါကြောင့်... အရေးယူ
ပေးပါ...”

“ဘယ်လိုပုဒ်မနဲ့ အရေးယူမလဲ...။
ကဲပါ...၊ ပြန်လိုက်ကြပါ...”

ခင်ဗျား တာဝန်ယူမှာလား

အထွန်း (တမာမြေ)

နွေနေမင်းကြီးသည် သူ၏တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ပို၍ ထမ်းဆောင်နေသည့်အလား အပူချိန် ၄၄ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရက်ရက်စက်စက် ပူလောင်ပြင်းလျက်။ ထိုပူလောင်မှုကို အန်တုရင်း သင်္ကြန်ကာလဆိုသည့်အလျောက် အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အညာဒေသမှ မိဘများထံ အလွမ်းပြေရန်အတွက် ကန်တော့စရာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဝယ်ကာ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း ပီတိတွေနှင့် ဗဟိဒ္ဓိပြင်ပအပူကို ဂရုမထားအား မိဘနှစ်ပါး၏ မျက်နှာနှစ်ခုကို မြင်ယောင်ကာ ပို၍ ပို၍ မှန်းဆလွမ်းရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ မောင်နှမရှစ်ယောက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံးသားကြီး ဩရသ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အောက်မှာ နံပါတ်နှစ်က မြစ်ကြီးနားတွင် အိမ်ထောင်ကျသည်။ နံပါတ်သုံးက မန္တလေးမှာ အိမ်ထောင်ကျသည်။ နံပါတ်သုံးကတော့ မလေးရှားတွင် အလုပ်လုပ်နေရင်း အိမ်ထောင်ကျ ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနံပါတ်သုံးညီငယ်သည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ကင်းကွာသွားခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကြာခဲ့သည်။ နံပါတ်လေးကတော့ ဖေဖေ၏ညီရှိသော ကျွန်းလှမြို့တွင် ရက်ကန်းပညာကို သင်ယူလျက်ရှိ၏။ နံပါတ်ငါးကတော့ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်နေသော ကျောင်းသူပေါ့။ သူက

တော့ ပြင်ဦးလွင် ဘိလပ်မြေစက်ရုံမှာ စာရေးမအဖြစ် ကျောင်းအားချိန်မှာ အလုပ်ဝင်လျက် ရှိသည်။ နံပါတ်ခြောက် ညီမလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲမှာပင် အိမ်ထောင်ပြန်ကျသည်။ အငယ်ဆုံးညီမလေး နံပါတ်ခုနစ်သည် အိမ်မှာ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့်အတူနေရင်း ကိုးတန်းကျောင်းသူလေးပေါ့။

ကျွန်တော်နေသည်က ရန်ကုန်။ ကျွန်တော်သည်ပင် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး စသည့်အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တစ်နှစ်တစ်ခါ ရွာကို အလည်မပြန် ဖြစ်ခဲ့ချေ။ သုံးလေးနှစ်မှ တစ်ကြိမ်ပင် မရောက်ရောက်အောင် မနည်းကြိုးစား နေရသည်။ ထို့အတူ ညီငယ်၊ ညီမငယ်တွေနှင့် စုံစုံညီညီ မတွေ့သည်မှာ လည်း ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု မျက်နှာစုံညီ လက်ရည်တ ပြင်တည်း ထမင်းမစားရသည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝိုပြီးပျော်စရာကောင်းသည်က ရွာမှာရှိသော အမေ့၏အစ်မ ကြီးဒေါ်တို့ အလှူပွဲရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်သားနှစ်ယောက် ကိုပါ မောင်ရင်လောင်းထဲမှာ အမည်စာရင်း သွင်းထားသောကြောင့် မငြင်း သာဘဲ ရွာကို အရောက်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ကြီးဒေါ်တို့ အလှူပွဲတွင် ကျွန်တော့် သားတွေတင်မက ကျွန်တော့် တူငယ်၊ တူမငယ်တွေကိုပါ မောင်ရင်လောင်း၊ နားသအဖြစ် သွတ်သွင်းထားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တွေ စုံစုံညီညီ ရောက်ရာအရပ်မှ အမေ့ရွာကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂)

ရွှေဘိုအထက်နားလေးက အမေ့ရွာလေး။ အယ်နီညိုတွေ ဘယ် လောက်များပါစေ။ အမေ့မေတ္တာရိပ်၊ အဖေ့အမေ့ မေတ္တာရိပ်တွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရင်မှာတော့ ပူလောင်မှုကင်းလျက်၊ ငြိမ်းချမ်းလျက်ပေါ့။ တော အလှူဆိုတော့ အိမ်ကွင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးလို့ပေါ့။ သစ်တော် ပေါက်၊ ရွာသစ်၊ မြောက်ရွာ၊ သဲကုန်း၊ ရေသောက်အိုင် စသည့် တောရွာတွေ က ရွာစဉ်ဆက်လျက်၊ ရှေးအစဉ်အဆက်ထက်က ဆွေကြီးမျိုးကြီးဆိုတော့ ထိုရွာတွေမှ အမျိုးတွေက ဒုနှင့်ဒေး။ အလှူဆိုတော့ ရွာလုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ် ပေါ့။ ထမင်းရေချောင်းစီး မောင်းတီးသည့် အလှူဆိုသလိုမျိုး။ အလှူစသည့် နေ့ကတည်းက “ဗိနီထီ၊ ဗိနီထီ” ပတ်မကြီး လက်စမ်းသံက ကျွန်တော့်

အသည်းထဲတွင် အေးခနဲ၊ နွေးခနဲ၊ ကြက်သည်းတွေထလျက်။ နဲ့သမား၏ “ကော် ကော် ကော်” ဆိုသည့် အသံ ရွာသားစိန်မျိုး၏ ပတ်လုံးစမ်းသံ ကြားတော့ ရောက်ရာအရပ်က ရင်တမမ၊ ဖင်တကြွကြွ၊ ကချင်ခုန်ချင်စိတ် တွေက တဖွားဖွား ဖြစ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ် လောက် ပြန်ငယ်သွားသည့်နှယ်။ လူမမယ်ကလေး တစ်ယောက်လို ခုန် ပေါက်ပြေးလွှားကာ ကချင်တိုင်း ကလိုက်ချင်သည်။

အလှူတကာ၊ အလှူအမဖြစ်သော ကြီးဒေါ်နှင့် ဦးကြီးတို့မှာတော့ အပူရပ်ကို ဟန်လုပ်ဖုံးထားကြလေရဲ့။ ကြီးဒေါ်နှင့် ဦးကြီးတို့မှာ သားလေး ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သားအကြီးဆုံးမှာ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ရောက်နေပြီး အလတ်ကောင်သားကတော့ ဖားကန်မှာ ကျောက်သွားတူးရင်း အသက်ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ အလတ်၏ အောက်ကတစ်ယောက်နှင့် အငယ်ဆုံးညီမတို့က ရွာသားချင်း အိမ်ထောင်ကျလျက် နံပါတ်လေး တစ်ယောက် မောင်စိန်မှာ အရက်သမားဖြစ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက် ကလူပြုနေသည်။ ဟိုနေ့ကလည်း ကြည့်ပါဦး။ သူ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အိမ်ကို မီးရှို့ မလိုဆိုတော့ ရွာသားတွေ ဝိုင်းတားလို့ မီးမလောင်တာလေ။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရွာရောက်ကတည်းက ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းတော့သည်။ မောင်စိန်သည် မမူးလျှင်တော့ ပြောစကားကို နားထောင်သော်လည်း မူးလျှင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရပေ။

အလှူပွဲကြီးသည် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလို့နေလျက် တံခွန်၊ ကုက္ကားကိုင်သော ရပ်မိရပ်ဖ၊ အဘိုးအဘွားများက ရှေ့ဆုံးမှသွားလျက်။ ထို့နောက် လင်ကွင်းတီးသူက တီးလျက် နောက်ကလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗြောတီးသူက နောက်ကလိုက်သည်။ ဗြောသမား နောက်မှ အလှူဒကာ၊ အလှူအစ်မအပါအဝင် သင်္ကန်းပန်းရွက်၊ သပိတ်လွယ်ကြသော သားရှင် လောင်းပါသူ မိဘများက ဝါစဉ်အလိုက် အတူယှဉ်ကာ လိုက်ကြရပြန်သည်။

အဲသည်နောက်မှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်၊ ပန်းတောင်ကိုင်များ။ ထို့နောက် မှ ရွာသူရွာသားများက မိမိတို့အိမ်မှဆန်များ တစ်ပြည်တန်သည်၊ နှစ်ပြည် တန်သည်ရွက်လျက် စီတန်းလိုက်လာကြသည်။ ထို့နောက်မှ မောင်ရင် လောင်းလေးများကို ထမ်းစင်ဖြင့် ထမ်းကြသည်။ ရှေးပဝေသဏီတည်းက

မင်းညီမင်းသားများ စီးကြသည့် ဝေါတော်ဟု ခေါ်မလား။ မြန်မာမှု အနုပညာလက်ရာဖြစ်သော ထမ်းစဉ်ကို ပန်းပု၊ ကနုတ်ပန်းလေးများဖြင့် ထွင်းကာ ရွှေချထားသည်။ လူလေးယောက်မှ ဝါးလုံးဖြင့် လျှိုထမ်းရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှင်လောင်းထမ်းသူတို့ နောက်မှတော့ အိုးစည်ဒိုးပတ် တီးလျက် ဦးရွှေရိုးနှင့် ဒေါ်မိုးအကဖြင့် ဖျော်ဖြေရင်း မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တီးလိုက်ကလိုက် နောက်က လိုက်လာကြသည်။

မောင်ရှင်လောင်းတန်းကြီးကို ရွာနီး ရွာဝေးမှ ရွာသူ၊ ရွာသားများက ပြုကြည့်နေကြသည်။ ကိုကိုကာလသားများက ကွမ်းတောင်ကိုင်း၊ ပန်းတောင်ကိုင်း အပျိုတွေနား ရစ်သီရစ်သီနှင့် ကြည့်သူကြည့် ငေးသူငေးပေါ့။ တစ်နှစ်လုံးမှ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ပွဲထုတ်ခွင့်ရသည့် ကွမ်းတောင်ကိုင်း၊ ပန်းတောင်ကိုင်း လုံမပျိုများက ခေါင်းတမော့မော့ ရင်တကော့ကော့ အမောက်တသသနှင့် ဟန်ရေးပြနေကြပြန်သည်။

ထိုရှင်လောင်းတန်းကြီးသည် တရွေရွေ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလျက်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ကျောင်းတော်ကြီးကို လက်ယာရစ် ပူဇော်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တက်ပြီး ငါးပါးသီလ ခံယူ၍ အလှူမဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ တန်းစီလျက် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၃)

အလှူမဏ္ဍပ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် အိုးသူကြီးများက လာရာလမ်းကို ဝါးလုံးရှည်ဖြင့် ပိတ်ကာ တားရင်း အလှူဒါယကာထံမှ အရက်ဖိုးတောင်းတော့သည်။ သူတို့ကျေနပ်သည့် ငွေရပြီဆိုလျှင် အလှူဒါယကာနှင့် အလှူဒါယိကာမကို အိုးမည်းသုပ်ကာ ကခိုင်းပါတော့သည်။ ထိုအမှုအကျင့်လေးသည် ရှေးအစဉ်အဆက်တည်းက ပြုကျင့်လာသော ချစ်စရာ အလှူအကျင့် လေးဆို မမှားပေ။ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ရောက်လျှင် ရွာသားစိန်မျိုးဟန်ရဲ့ လက်သံက ကလေးလူကြီး ဝိုင်းအုံငေးရလောက်အောင် စွဲဆောင်မှုကောင်းလွန်းလှသည်။

ထို့နောက် ခေတ္တထမင်းစားနားကာ ဘိသိက်မြှောက်ကြတော့သည်။ ဘိသိက်ဆရာ၏ “အောင်ဇေယျတု” အစချီကာ ပါဠိတွေပြောလိုက်၊ မြန်မာ

လိုပြန်လိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက် ရွာသားနှင့် ဘိသိက် အတွဲညီညီ အလုပ်လုပ် သွားကြတော့ အဆိုကောင်း၊ အတီးကောင်းပြီး နားထောင်သူအဖို့ ရှုမငြီး၊ ပီတိဖြစ်စရာ အလှူတော် မင်္ဂလာကြီးပေါ့။

အလှူပွဲကြီးကား အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ မောင်စိန် တစ်ယောက် ပွဲတွင်း သုံးရက်လုံးသောက်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အထိန်း ကောင်းသောကြောင့် ဘာပြဿနာမှ မတက်ခဲ့ပေ။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ရွာထဲမှ အလည်ဖိတ်သော ကြောင့် ညနေခြောက်နာရီခန့်မှာ အလည်သွားနေကြသည်။ သိပ်မကြာသေးမီ အမေပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“သား...သား...အိမ်မှာ ဟိုကောင် ငမူး ရောက်နေပြီ။ နှင့်အဖေနဲ့ စကားများနေပြီ”

အမေစကားမပြီးဆုံးမီ ကျွန်တော် အိမ်ရှိရာကို ပြေးသွားခဲ့သည်။ မောင်စိန်သည် မူးလာလျှင် ရန်ရှာရမှ ကျေနပ်သည်။ အိမ်မှာ ငါးနှစ်သား အရွယ် ကျွန်တော့်သားနှင့် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် တူလေးတစ်ယောက်ရယ် ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီးရယ် အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၄)

မောင်စိန်သည် အဖေကို ရန်ရှာချင်သော်လည်း အနေမှန်သော အဖေ ကြောင့် ရန်ရှာလို့ မရပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်သားလေးနှင့် တူလေးကို လက်ဆွဲပြီး ဘီယာတိုက်သည်။ ကလေးတွေက ရုန်းတော့ ချုပ်ပြီး ပါးစပ် ထဲကို တံထွေး ထွေးထည့်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်တော့ အဖေ မနေ သာတော့ချေ။

“မောင်စိန် မလုပ်ပါနဲ့ကွ၊ ကလေးတွေကို”

“လုပ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဟေ့ကောင် သွားကွာ၊ ငါ့အိမ်ထဲက”

“မသွားဘူးကွာ၊ မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“မောင်စိန်၊ မင်းက ငါ့ကိုတောင် မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ပြောတယ်ကွာ၊ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ ကဲကွာ”

မောင်စိန်သည် စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော ယိုးဒယန်ပုလင်းဖြင့် အဖေ နဖူးကို ပေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်ပင် တားချိန်မရလိုက်။ အဖေ ဦးခေါင်းမှာ သွေးတွေဖြာဆင်းလာခဲ့သည်။ တစ်ဒဂုံအတွင်း ကျွန်တော့် သွေးတွေ ဆူတက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကြောမှာ ထောင်ထားသော ငှက်ကြီး တောင်စားဆီကို ကျွန်တော် အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် အိမ်ရှေ့မှာ ဆော့ကစားနေသော သားကိုရင်လေးကို မြင်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် အသိတစ်ချက်ဝင်ကာ တွေဝေနေစဉ် ကျွန်တော့်ညီပြေးလာပြီး မောင်စိန်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်သည်။ ညီလေးသည် အခုမှ အိမ်ထောင် ကျခါစ လောလောလတ်လတ် သမီးလေးမွေးထားပြီး မလေးရှားနိုင်ငံမှာ ထားခဲ့ရသည်။ ကလေးက နှစ်လသားအရွယ်မျှသာ။ ထိုခရီးကြမ်းကို ခေါ်လာ၍ မဖြစ်သေး။ မြန်မာပြည်ကို ခွင့်တစ်လဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်စိန်သည် ထွန်းနိုင်ရဲ့ လက်သီးချက်ဖြင့် လဲကျသွားစဉ် ညီမ ဖြစ်သူက မောင်စိန်ရဲ့ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲထားသည်။ ညီလေးက မောင်စိန်၏ လည်မြို့ ကို လက်ဖြင့် ညှစ်ထားတော့သည်။ မောင်စိန်တစ်ယောက် ခြေထောက်နှင့် လက်တွေပင် ကိုးရိုးကားယားဖြစ်ပြီး သတိလစ်လုလစ်ခင်မှာ ကျွန်တော် ညီလေးနှင့် ညီမလေးကို မောင်စိန်ပေါ်မှ ဆွဲဖယ်ကာ မောင်စိန်ကို ကုပ်ကဆွဲ ပြီး လမ်းပေါ်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၅)

မောင်စိန်သည် ထိုမျှဖြင့် မကျေနပ်။ အဖေကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာကာ လမ်းထိပ်မှ စိန်ခေါ်ပြန်သည်။ သတ်မည် ဖြတ်မည်ဟုဆိုကာ ကြားမကောင်းအောင် ခြိမ်းခြောက်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်စိန်ကို မကြောက်ပါ။ ဓားနှင့်ပဲလာလာ၊ တုတ်နှင့်ပဲလာလာ ခုခံရဲသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် လူမိုက်မဟုတ်ပါ။

တရားဥပဒေ၏ အရိပ်အောက်မှာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လိုသည်။ ရန်ကို ဒေါသဖြင့် မတုံ့ပြန်လို။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အား တိုင်ခံခဲ့ပါသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် ဆယ်အိမ်မှူးများကို အရေးပေါ်

ခေါ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားသည့် နေရာကို လိုက်မကြည့်ပါ။

“ကျွန်တော်တို့ မနိုင်တော့လို့ပါ။ ရဲစခန်းကို လွှဲစာ ရေးပေးလိုက်ပါမည်”

အမှန်တကယ်ဆို အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆိုတာရွာ၏ဖခင်။ သူ့မှာ ဆယ်အိမ်မှူး နှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ယခုလို မူးရူးရမ်းကားနေသော အမူးသမားတစ်ယောက်ကိုတောင် တာဝန်ယူ မဖြေရှင်းနိုင်ဘူးလား။ (သို့မဟုတ်) လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့လေသလား၊ ခေါင်းရှောင်လေသလား ကျွန်တော် မသိပါ။

သေချာသည်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု ဆိုတာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ပေးလိုက်သည့် လွှဲစာကိုယူကာ ခရီးအလှမ်းဝေးကွာသော ရဲစခန်းကို ညတွင်းချင်း ဆိုင်ကယ်စီးပြီး အမှုဖွင့် သွားရပါတော့သည်။

အခန်း (၆)

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမှုဖွင့်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို သေချာပြောပါ”

“မောင်စိန်က အိမ်ထဲကို ဝင်ပြီး ရိုက်လိုက်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီးလေ မနက်မှ ပြန်လာခဲ့ပါ”

“စခန်းမှူးကြီးရယ်၊ မနက်ထိဆို ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး အသက်တောင်မှရှိမယ်မထင်တော့ဘူး။ မောင်စိန်က အိမ်မှာလာပြီး စိန်ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြောက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မလုံခြုံဘူး ဒါကြောင့် အရေးယူပေးပါ”

“ဘယ်လိုပုဒ်မနဲ့ အရေးယူမလဲ၊ ကဲပါ ပြန်လိုက်ကြပါ”

“ဒီမယ် စခန်းမှူးကြီး... အိမ်ထဲကိုဝင်တယ်၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု။ အဖေခေါင်းကို ရိုက်ခွဲတယ်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမှုလေ။ အမှု မမြောက်ဘူးလား”

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအားလုံး ရှောင်နေလိုက်။ တခြား အိမ်ကို ပြောင်းနေကြပေါ့။”

“ဘယ်လိုဗျ၊ စခန်းမှူးကြီး။ ကျုပ်တို့က ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာနေ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုစား၊ သူများစော်ကားတာကို ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှောင်နေရမယ်ဆို တော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုဆိုတာ မရှိဘူးလား။”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက သူ့ကို ဖမ်းစေချင်တာလား သူက ကျုပ်တို့ရဲ့တွေ ကို ခုခံလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျား တာဝန်ယူမှာလား။”

“ဗျာ...”

ကျွန်တော် ရဲစခန်းမှအထွက် “ကူညီပါရစေ” ဟူသော စာလုံးကြီး ကြီးဖြင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းသံတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချရင်း လုံခြုံမှု ကင်းမဲ့သလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါသကို အချိန်မီ ထိန်းနိုင်သောကြောင့် အမူး သမား မောင်စိန် မသေခြင်းဖြစ်သည်။ လူတိုင်းသည် မိမိအထွတ်အမြတ် ထား ကိုးကွယ်သော အနန္တဂိုဏ်းဝင် မိဘကို ထိခိုက်လာလျှင် မည်သူမျှ ငြိမ်ခံနေမည် မဟုတ်။ နီးရာ စားနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခုခံကာကွယ်ကြ မည်သာ။ ကျွန်တော်သည် တဒင်္ဂဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဒေါသကို ဦးနှောက်ဖြင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ကာ အချိန်မီ ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအရာသည်က ကျွန်တော် သူရဲဘောကြောင့်သည်လား။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ များ စည်းစည်းလုံးလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် မိဘနှစ်ပါးရှိရာ မွေးရပ်မြေကို အရောက်လာခဲ့ကြသလို။ အချိန်တန် ပြန်ချိန်ရောက်လျှင် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် မိမိဘဝ ရင်းတည်ရာ ဌာနကို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ပြန်ချင်ကြသည်။ မျက်ရည်စ တွေ၊ ဝေဒနာတွေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းမခွဲစေလို။ ကျွန်တော်သော် လည်းကောင်း၊ ညီလေးသော် လည်းကောင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒေါသအလို ကို လိုက်ကာ လက်လွန်မိခဲ့ကြလျှင် ကျွန်တော် မတွေးရဲပေ။ ကျွန်တော့်မှာ လူမမယ်အရွယ် သားလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မှီခိုနေ သည့် ဘဝသုံးခု၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုအောက်တွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လို ကြသည်။ မိမိကြောင့် သူများကို မထိခိုက်မနှစ်နာစေချင်သလို၊ သူများ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေ အထိခိုက် အနစ်မွန်းမခံနိုင်ပေ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ

ကိုယ်နေ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား၊ ကိုယ့်ကိုယ် သူစိမ်းတရံက စော်ကားမှု ကိုတော့ မခံနိုင်ပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် တရားဥပဒေ၏ စိုးမိုးမှုအောက်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ နေထိုင်ကြသည်။ ထိုအမှောင်ထု ကြီး၏ အောက်မှာ မနေလိုကြပေ။ “ကူညီပါရစေ” ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲတွင်၊ အားကိုးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမည်နေ့ကို မျှော်လင့်ပါတော့သည်။ ထိုနေ့သည်ကား ကျွန်တော် တို့ ပြည်သူလူထုတွေ ပျော်ရွှင်သောနေ့ ဖြစ်မည်ဆိုတာ ဧကန်မလွဲပေ။ ထိုနေ့ကို တစ်နေ့နေ့တော့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်မိ ပါတော့သည်။

လက်ရှိတွင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကုပ်ပေါ်ဓားဝဲနေသည်ကို လာတိုင် သောအခါ တာဝန်ရှိသူရဲ့တာဝန်မဲ့ ပြောစကားတွေက ကျွန်တော့် နှလုံးသား နှင့် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေပြီ။ ကူညီပါရစေဟူသည့် စာသားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို တွေးရင်း ခင်ဗျား တာဝန်ယူမှာလားဆိုသည့် စကားက ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေပြီက အမှန်။

အထွန်း (တမာမြေ)

ကြွလွင့်နှလုံးသား
ကျော်သူရိုင် (အဝေရာ)

“အို...၊ မောင်ကလည်း... သိပ်ဆို
တာပဲ...”

ဖြတ်သန်းခန့်ပေါက် ပြေးလွှားသွား
သည့် ဆွဲငင်အနမ်းတစ်ပွင့်ရဲ့ အဟုန်က
ချစ်သူနှစ်ဦးကို... လေဟာနယ်ထဲသို့ လွင့်
မျောစေလေသည်...။

ကြွလွင့်နှလုံးသား

ကျော်သူရနိုင် (အဝေရာ)

“မောင်”

“မောင်ရေ”

“မောင်...”

နားဝင်ပီတိ ဂွမ်းဆီထိဆိုသလို နှလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးထိ စိမ့်ဝင် ပီပြင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

ခေါ်သံ။ ချစ်သူ၏ ခေါ်သံဖြစ်သည်။

ချိုအိစေသောသင်းရနံ့၊ နှာသီးဖျားမှတစ်ဆင့် အသွေးသားထဲထိ စီးဝင်လာသည်။ ချစ်သူခေါ်သံနှင့်အတူ ချစ်သူ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့သည် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပျောက်နိုင်ပေ။

ချစ်သူခေါ်သံကိုကြားရစဉ် အံ့သြရွှင်လန်းဝမ်းသာမှုသည် အတိုင်း ထက် အလွန်။

ချစ်သူရယ်။ ငုံ့လင့်နေတဲ့စိတ်၊ တောင့်တနေတဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံ အတွက် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် မြည်ဟည်းသွားတဲ့ ရင်လှိုက်ခုန်သံဟာ ကောင်းကင်တခွင် ခြုံလွှမ်းသွားသလိုပါပေ။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ထိုးခတ်မှုကြောင့် လွင့်ပျံ့လာသည့် ခေါင်း လောင်းသံသည် ချစ်သူခေါ်သံအောက် နစ်မြုပ်သွားရသည်။ ခေါ်သံ၏ လာရာဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဖြန်းကနဲ ကြက်သီးထသွားရသည်။ ရင်ထဲတွင် စစ်ကနဲ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ချစ်သူရယ်... ချစ်သူရယ်။ ချစ်သူဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့မိ သည်။ သို့သော် ချစ်သူကို မတွေ့ပါပေ။ ဟုတ်တယ်... ချစ်သူကို မတွေ့ရ ပါချေ။ ကျီစယ်နေသလားဆိုသည့် စိတ်နှင့် ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ပတ်ကြည့်မိ သည်။ မတွေ့ရ။ လုံးဝမတွေ့ရဖြစ်နေသည်။

ချစ်သူ၏ ခေါ်သံကို မိမိနားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ် သည်။ မလွဲနိုင်ပါ။ ချစ်သူ၏အသံမှ ချစ်သူ၏အသံစစ်စစ်ဖြစ်သည်။

မိမိသည် ပဲခူးမြို့မှအလွန် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဒေးစွန်ပါစေတီတော် ရင်ပြင်၏ မြောက်ဘက်စွန်း သောကြာထောင့်၊ သီရိမင်္ဂလာအေးငြိမ်းချမ်းသာ တန်ဆောင်းဘေး၊ လှေခါးလက်ရမ်းတန်းလေးကို လက်ကလေးတံတောင် ထောက်၍ ရှေ့တူရုရှီခင်းများကို လှမ်းမျှော်ငေးနေမိသည်။ ဝါးပိုးဝါးရုံ တစ်ရုံနှင့် အရိပ်ကောင်းလှသော ဘန့်ဗွေပင်ဟု ဒေသများခေါ်ဆိုသော နှစ်ချို့ပင်တစ်ပင်သည် မိမိ၏လက်ယာဘက်တွင် ရှိသည်။

အပင်ဘေးရှိ အုတ်လှေခါးအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ဆင်းလေသော် သိုက်နန်းရှင်ဗိမာန်ရှိသည်။ အစ်မတော် စောမွန်လှ၊ အစ်မတော် မြနန်းနွယ် အစရှိတဲ့ သိုက်နန်းရှင်နတ်နန်းဖြစ်သည်။

သို့မှ အောက်ဘက်ခပ်နိမ့်နိမ့် ချိုင့်ဝှမ်းထဲတွင် နွားငွေ့တောင် (သို့မ ဟုတ်) သိုက်တူးတောင် (သို့မဟုတ်) ဓားထိုးတောင်ရှိသည်။

“အရင်တုန်းကတော့ ဘာရုပ်ထုမှမရှိဘဲနဲ့ အခုမှလေ သိုက်စောင့် နွားရုပ်လို့ ရည်မှန်းပြီး နွားရုပ်နှစ်ရုပ်ထုလုပ်ထားတယ်မောင်...”

ချစ်သူနှင့်အတူရှိနေစဉ်က ချစ်သူပြောပြဖူးသည်ကို မြင်ယောင် ကြား ယောင်မိသည်။

ရပ်နေသည့်နေရာ၏ အပေါ်စွေစွေတွင်မူ သိကြားမင်းဗိမာန်ရှိသည်။ ရှေ့တည့်တည့်အောက်တွင် “ဒေးလာစွန်ပါ စေတီတော်” မုခ်ဦးအဝင်ဝ ရှိသည်။

အနီးဝန်းကျင်တခွင်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ နေသည်။ ထိုခဏတွင် လေတိုးသံသဲ့သဲ့မှ မကြားသယောင်ယောင် ဖြစ်နေ သည်။

ဇော်ဇော် သူ့နားကိုသူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေရသည်။ စဝေစဝါလည်း ဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူ၏ ခေါ်သံကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားခဲ့ရသည်။ လှည့်ကြည့် တော့ မရှိချေ။

ဇော်ဇော်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူ၏နာမည်သည် ဇော်ဇော်ဖြစ်သည်။ ဇော်ဇော်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ကန်တော်ကလေး၊ (၉၃)လမ်းတွင် နေထိုင်သူ၊ ရန်ကုန်ဇာတိဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားဖြစ်သည်။ သူ ပထမတစ်ခေါက် သင်္ဘောလိုက်နေစဉ် သူ၏ဖခင် ဆုံးပါးလေသည်။ ဖခင်၏အသက်ကို မမိ လိုက်ပါ။ ပြန်ရောက်မှသိရသည်။ တစ်ဖန် ဒုတိယတစ်ခေါက် သင်္ဘောပြန် တက်သောအချိန် မိခင်ဆုံးပါးလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးခြင်းကို ပြန်လာမှ သိရလေသည့်သူအဖြစ်။ သို့ဖြင့် အစ်မဖြစ်သူနှင့်အတူနေထိုင်သည်။

“မောင်...၊ သရဖီလေ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

သရဖီ၏ စကားသံထဲတွင် ကမ္ဘာမြေ၏ဆွဲငင်အားတွေလို သံလိုက် စက်ကွင်းတွေပြည့်နေသည်။

“မောင်လည်း ‘မ’ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ‘မ’ရယ်...၊ သိလား”

ဇော်ဇော်၏ချစ်သူ သရဖီက သူ့ကို ‘မောင်’ဟု ခေါ်သည်။ ဇော်ဇော် က သရဖီကို ‘မ’ဟုခေါ်သည်။ သရဖီသည် ဇော်ဇော်ထက် နှစ်နှစ်ခန့် ကြီးသည်။ ပဲခူးအလွန် ဒေးစွန်ပါစေတီတော် အနီးအပါး ရွာတစ်ရွာသည် ၎င်း၏ ဇာတိရွာဖြစ်သည်။

သရဖီ၏မိဘနှစ်ပါးမှာ သူငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ သမိုင်းဝင်ဒေးစွန်ပါ ဘုရားစောင်း တန်းတွင်ရှိသော အမှတ်တရပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်အပျိုကြီး၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်သည်။

သရဖီ၏မျက်ဝန်းတို့သည် နက်မှောင်ဝိုင်းစက်သည်။ မျက်တောင်များ သည် သေးသွယ် ပျော့ပျောင်း ကော့ညွတ်သည်။ စင်တန်းငယ်သဖွယ် ဖြောင့်စင်း ပေါ်လွင်သော နှာတံရှိသည်။

ပတ္တမြားသွေးနီ ပါးနှစ်ဖက်၊ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ၊ လည်တိုင်ကျော့ကျော့ ဖြင့် တင့်တယ်လှပနေသည်။ ပိတုန်းရောင်ကေသာနွယ်သည် ရှည်လျား

သည်။ ပမာပုံနှိုင်းသော် ဆင်စွယ်ရောင်ပိုင် အသားအရေရှိသည်။ သရဖီ၏ အလှသည် ယဉ်၏။ ညက်၏။ စွဲမက်ဖွယ်ဖြစ်၏။

သမင်လည်ပြန်အကြည့်ဆိုတာ သူ့အလှကို နောက်ပြန်ငေးကြ၊ ကြည့် ကြလေသော လူတချို့ကို ရည်ရွယ်၍ ခေါ်ဆိုနေကြသည် ထင်ရသည်။

“မောင်... သရဖီတို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော်... သရဖီလေ မောင်နဲ့ အတူ နေချင်နေပြီ မောင်ရယ်...”

“မောင်လည်း ‘မ’နဲ့ အမြဲနေချင်နေတယ်... မြန်မြန်နီးချင်နေပြီ ‘မ’ရယ်... ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘောတက်ပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ကြမယ်ကွာ... ‘မ’လည်း ‘မ’ရဲ့ အဒေါ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောထားနော်။ မောင်လည်း မောင့်မမကြီးကို ပြောထားလိုက်မယ်လေ။ ပြန်ရောက်တာနဲ့ လူကြီးချင်း ညှိနှိုင်းပြီး မောင်တို့ အနာဂတ်တည်ဆောက်ကြမယ်လေ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့... မောင်ရယ်... ကောင်းတာပေါ့... သရဖီ ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောထားပါ့မယ်...”

ရင်ခွင်ထဲမှိန့်လာသည့် ချစ်သူ၏ ခေါင်းကလေးကို ပခုံးစွန်းလေးပေါ် မှေးတင်ရင်း၊ ချစ်သူပခုံးလေးကို ထွေးပိုက်ထားစဉ် ခံစားရမှုသည် နှလုံးသား မှ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြနိုင်ခြင်း ရှိလိမ့်စွမ်းမည်နည်း။

သရဖီသည် အဝေးသင်မြန်မာစာဖြင့်ဘွဲ့ရထားသူဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ရန်ကုန်တွင် () သင်တန်းလာ တက်နေရင်း ဇော်ဇော်နှင့် တွေ့ရှိ မေတ္တာမျှနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးကြပြီး အိုးအိမ် ထူထောင်ကြဖို့ ရည်ရွယ်နေကြသည်။

“မောင်... သင်္ဘောတက်ပြီး ပြန်လာချိန်ဆိုရင် သရဖီလည်း သင်တန်း ပြီးဆုံးချိန်လောက်ဖြစ်မှာ မောင်...”

“ဟုတ်လား... မိုက်တာပေါ့... မောင်တို့လက်ထပ်ပြီး အေးဆေး နေလို့ရတာပေါ့နော်... မ”

ဇော်ဇော်ပြောစကားကို သရဖီ ဟန်ပါပါမျက်စောင်းထိုးပြီး အကြည့် နက်နက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပုံသည် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဗလောင်ဆူစေသည်။

“လက်ထပ်ပြီးရင် သရဖီလုပ်ငန်းစမယ်... မောင့်ကို တဖက်တလမ်း ကူညီတာပေါ့...”

ရေတွင်းထဲမှ ရေငင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ဆွဲတင်လိုက်တဲ့ ရေပုံးလို မြင့်တက်လာတဲ့ မျက်ခွံအောက်မှ မျက်ဝန်းနက်နက်များဖြင့် အကြည့်က မျက်ဝန်းနက်နှင့် စကား၏ လေးနက်မှုကို အလင်္ကာဖွဲ့နေသလို ဖြစ်နေသည်။

“မောင်တစ်ထမ်းမို့ မယ်တရွက်တဲ့လား ‘မ’ရယ်”

“ဒါပေါ့ မောင်ရယ်... မောင်ကလည်း အလုပ်ရှိတယ်။ သရဖီ ကလည်း အလုပ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မောင်ရယ်... မကောင်း ဘူးလား...”

“မောင်ကတော့ မောင့်စွမ်းအားနဲ့ပဲ ‘မ’ကို အေးအေးဆေးဆေး ထားချင်တာ...”

ဒါပေမဲ့ ‘မ’ပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်။ တကယ်တမ်း ပြောရ မယ်ဆိုရင် ‘မ’ ပြောတာ အရမ်းကိုမှန်တယ် ဒါအမှန်တရားပဲ...”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူမှန်ရင် ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမရယ် မခွဲခြားဘူး... လူတိုင်းကိုယ်စီကိုယ်စီ အစွမ်းအစတွေ ရှိဖို့လိုတယ်။ ကိုယ်စီ ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိဖို့လိုအပ်တယ်... ဒါမှလည်း အခု ‘မောင်’တို့ မှီတင်း နေထိုင်နေကြတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ သာယာမှာ။ လူသားအားလုံးကိုယ်စီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေနဲ့ လုပ်ကိုင်ကြိုးစား ညှိနှိုင်းနေထိုင်ကြရင် စိမ်းလန်းစိုပြေ၊ သာယာလှပတဲ့ လူသားမျိုးနွယ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာလေ။ အဲဒီလို အသိဉာဏ်ပညာတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းနေထိုင်တဲ့ ဒီကမ္ဘာ လောက၊ လူ့ဘောင်ဟာ ထာဝစဉ်ငြိမ်းချမ်းနိုင်မယ်ထင်တယ်။ သိလား... ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးမျိုး ဖြစ်နိုင်မယ်ကွာ... ဒါမှ စစ်ပွဲတွေ ရပ်သွားမယ်... သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားမယ် မောင်တော့ အဲ့လို ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာ ဖြစ်နေကြတဲ့ စစ်ပွဲတွေ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ဒုက္ခသည် ကလေးသူငယ်၊ သက်ကြီးရွယ်အို၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးတွေစတဲ့ လူသားအားလုံးရဲ့ဒုက္ခတွေ၊ သောကတွေ၊ အနာဂတ်တွေကို ကိုယ်ချင်းစာနာမိ တယ်။ မောင့်ရင်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဒါတွေ မဖြစ်သင့်ဘူး”

ချစ်သူနှစ်ဦး အပတ်စဉ်တွေနေကြအချိန်တွင် ဒီလိုမျိုးတိုင်ပင်ဆွေးနွေး

နေကြဖြစ်သည်။ စကားကိုမနားတမ်းပြောလာရင်း မောသွားဟန်ဖြင့် ရေသန့်ဘူးမှ ရေကို တစ်ငုံမျှ မော့သောက်လိုက်ပြီး ဇော်ဇော်စကားဆက်သည်။

“အခု မောင်တို့ ရှေ့အနာဂတ်အတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်မြူးထူးကြည်နူးပီတိဖြစ်နေချိန်မှာ သူတို့တွေက သူတို့အနာဂတ်ကို တွေးပြီး ပူလောင်နေကြမှာ ဒါမဖြစ်သင့်ဘူးကွာ... အားလုံးဟာ လူသားတွေ ပဲလေနော် ‘မ’... နော်... မဟုတ်ဘူးလား”

လွတ်တော်အမတ်တစ်ယောက် ရွေးကောက်ပွဲ မဲဆွယ်စည်းရုံးရေး ဟောပြော စည်းရုံးနေသလိုလို၊ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်က ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် မိန့်ခွန်းပြောနေသလိုလို၊ တရစပ်ပြောနေပြီး ဒီလို အဆုံးသတ်ဖြင့် ဆာလောင်နေတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက် မိခင်ကို တိုင်တည် စကားပြောနေသလို သရဖီကို ဟန်ပါပါဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့တိုင်း၊ အစိုးရတိုင်း၊ သြဇာကြီးမားသော အဖွဲ့အစည်းတိုင်း၏ ခေါင်းဆောင်တိုင်းက မိမိတို့ လူ့အဖွဲ့စည်းတိုင်းကို ငြိမ်းချမ်းသည့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရေးအတွက် ဟောပြောနေသလို မနားတမ်း စူးစူးစိုက်စိုက်ပြောနေသော မောင့်ကို ကျွန်မ တော်တော် အံ့သြမှင်တက်စွာ ငေးနေမိသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်မောင်... ဟုတ်တယ်။ မောင် ဒီလိုတွေးခေါ်နိုင်နေတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အခုလိုမျိုး မောင့်ရဲ့ စိတ်ကူးတွေကို ‘မောင်’က လိုက်လံခင်းကျင်းပြသဆွေးနွေးနေချိန်မှာ သရဖီက တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပါဝင်ကူညီနေခွင့်ရနေမှာပေါ့နော်”

ကြိုးစားမယ်မောင်ရေ၊ ကြိုးစားကြမယ်။ ကျွန်မတို့ကြိုးစားကြမယ်နော်... မောင်” နှစ်ဦးသားမြတ်နိုး၊ ရင်းနှီးစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ခြင်းသည် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် သံတမန်နှစ်ဦး၏ လက်ချင်းဆုံ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသလို ခိုင်မြဲလေးနက်ကြသည်။

* * *

“မောင်... သရဖီလေ အိပ်မက်တွေ ခဏခဏမက်တယ် တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သိုက်သမိုင်းလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့...”

“ဟုတ်လား... ဘာတွေ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်...”

“ပြန်မပြောတတ်ပါဘူး မောင်ရယ်...”

“ဒေါ်အေးလှဆိုတဲ့ ရွာထဲက အဒေါ်ကြီးက သရဖီကို သိုက်ကလာ တာတဲ့လေ... အိမ်ထောင်ပြုတာတို့ ဘာတို့လုပ်ရင် အဆင်မပြေဖြစ်တတ် တယ်တဲ့”

ငယ်ငယ်တုန်းက ကြားရဖူးသည့်စကားများကို သရဖီပြန်ပြောမိ သည်။ ကြားလေသွေး ဝေးတယ်ထင်ကြတဲ့အချိန် ချစ်သူတွေကြား စိန်စီ စက္ကန့်တွေ ပြေးဆော့နေခိုက် ပြောစရာစကားများသည် အကြောင်းအရာ စုံလှသည်။

“ဟုတ်လား... ဒါတကယ်တွေများလား... မောင်တော့လေ ယုံ လွယ်သူမဟုတ်ပေမယ့် အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ တကယ်... တကယ် လျှို့ဝှက်မှုတွေ ရှိနေတဲ့ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်၊ ဆန်းကျယ်မှုတွေနဲ့ အံ့မခန်းနိုင်လွန်းတဲ့ သိပ္ပံပညာရပ်၊ ဒါတွေဟာ ဒီလောကမှာ ရှိနေတယ်။ သိပ်ကို ဆန်းကျယ်တာ ပဲနော် ‘မ’...”

ဇော်ဇော်အားတက်သရောပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်မောင် သိပ်ဆန်းကျယ်တာပဲ... သရဖီတို့ ရွာအနီး က ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဒေးစွန်ပါစေတီဆိုတာလည်း သမိုင်းဆန်တယ်၊ ဒဏ္ဍာရီဆန်တယ်၊ ဂမ္ဘီရဆန်တယ်မောင်... လူကြီးတွေပြောတာ နားထောင်ရ တာ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းစရာတွေရော၊ ကြေကွဲစရာတွေရော၊ ကြည်နူး ဂုဏ်ယူစရာတွေရော အများကြီးပဲ မောင်ရယ်...”

“မ” ရယ် စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့နော်... ကဲ လာ မောင်အားပေးမယ်”

“ရွတ်”

“အို... မောင်ကလည်း သိပ်ဆိုးတာပဲ...”

ဖြတ်သန်းခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားသည့် ဆွဲငင်အနမ်းတစ်ဖွင့်ရဲ့အဟုန် က ချစ်သူနှစ်ဦးကို လေဟာနယ်ထဲသို့ လွင့်မျောစေလေသည်။

လင်းအရုဏ်သည် နေခြည်နွေးနွေး၊ လေပြေထွေးထွေး ကျေးငှက်တို့၏ တီးတိုးသံတို့ဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ဇော်ဇော်ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီးစီး၍ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အိမ်မှုဗာရီယများဖြင့် မမကြီး မမောနိုင်၊ မယန်းနိုင်။ ဇော်ဇော်ဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့်

“လာ... ကိုဇော်... လာ... အဆင်သင့်ပဲ ကော်ဖီနဲ့မှန်စားမလား... ထမင်းကြော်စားမလား... မမကြီး အကုန်လုပ်ထားတယ်... ပြောဘာစားမလဲ”

“ကော်ဖီပဲသောက်မယ် မကြီး”

“အေး... အေး... ရှေ့လဘယ်နှရက်နေလောက် သင်္ဘောတက်ရမှာလဲ ကိုဇော်... ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဦးနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မကြီးရယ်... မကြီးလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေတာ ဂရုစိုက်ဦးနော် မကြီးပင်ပန်းနေတာ မြင်တွေ့နေရတော့... ဇော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ မကြီးကိုလည်း နားနားနေနေနဲ့ နေစေချင်နေပြီ”

“အောင်မယ်... တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားဟေ့... ကိုဇော်တို့တော့ မရိုးတော့ဘူးထင်တယ် ဟား... ဟား ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့တွေ့နေပြီလဲ”

“ဟာ... မကြီးကလဲ”

“ဘာလဲ... မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

“ဘယ်က စပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး... ဇော် အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့...”

“ဟေ့... ဟေ့ဟေ့ သင်္ဘောတက်ခါနီးနေပြီလေ... ဘယ်လို စီစဉ်မလို့လဲ...”

“အခုမဟုတ်ပါဘူး... မကြီးရယ်...၊ ဇော်ပြန်ရောက်မှပါ... မကြီးနဲ့ သူ့အဒေါ်၊ လူကြီးချင်းစကားပြောဆိုပြီးမှ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူမှာပါ... အဲ့ဒါ မကြီးကို ဇော် တိုင်ပင်ထားတာပါ...”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ကိုဇော်လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲလေ...။ ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ...၊ ကိုဇော်နဲ့ရော သင့်မြတ်ရဲ့လား...။ တော်ကြာမိန်းကလေးတွေက ခပ်လည်လည်များတယ်...။ ညားပြီးမှ ကိုဇော် စိတ်ညစ်နေရမှာမျိုး မကြီး မလိုလားဘူး...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...၊ ဇော် သင်္ဘောမထွက်ခင် မကြီးဆီကို ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်”

“အေးပါ...၊ ဒါပဲနော်။ ကိုဇော် အိမ်ထောင်ပြုပြီးတာနဲ့ မကြီးလည်း ရာသက်ပန်ယောဂီဝတ်ပြီး စစ်ကိုင်းဘက်မှာပဲ နေတော့မယ်...”

“ဟာ... မကြီးကလဲ၊ ဇော်တို့ တစ်လှည့်ပြုစုတာကို မနေတော့ဘူးလား... ဇော်က အဲ့လိုစီစဉ်ထားတာ...”

“ရပါတယ်...၊ ကိုဇော်တို့ပဲ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ နေကျန်ရစ်ပါ...။ မကြီး နောက်ဆံမတင်းရတော့ဘူးပေါ့...။ ကဲ... ကဲ စကားကောင်းနေလိုက်တာ...၊ ဒီနေ့ ဘုရားပန်းလဲမလို့ ပန်းတွေမှာထားတာ သွားယူရဦးမယ်...”

ပြောပြောဆိုဆို မကြီး ထွက်သွားလေသည်။

* * *

ကြည်လင်နေတဲ့ကောင်းကင်ဟာ ရုတ်တရက် ညိုမှောင်လာသည်။ ရုတ်တရက်မိုးများ ရွာချလိုက်ရင်ဟူသော အတွေ့နဲ့ ဆောင်းစရာထီး အဆင်သင့်ပါမလာသည်ကို ဇော်ဇော်တွေးမိသည်။

လေပြင်းသုတ်သုတ် တိုက်ခတ်ကျီစယ်မှုကြောင့် ပလူပျံတက်လာသော ဖုန်မှုန့်၊ သဲမှုန့်၊ ပေါ့ပါးသည့်စက္ကူစ၊ ပလတ်စတစ်စများ ဟိုမှဒီမှ လွင့်ပျံနေလေသည်။

ထိုသို့ စိတ်လေးလံမှုတွေနဲ့အတူ ချစ်သူကိုတွေ့ရဖို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော ဇော်ဇော်သည် အဆောင်မှူး၏ စကားကြောင့် ပို၍ ပူပန်လေးလံရလေတော့သည်။

“သားရေ...၊ သရဖီက သူ့အဒေါ်ကျန်းမာရေးအကြောင်း လူကြုံသတင်းကြောင့် မနက်စောစောကြီး ရွာပြန်သွားတယ်တဲ့ကွယ်...။ သူ့အခန်းဖော်ကလည်း ရေချိုးနေလျက်တန်းလန်းကြီးမို့ မှာစရာရှိရင် အန်တီကို မှာထားခဲ့လေ...။ ပြန်ပြောထားပေးမယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ...၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဇော်ဇော်၊ သင်္ဘောသားပါ။ ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီကသင်္ဘော စင်ကာပူဆိပ်ကမ်းကပ်နေတုန်း

သွားတက်ရမယ်ဆိုလို့ စင်ကာပူကို နက်ဖြန်သွားရမှာမို့ သရဖီကို လာ
အကြောင်းကြားတာပါ။ သရဖီကို ပြန်ပြောပေးပါနော်...။ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ
...။ကျေးဇူးပါနော်...။”

လေးလံသောခြေလှမ်းများနှင့်အတူ ရွာမယောင်တိမ်ညိုနှင့် မည်း
မှောင်နေသော ကောင်းကင်ကို ဇော်ဇော်မော့ကြည့်မိသည်။

* * *

ရွံ့ထူထပ်သော လွင်ပြင်နှင့် ပင်လယ်ဓာမြပေါများသည့် ဤကျွန်း
ငယ်နား အရှေ့ဖျား၏ အလက်စန္ဒယားမြို့တော်သစ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းဖို့
ဆာသောမတ်စတမ်းဖို့ဒ်ရာဖဲယံ၏ အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အိပ်မက်
သူ့မျှော်လင့်ခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စင်ကာပူ
မြို့သည် ယခုအခါ နိုင်ငံတကာမှာ အရေးကြီးသော ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး
စင်တာ၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးနှင့် ကမ္ဘာ့ခရီးသွားလာရေးစင်တာ ဖြစ်လာခဲ့
ပါသည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အနားယူအပန်းဖြေရာ
တဒဂ်နိဗ္ဗာန်ဖြစ်လာခဲ့သည့်အပြင် မတုပနိုင်လောက်အောင် ကောင်းမွန်သော
(ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက်) အခွင့်အရေး၊ အခွင့်အလမ်း၊ အသုံး
အဆောင်များ၊ အကောင်းဆုံးသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးစနစ်၊ အလွန်ခေတ်မီပြီး
အထက်တန်းကျကျ ဖိမ်ခံနိုင်သည့် အသုံးအဆောင် အပြည့်အစုံနှင့် အနောက်
တိုင်းသားများအကြိုက် ဟိုတယ်ကြီးများနှင့် တအံ့တဩ ရွှေမောဗွယ်ရာ
ယဉ်ကျေးမှုပေါင်းစုံ ရောနှောယှက်သန်းထားရာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

စင်ကာပူ၏ ထူးခြားချက်မှာ အသွင်မတူသည့် အခြင်းအရာများ
စပ်ဟပ် ခြယ်သထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးခေတ်
အကြိုက်ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရှေးလူနေအိမ်ခြေတို့အကြား
မှာ ယခုခေတ် အဆင့်မြင့်နည်းပညာသုံး မိုးမျှော်တိုက်များ မြင်ခဲ့ရပေသည်။
ကမ္ဘာတွင် အတိုးတက်ဆုံးသောနိုင်ငံထဲက တစ်နိုင်ငံဖြစ်သည့်တိုင်အောင်

စင်ကာပူသူ စင်ကာပူသားတို့သည် မိရိုးဖလာအစဉ်အလာ ဓလေ့ရိုးရာများ လိုက်ကြဆဲ၊ ထိန်းသိမ်းကြဆဲဖြစ်သည်။

ကိုလိုနီခေတ်က အနုအလှအရွယ် အဆောက်အဦးတို့ကြားတွင် ရှေးခေတ်ဟောင်းသို့ ပြန်ပြောင်းတစ်လှည့်စောင်း၊ တစ်ခေါက်လှမ်းလိုက်မိသလို ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် မျိုးနွယ်စုရပ်ကွက်များ ဖြစ်ကြသော တရုတ်တန်း၊ အာရပ်လမ်း၊ ကုလားရပ်ကွက်တို့မှ မြို့တော်၏ အသည်းနှလုံးနှင့် ပကတိဝိညာဉ်အစစ်ကို မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။ ၎င်းအပြင် ဤမျှလူဦးရေ သိပ်သည်းသည့်ကြားထဲက စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း သစ်လွင်သော မြက်ခင်းပြင်တို့က သဘာဝချစ်သူများအတွက် အံ့သြကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အစားအသောက်မက်သူများအတွက်လည်း စင်ကာပူနိုင်ငံသည် စူဇကာလက်မြောက်ရလောက်အောင် အကြော်အလှော်၊ အချက်အပြုတ်၊ အနှပ်၊ အစိမ်း၊ ချို၊ ချဉ်၊ ဖန်၊ ငန်၊ စပ်၊ ခါး အရသာခြောက်ပါး တပြိုင်နက် တင်းတိမ်အောင် စားသောက်နိုင်သော စားပွဲကြီးများ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားကြသည်မှာ သွားရည်ယိုစရာဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် နိုင်ငံတကာ အစားအသောက်များ၊ ဟင်းလျာအဖုံဖုံ၊ ချက်နည်းအသွယ်သွယ်၊ တရုတ်လိုတစ်မျိုး၊ မလေးလိုတစ်မျိုး၊ ကုလားလိုတစ်မျိုး၊ လိုသလို စားကြည့်နိုင်ရန် နိုင်ငံတကာ ဟင်းလျာမျိုးစုံပါ ရရှိနိုင်ပါသည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ စင်ကာပူမြို့တော်သို့ အလုပ်ကိစ္စသော်လည်းကောင်း၊ အပျော်ခရီး၊ အားလပ်ရက် အပန်းဖြေခရီးလာရောက်သူ နှစ်စဉ် (၆)သန်းလောက်ရှိသည်။ ချိန်ဂီလေဆိပ်မှမြို့ထဲသို့ ကား (သို့) တက္ကစီ၊ MRT နှင့် သွားလျှင် (၂၅)မိနစ်မှ (၃၀)မိနစ်ဝန်းကျင်ကြာပြီး ဘတ်စ်ကား နှင့် သွားပါက (၄၅)မိနစ်လောက်ကြာပါသည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ် အစီရင်ခံစာအရ စင်ကာပူနိုင်ငံသည် အဓိကလေဆိပ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် (၅၄)နိုင်ငံရှိ မြို့တော်ကြီး (၁၁၃)မြို့နှင့် ကူးလူးဆက်သွယ်လျက်ရှိသည်။ လေယာဉ်လိုင်း (၆၃)ခုက တစ်ပင်လျှင် ပျံသန်းကြိမ်ပေါင်း (၂၆၀၀)အောက်မလျော့ပဲ ဝန်ဆောင်မှုပေးလျက်ရှိသည်။ ယခုအခါ အခြားနိုင်ငံများနှင့် နောက်ထပ်လေကြောင်းလိုင်း ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတို့ကို ညှိနှိုင်း

ဆောင်ရွက်ဆဲရှိနေပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များက ကုန်တန်ချိန် (၇၁၉၀၀၅) တန်ကို ချန်ဂီလေဆိပ်မှ ကိုင်တွယ်ပေးခဲ့သည်။

ရေကြောင်း ကုန်တင်ဝန်ဆောင် တန်ပမာဏအားဖြင့် ကမ္ဘာတွင် အလုပ်အများဆုံးဆိပ်ကမ်းအဖြစ် ကျော်ကြားပါသည်။ ၎င်းဆိပ်ကမ်းတွင် သင်္ဘောစီးရေ (၇၀၀)လောက် အချိန်မရွေး ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိသည်။ ဆိပ်ကမ်း (၈၀၀)ခန့်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသော လေကြောင်းလိုင်း (၆၀၀) ကျော်က စင်ကာပူနိုင်ငံဆိပ်ကမ်းကို ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ဖြန့်ချိရေးဆိပ်ကမ်းအဖြစ် အသုံးပြုကြပါသည်။ ၎င်းဆိပ်ကမ်းသည် ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းအကျဆုံး (world top bunkering port) နှင့် ကမ္ဘာ့တတိယကြီးဆုံး ရေသန့်စင်ရာ စင်တာလည်းဖြစ်သည်။

ဆိပ်ကမ်းကို စင်ကာပူဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်တို့က စီမံခန့်ခွဲပြီး ကုန်စည်ကိုင်တွယ်မှု၊ ဖြန့်ချိရေး၊ သိုလှောင်ရုံသွင်းမှုထုတ်မှု၊ အကာအကွယ်ပေးမှု၊ သင်္ဘောတို့အတွက် ဘက်စုံဖြည့်ဆည်းရေးစသည်တို့ပါဝင်သောကြောင့် (၂၄) နာရီ လုံခြုံရေးအပြည့်ချ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းမှုကိုလည်း မလစ်ဟင်းစေရသည့်အပြင် မီးငြိမ်းသတ်ရေးကိုလည်း အရေးထားဆောင်ရွက်ကြသည်။

ချစ်သူကို မတွေ့ခဲ့ရလို့ ပူပန်မှုတွေ ပြေပျောက်စေလိုခြင်းကြောင့် ဇော်ဇော်သည် ဆရာစတီဗင်ဇာခိုင် (cosmo) ရေးသားထုတ်ဝေထားသော “စင်ကာပူ” အမည်ရှိ စာအုပ်ကို လေယာဉ်ပေါ်တွင် ဖတ်နေမိသည်။

ငြိမ်ခနဲ အသည်းအေးသွားရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ “ဪ... ချန်ဂီလေဆိပ်ကိုတောင် ရောက်နေပါပြီကောလား”

“ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်း နိုင်ငံတကာလေဆိပ် ဆရာစတီဗင်ရေးသားထားသလို ရှုမငြီးစဖွယ်... မရယ် လွမ်းတယ်ကွာ” ရင်ထဲမှ အတွေးများဖြင့် နော်ဇော် တာမင်နယ်(၃)မှ ထွက်လာသည်။ အပြင်သို့ရောက်လေသော် မိမိအလုပ်ရှိရာအရပ်သို့ တက္ကစီဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

သင်္ဘော အမိမြေသို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။

နှင့် x x x အမြန်ကြိုနှင့်တော့ x x x

ဒီလူ ××× အလွမ်းနဲ့ အပြေးလာနေပြီ ×××

တိမ်လွှာပြင်ထဲတိုး ××× အဝေးက ××× ချစ်တဲ့ ××× မင်းဆီ

××××

လေးဖြူသီချင်းလေးညည်းဆိုရင်း ချစ်သူရှိတဲ့အရပ်သို့ လှမ်းနေတဲ့
ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ အားမာန်အပြည့်။

“ဗျာ...”

အဆောင်ရှင်၏ ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဇော်ဇော်တွေဝေသွားရ
သည်။

* * *

ဇော်ဇော် ရင်ပြင်ပေါ်မှဆင်းလာရင်း

“ညီလေး... () ဆိုင် ဘယ်နားမှာလဲဟင်”

ဘုရားဖူးလာသူများကို ကူညီနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို
မေးလိုက်လေသည်။

ဈေးတန်းကလေးသည် လူရှင်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ခါ
တစ်ခါ ပြေးလွှားပျံသန်း ဆော့ကစားနေကြတဲ့ ငှက်ငယ်တချို့၏ အသံ၊
လေတိုးသံတို့ဖြင့် စီးမျောနေသည်။

“ဪ... လာ သားရေ...၊ ဘာယူမလဲ။ အမှတ်တရလက်ဆောင်
တွေ အစုံရှိတယ်...၊ လာ... လိုချင်တာပြော...၊ ဝင်ကြည့်သွားလို့လည်း
ရတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ...၊ အန်တီက သရဖီရဲ့အဒေါ်...”

“ဟင်... သား... သားက... ဇော်ဇော်ဆိုတာလား”

လူရှင်းချိန်မှီ ဆိုင်ရှေ့လာရပ်သည့်ဇော်ဇော်ကို ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးမှာ
ဘုရားဖူးလာ ဈေးဝယ်သူထင်၍ ဧည့်ဝတ်ပြုပြောကြားရင်း၊ ဇော်ဇော်ရဲ့
အမေး မဆုံးခင်မှာပဲ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် သရဖီပြောခဲ့ဖူးသော လက်ထပ်ဖို့
ရည်ရွယ်ထားသည်ဆိုသည့် ဇော်ဇော်ဖြစ်မည်ဟု ကောက်ချက်ချမိရင်း ဖြတ်
မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်...၊ ဒေါ်ဒေါ်က သရဖီ ဒေါ်ဒေါ် မဟုတ်လား...။ သရဖီပြောဖူးတယ်...၊ အခု သဘောပြန်ရောက်လို့၊ သရဖီ ဒီကိုလာတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်လိုက်လာတာဒေါ်ဒေါ်”

“အင့်... ဪ... အေး... သား... လာ... လာ... ထိုင်ပါဦးကွယ်”

* * *

နေ၏ပူပြင်းမှု၊ ခရီးသည်တင်ကား၏ ပြတ်သိပ်ကျပ်တည်းမှု၊ စိတ်စောစွာဖြင့် ပူပင်စိုးရိမ်မှုအစရှိသည်တို့ သရဖီ၏ စိတ်အစဉ်တွင် ကြီးစိုးနေသည်။

ရိုးမတောင်တန်း စိမ်းညိုညို၊ မျက်စိတဆုံး တောအုပ်စိမ်းစိမ်း၊ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသည့် လေနုအေးအေးတို့ကို တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ ကားအတက်တွင် တွေ့မြင်ထိသိ ခံစားလိုက်ရမှုကြောင့် သရဖီ၏ စိတ်အစဉ် ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားရလေသည်။ ဒေါ်လေး အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစကားကြောင့် အလျင်အမြန် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ချစ်ရသူ “မောင့်” ကိုတောင် အသိမပေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ပြန်ရောက်မှပဲ မောင့်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရတော့မည်။

“ဒေါ်လေး ခံစားနေရတဲ့ရောဂါ မြန်မြန်ပျောက်ကင်းပါစေဘုရား” လှမ်းမြင်နေရသော ခပ်ဝေးဝေးရှိ ထုံးဖြူဖြူစေတီကို ကားပေါ်မှနေ၍ လက်စုံမိုး ဦးခိုက်ရည်မှန်း ဆုတောင်းမိသည်။

“ဒေါ်လေး”

“ဟယ်... သမီး... သမီးလေး ရောက်လာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... သမီးကြားတာနဲ့ ထွက်လာတာ... ဒေါ်လေးရယ် စိုးရိမ်လိုက်တာ... အခုမှပဲ ‘ဟင်း’ ချ နိုင်တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီးရေ၊ ခေါက်ကနဲဖြစ်သွားတာ၊ အသိမြန်၊ လူနိုင်သွားလို့ပေါ့... ကဲ... ကဲ သမီး နားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လေးရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့် စိတ်သက်သာရပေမယ့် “မောင် စိတ်ပူနေမလား” ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ အနည်းငယ် စိတ်မောရသေးသည်။

* * *

မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်တော့မည်မို့ သရဖီတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းများ ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ထွက်လာရင်း၊ သူငယ်ချင်းများနဲ့အတူ ဘုရားပါဖူးရန် ဒေးစွန်ပါ စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။

“ဟဲ့... ဒေးစွန်ပါက ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်စေတီဟ...”

“အေးလေ... ဟုတ်တယ်လေ”

သရဖီစကားကို သူငယ်ချင်းများက ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒါဆို အဲဒီဘုရားသမိုင်းကို သိလား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိတာပေါ့”

“အေး... များများသိချင်ရင် နားထောင်... ငါပြောပြမယ်”

“ဒေးစွန်ပါစေတီ၏ မူလဒါယကာက အဿကုမ္မာမင်းဟ၊ သူ့ ဖခမည်းတော်က သမလမင်း၊ သမလမင်းမှာ ညီတော်ဝိမလမင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ သူတို့ မင်းနှစ်ပါးရဲ့ဖြစ်ရပ်က သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသထုံပြည်မှ အစပြုခဲ့ တာလေ...”

“သမလမင်း နန်းစံပြီး ၁၂နှစ်မှာ နတ်ရွာစံတော့၊ ညီတော် ဝိမလမင်း နန်းတက်တာပေါ့ဟာ၊ သမလမင်းရဲ့ မိဖုရားက ပီထော်မှာ ကိုယ်ဝန်အရင့် အမာကျန်ခဲ့တာဟ။ မွေးလာတော့ သားယောက်ျားလေးပေါ့။ ဝိမလမင်းကြီး က တူတော်မင်းသားကို သတ်ပစ်ဖို့ မိဖုရားပီထော်ကို စေခိုင်းရာ။ မိဖုရား ပီထော်က သားတော်လေးကို ဘယ်သတ်ရက်ပါ့မလဲဟာ။ ယခု မိုးယွန်းကြီး ရေလှောင်ကန်လို့ ထင်ရှားတဲ့၊ ရှေးအခါက ယခုခေတ်ထက် အနောက်ဘက် သို့ ပို၍ ကျယ်ဝန်းသော မြေနှိမ့်ချိုင့်ဝှမ်း နတ်စပါးတို့ပေါက်ရာ ကျွဲများ ကျက်စားတဲ့ စားကျက်မှာ သွားပစ်ထားခိုင်းလိုက်တယ်လေ။ ကိုယ်တိုင် လည်း မသတ်ရက်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မသတ်ခိုင်းချင်၊ သူ့ကံအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေလို့ သဘောထားပြီး စွန့်ပစ်ထားခိုင်းလိုက်တာပေါ့ဟာ။

အဲဒီမင်းသားက သာသနာဒါယကာ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကို ထောက်ပံ့မည့် ကြီးပွားတိုးတက်မယ့် မင်းသားဖြစ်လေတော့ သာသနာတော်စောင့်နုတ်တို့က အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ကွင်းစပ်ဒိုက်ပုံပေါ်မှာ သူရဲနန်းဆောင်မှ ပုခက်တွင်း အိပ်ပျော်နေသလို ဖြစ်နေအောင် ဖန်ဆင်းလိုက်တော့တာပေါ့။

မင်းသားလေးရဲ့အနီးမှာ နို့တိုက်ဆဲသားငယ်ရှိတဲ့ ကျွဲမကြီးတစ်ကောင် ကျက်စားနေတုန်း မင်းသားလေးနီးလာပြီး နို့ဆာလို့တဲ့အခါ မိခင်ရဲ့ချစ်ခြင်းဖြင့် မင်းသားလေးကို သူရဲနို့ကို သောက်စို့နိုင်ဖို့ ခူးထောက်ပေးလိုက်တယ်တဲ့ဟာ...”

စကားကို ခေတ္တရပ်နား၍ သူငယ်ချင်းများကို သရဖီကြည့်လိုက်ရာ၊ သူပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်ထောင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဆက်လက်၍...

“အကျဉ်းချုံးပြောရရင်တော့ဟာ အဲဒီမင်းသားလေးက အရွယ်နဲ့မမျှ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းလာတယ်တဲ့။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ရဲ့ဘထွေးတော် ဂိမလမင်း၊ တိုင်းတပါးရန် ပြုသူနဲ့ကြုံလို့ သူရဲကောင်းချင်း စီးချင်းထိုးတိုက်ဖို့ သူရဲကောင်းရှာတော့ သူ့ကို တွေ့ရှိပြီး၊ မိဖုရားကပီထော်ကလည်း သူ့ရဲ့သားမှန်း၊ ဝိမလမင်းကလည်း တူမှန်းသိတော့ အိမ်ရှေ့အရာ အပ်နှင်းလိုက်တယ်။

မင်းသားလေးကလည်း ရန်ပြုသူ တိုင်းတပါးသူရဲကောင်းကို စီးချင်းထိုး အောင်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။

အဲလိုနဲ့ သူ့ရဲ့ဘထွေးတော်ဝိမလမင်း နတ်ရွာစံတော့ မင်းသားလေးက ဘုရင်ဖြစ်လာရော”

မောသွားဟန်ဖြင့် စကားကို ခေတ္တနားလိုက်ပြီး...

“သူ ဘုရင်ဖြစ်တော့ သူငယ်စဉ်က နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရာ အခု ဒီနေရာကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ သူ့ခမည်းတော်နဲ့ ဘထွေးတော်တို့ ပင့်ဆောင်လာခဲ့ပြီး နန်းတော်ဦးမှာ ထားရှိကိုးကွယ်သော ဆံတော်ဓာတ်မြတ်တို့ကို ပင့်ဆောင်ပြီး ဒီဒေသစွန့်ကုန်းကလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင် ဗျာဒိတ်တော်ထား

ရာ ကုန်းဖြစ်လေတော့ စေတီတော်တည်၊ ဆံတော်မြတ် ဌာပနာသွင်းခဲ့ရာ စေတီတော်တစ်ဆူအဖြစ် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့တာပေါ့ဟာ”

“အံ့မယ်... နင်က တယ်ဟုတ်ပါလားဟ...၊ တော်တော်သိနေတာပဲ”

“အေးပေါ့ဟာ...၊ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေ၊ အလိမ္မာ စာမှာရှိ ဆိုသလိုပေါ့ဟာ...။ ဒါက စာဖတ်ခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပေါ့။ ဆရာမဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်ရေးထားတဲ့စာအုပ်ကို ငါဖတ်ဖူးလို့ နင်တို့ကို ပြန်ပြောပြနိုင်တာလေ...။ ငါက အဲဒီလို စာကောင်းလေးတွေ ရွေးဖတ်တယ်ဟ...”

“ဪ... ညည်းက ဒီလို စာတည်စာခန့်တွေပဲဖတ်ပြီး ငါတို့လို ကျေးတောသူတွေက ရင်ခန့် ဖင်တုန်တဲ့ စာတွေပဲ ဖတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်...၊ ငါက ပိုပြီး လေးနက်အောင် ဝေမျှတာပါဟာ...”

“အေးပါဟယ်...၊ ငါကလည်း စတာပါ”

သစ်ရိပ်ပင်ပေါ် ဧရက်ကျသလို သူငယ်ချင်းတသိုက်၏ စကားသံတို့ ကျွတ်ကျွတ်ညံနေတော့သည်။

“အေးဟ...၊ ဒီလို သမိုင်းဝင်စေတီတော်ဖြစ်လို့လည်း အိမ်ကို မကြာခဏ ဧည့်သည်တွေလာလို့ ဘုရားကိုလိုက်ဖို့ရတာ ခေါက်ရေမနည်းဘူး...။ ဘုမ္မိယသိုက်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ဂမ္ဘီရဆိုင်ရာများလည်း ပြောနေကြတာလည်း ခုံနေတာပဲဟာ”

“အေး... တချို့တွေကျတော့ ကိုယ်တွေ့ဘယ်လိုကြုံကြတယ် ပြောကြပေမယ့် ငါတော့ ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားဖြစ်စဉ် မတွေ့ခဲ့၊ မကြားခဲ့ဖူးဘူး။ အနောက်အယုက်လည်း မခံရဖူးဘူး။ ခြောက်လှန့်တာလည်း မကြုံဖူးဘူးဟ”

“အေးဟ...၊ ငါတို့လည်း မကြုံဖူးပါဘူးဟာ”

“ဪ... ဒါနဲ့ သရဖီ၊ နင်က သိုက်ကလာတာဆို၊ အိမ်ထောင်သားမွေးပြုလို့ မရဘူးဆို၊ အခု နင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရည်မှန်းထားတယ်

ဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလားဟင်...။ တချို့ကတော့ ရှင်ကွဲကွဲတယ်၊ သေကွဲကွဲတယ် ပြောကြတာပဲဟ”

စကားပြောနေကြရင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏အမေးကို သရဖီ မဖြေတတ်ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ... ကဲ စကားတွေ ကောင်းနေလိုက်တာ။ ဒီညနေ ဈေးသွား ဝယ်ရမယ်ဆို”

“အေးဟ... ဟဲ့ နင်ငါနဲ့လိုက်မယ်ဆို၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“အေးပါဟ... ပဲခူးဈေးတင်မဟုတ်လား... ဘာနဲ့သွားကြမလဲ၊ စက်ဘီးနဲ့ပဲသွားမှာလား”

“အေးပေါ့ဟ... အေးရာအေးကြောင်း၊ စက်ဘီးလေးနဲ့ သွားကြတာ ပေါ့ဟာ”

* * *

“ဒေါ်လေးရေ၊ ဘာတွေများ ထပ်မှာစရာရှိသေးလဲဟင်။ သမီး ဈေးသွားတော့မှာ။ မနေ့က လုပ်ထားတဲ့စာရင်းအတိုင်းပဲ ဝယ်လာရမလား”

“အေး အေး...၊ သမီးရေ ဘာမှ ထပ်မှာစရာမရှိတော့ပါဘူး။ သွား... သွား မိုးမချုပ်စေနဲ့နော်၊ ကားတွေကို ဂရုစိုက်၊ တချို့က မဆင်မခြင် တအားမောင်းတတ်ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး...၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ တုတ်တဒေါ်လေးရေ ...၊ သွားပြီ”

သရဖီ၏နှုတ်ဆက်ခြင်းသည် ဒါနောက်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဒေါ်လေး တစ်ယောက် မသိနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်လေးတင်မကပါဘူး။ ဘယ်သူဆို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါချေ။

* * *

“အဲဒါပါပဲ သားရယ်၊ သမီး... အဟင့် ဟင့် ဟင့်...”

“ဗျာ”

အသိစိတ်တို့ ခေတ္တအနားယူကုန်ကြသည်။

ဒေါ်လေးကို နှုတ်ဆက်မိလေသလား၊ နှုတ်မဆက်မိခဲ့ဘူးလား မသိ
တော့ချေ။

ဇော်ဇော်၏ ကြေကွဲမှုတွေကို ကိုယ်ချင်းစာသယောင် တိမ်လွှာမှီးသား
တို့ အုံ့မှိုင်းညှို့ဆိုင်းလာလေသည်။

တိမ်ရိပ်တို့ဆင်
ရွာမယ်ဟန်ပြင်
တိမ်လွှာမှီးသား
မျက်ဝန်းတွေကြား
သွယ်ခမွေ့ပျော်
မျှော်ရည်ပါသည်
ဘယ်ဆီဘယ်ကမ်း
မင်းတက်လှမ်းပြီလဲ။ ။

“မောင်... သရဖီတို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော်...၊ မောင်နဲ့အတူ
နေချင် ပြီ”

“သရဖီကို သိုက်ကလာတာတဲ့”

“မောင့်ကို သရဖီတစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီလို့ရတာပေါ့နော်”

“အို... မောင်ကလေး သိပ်ဆိုးတာပဲ”

ပြန်မြင်ယောင်၊ ကြားယောင်နေမိသည်။

“ဖြစ်မယ် xxx ပျက်မယ် xxx သေခြင်းတရား xxx တစ်နေ့ကျ
အို xxx မုချလို့ ကြံ့မှာသိတယ် xxx သိလည်းပဲ နောက်ပိတ်ဆုံးမှာ
လူတိုင်းဟာ xxx အကုန်ခွဲခွာ အနိစ္စ မမြဲဘူးဆိုတာသိတယ် xxx သိလည်း
ပဲ xxx အခုတော့ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ယုံနိုင်မလဲ xxx အတူတူ
အိပ်မက်နေတုန်း xxx အတူတူ လမ်းတစ်ခုလျှောက်တုန်း xxx အတူတူ
ရွက်လွင့်နေတုန်းမှာ ပျောက်ကွယ် xxx”

ကျော်သူရနိုင် (အဝေရာ)

အဖေ့ရိုးဂုဏ်
မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)

ကျွန်တော့်အဖေကမူ သူ၏ရိုးဂုဏ်
အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့အား မကြာ
ခဏ ထုတ်ဖော်ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ပြောပြ
လေ့ရှိတိုင်းလည်း အဖေရိုးသားမူဂုဏ်က
ကျွန်တော်တို့ကိုပါ ထပ်ဆင့် ဂုဏ်တင်စေ
သည် မဟုတ်ပါလား....။

အဖေရိုးဂုဏ်

မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)

အင်္ဂလိပ်ကို ဓားဖြင့်ခုတ်ခဲ့ဖူးသော အဖေသည် သူ့သတ္တိအကြောင်းကို သူ့သားသမီးများအား အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်သဖွယ် ပြောကောင်း ပြောဖူးပါလိမ့်မည်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာခဲ့သော အဖေသည် သူ့နေ့ဥစ္စာများအကြောင်းကို သူ့သားသမီးများအား အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြကောင်း ပြောပြဖူးပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အဖေကမူ သူ၏ရိုးဂုဏ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့အား မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ပြောပြလေ့ရှိလေသည်။ ပြောပြလေ့ရှိတိုင်းလည်း အဖေရိုးသားမှုဂုဏ်က ကျွန်တော်တို့ကိုပါ ထပ်ဆင့်ဂုဏ်တင်စေသည်မဟုတ်ပါလား။

အဖေသည် “ရိုးသားမှုဂုဏ် စားမကုန်” ဆိုသောမူကို လက်ကိုင်ထားမှန်းမသိ လက်ကိုင်ထားသူဖြစ်ကြောင်း အဖေပြောပြသော အဖေဖြစ်စဉ်များမှတစ်ဆင့် သိရလေသည်။ အဖေသည် ယခုထိ မပြောင်းလဲသေးသော၊ လက်ရှိခေတ်စနစ်အောက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော သာမန်အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပညာရေးအားနည်းခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ပညာတတ်များဖြစ်အောင်လုပ်ရန် အမြဲဆုံးမလေ့ရှိသည်။ အဖေ၏ရိုးဂုဏ်ကြောင့် ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သော အမေသည် အဖေကို လက်တွဲဖော်အဖြစ် ယုံကြည်စွာ ရွေးချယ်ခဲ့ကြောင်း ရွန်းလဲ့သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ဂုဏ်ယူစွာ ပြောပြတတ်သည်။

တကယ်တော့ အဖေ လုပ်ခဲ့သော အလုပ်သည် ပင်ပန်းခဲ့သည်။ သို့သော် အဖေနေရာကမူ အဖေနှင့် အဆင့်တူဝန်းထမ်းများ လိုချင်ခဲ့သော နေရာဖြစ်လေသည်။ အဖေသည် စာပို့လုလင် (စာပို့သမား) တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖေပို့ရသော အပိုင်နယ်မြေသည် ဝင်ဒါမီယာဟု ခေါ်သော သူဌေးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော နယ်မြေဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေနှင့် အဆင့်တူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက လိုချင်ကြသည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖေသည် ထိုနယ်မြေကိုရရန် စာတိုက်မှူးကို လာဘ်မထိုးခဲ့ပါ။ ရိုးသားသော အဖေကို စာတိုက်မှူးက တမင် ခွင်ကောင်းသောနေရာကို ချပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က “မြန်မာပြည်မှာ စာတိုက်ပုံးနီနီလေးတွေ မပျောက်သရွေ့ မောင်နဲ့မေ မဝေးပါဘူး” ဆိုသော စကားများ၊ “ငှက်ခါးလေးတွေ အခါခါ နား သက်ထားလေးဆီ စာလွှာပါး” စသော စာသားများ ခေတ်စားသော ကာလဖြစ်လေသည်။ ယခုကဲ့သို့ အင်တာနက် အီးမေးလ် ဗိုင်းဘာ ဖုန်းဘွတ်များ ဝေလာဝေး ဟန်းဖုန်းပင် မြန်မာပြည်တွင် မရောက်သေးသော ကာလ ဖြစ်သည်။ တနယ်စီဝေးနေသော မိသားစု၊ သူငယ်ချင်း၊ ချစ်သူရည်းစား အချင်းချင်း စာတိုက်ပုံးလေးတွေက တဆင့် ငှက်ခါးပုံပါ တံဆိပ်ခေါင်းလေးတွေ ကပ်ထားသော စာအိတ်ကလေးများ ပေးပို့ကာ ဆက်သွယ်ရသောခေတ် ဖြစ်သဖြင့် စာတိုက်နှင့် စာပို့သမားသည် အင်မတန် အရှိန်အဝါရှိပြီး မျက်နှာ ပွင့်ကာ လုပ်စားတတ်လျှင် အောက်ဆိုဒ်ခေါ် အပိုင်ငွေကောင်းသော အလုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်အထိလဲဆိုလျှင် “မောင်နော် လူချင်းလာမတွေ့ဘဲ စာပဲ ပို့နေ၊ တော်ကြာ စာပို့သမားနဲ့ ညားလိမ့်မယ်” ဆိုသော ဟာသဆန်ဆန် ပြောစမတ်တွင်သည်အထိ စာပို့သမားသည် အရေးပါ အရာရောက်ခဲ့သည်။

သို့သော် အဖေသည် လုပ်မစားတတ်ခဲ့ပေ။ လုပ်မစားခဲ့ပေ။ လုပ်စားသည်ဆိုသည်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲတော့ မဟုတ်၊ စာလာသောအခါ စာရှင်ကို စာသွားပေးလျှင် လွှဲက်ရည်ဖိုးတောင်းခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ သို့သော် အဖေသည် ထိုသို့ တောင်းရမှာကို ရှက်သည်။ ထိုသို့ တောင်းခြင်းကိုလည်း ကျင့်ဝတ်နှင့်ညီဟု ခံယူထားသူဖြစ်သည်။ ဝင်ဒါမီယာရပ်ကွက်ကြီးသည် သူဌေးများဖြင့် ပြည့်နေကြောင်း အားလုံးသိကြသည်။ ထိုခေတ်က သင်္ဘော

သားတွေလည်း ခေတ်ကောင်းကြသည်။ သူတို့သည် အိမ်ကို စာဖြင့်သာ ဆက်သွယ်ကြသည်။ ထိုစာများကို သွားပို့ပြီး လွှက်ရည်ဖိုးတောင်းလျှင် အနည်းနှင့်အများ ရမည်သာဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တာ စာအစောင်ရေများလျှင် များသလို အောက်ဆိုဒ်သည် လစာထက် များမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖေသည် မတောင်း။ အခြားနယ်မြေများသို့ ပို့သော အဖေမိတ်ဆွေများသည် ထိုသို့ လုပ်ကြသည်။ လွှက်ရည်ဖိုး များများပေးသောအိမ်ကို ချက်ချင်းပို့သည်။ နည်းနည်းသာပေးသောအိမ်ကို ချက်ချင်းမပို့ဘဲ ညှင်းထားတတ်ကြသည်။ လုံးလုံး မပေးသောအိမ်ဆိုလျှင် စာရောက်ကြောင်း အကြောင်းကြားထားပြီး မေ့ကျန်ခဲ့ဟန်ဆောင်ကာ ရုံးမှာ လာယူခိုင်းတတ်သည်။ အဖေသည် ထိုသို့ မလုပ်ပေ။ ထိုသို့လုပ်ခြင်းကို အဖေက စာ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းဟု သုံးနှုန်းတတ်သည်။

ရိုးသားသော အဖေ့ကို အိမ်တိုင်းက ခင်ကြသည်။ စာလာဝေလျှင် အဖေ မတောင်းသော်လည်း လွှက်ရည်ဖိုး ပေးတတ်သည်။ ထိုအခါ အဖေက

“ကျွန်တော်စာဝေဖို့ နိုင်ငံတော်က လစာနှင့်တကွ စက်ဘီးတစ်စီး ထုတ်ပေးထားပါတယ်။ ဆရာတို့ ဘာမှ ထပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းမကပ်ထားရင်တော့ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး ပေးရလိမ့်မယ်နော်”

လို့ ငြင်းတတ်သည်။ အတင်းကြီးပေးလျှင်တော့ ရိုင်းသည် မထင်အောင် တခါတရံ ယူသည်။ အဖေအကြောင်းကိုသိသော သူများက အဖေ့ကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ မုန့်နှင့်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးလျှင် အဖေ ဝမ်းသာစွာ ယူလာတတ်သည်။

တစ်ခါက အဖေ့ကို အိမ်တစ်အိမ်က နေပူကြီးထဲ စက်ဘီးနင်းပြီး တဝေလာသော အဖေ့ကို

“မောင်ဝင်းထိန် ခဏနားပါဦး” ဟုဆိုကာ ရေအေးအေးတစ်ခွက်နှင့် အတူ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဘီစကစ်မုန့်များ ချကျွေးလေသည်။ အဖေက ရေကို သောက်ပြီး “ကျွန်တော် ထမင်းချိုင့်ပါပါတယ်ခင်ဗျာ (စက်ဘီးလက်ကိုင်တွင် ချိတ်ထားသော ထမင်းချိုင့်ကို ပြလျက်) ဒါပေမဲ့ ဒီမုန့်လေးကိုတော့ ကျွန်တော်မစားဘဲ အိမ်က ကလေးတွေ စားရအောင် ယူသွားပါရစေ”

ဟု ရိုးသားစွာ တောင်းလေသည်။ ထိုသို့ တောင်းခြင်းကိုမူ အဖေ မရှက်ပါ။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်က အဖေကို ထုတ်ကျွေးသောမုန့်အပြင် ပါကင် အသစ် အထုပ်လိုက်ကို ကလေးတွေစားဖို့ဆိုကာ ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုနေ့မျိုးတွင် အဖေသည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် အိမ်ကိုစောစော ပြန်လာတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နိုင်ငံခြားဖြစ် ချောကလက်များ၊ ဂျယ်လီများ၊ ဖျော်ရည်များကို အဖေယူလာ၍ မကြာခဏ စားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နိုင်ငံခြားဖြစ် ကစားစရာများပါ အဖေရလာတတ်သည်။ ခရစ်စမတ်ကာလ တွင်လည်း လှပသော ခရစ်စမတ်ကတ်မျိုးစုံနှင့် လက်ဆောင်များကို အဖေ နာမည်ဖြင့် ရလာတတ်သည်။

ရိုးသားသောအဖေတွင် မာနတော့ရှိလေသည်။ တစ်ခါက စာဝေနေ ကျ အိမ်တစ်အိမ်သို့ စာသွားဝေလေသည်။ ထိုနေ့က အိမ်ရှင်လူကြီးသည် ဧည့်ခန်း တွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြင့်ထိုင်ကာ စကားပြောနေသည်။ ဧည့်သည်၏ ဝတ်စားပုံအရ ဌာနတစ်ခုခုမှ အကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူ သည်။ အဖေ သည်

“စာလာတယ် ဦးရေ”

ဟု ဆိုကာ စာသွားပေးလေသည်။ အိမ်ရှင်လူကြီးသည်

“အော် အေးအေး၊ လာဟေ့” ဟု ဆိုကာ စာကို ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် နှုတ်မှ

“လက်ဖက်ရည်ဖိုးတော့ နောက်နေ့မှ ယူကွာ” ဟု ပြောလိုက်လေ သည်။ အဖေသည် ချက်ချင်းပင်

“ဦးလည်းသိသားနဲ့ ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ လက်ဖက်ရည်ဖိုး မတောင်းပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရမှ စာဝေတဲ့အထဲလည်း ကျွန်တော်မပါ ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဦးလည်း တစ်ခါမှ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး မပေးဖူးပါဘူး”

ဟု ပြောကာ စက်ဘီးလေးတွန်းပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အဖေသည် ထိုအကြောင်းကို မကြာခဏဆိုသလို ပြန်ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်က နားထောင်ပြီး

“ဟာ အဖေကလည်း အားနာစရာကြီး၊ ဧည့်သည်ရှေ့မှာ” ဟု ပြောသောအခါ အဖေက

“ဧည့်သည်ရှေ့မှာမို့ တမင်ပြောလိုက်တာဟေ့၊ ဧည့်သည်က ငါ့ အကြောင်း သိတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ ငါ့ကို စာလာပို့တိုင်း အမြဲ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတောင်းတဲ့ကောင်လို့ မှတ်သွားမှဖြင့် မခက်လား”

ဟု ပြန်ပြောတတ်လေသည်။

“တော်ကြာ ဧည့်သည်က ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဖြစ်နေရင် ငါလည်း မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ မှတ်သွားပြီး ရာထူး မတိုးပေးဘဲ နေဦးမယ်” ဟုလည်း အရွန်းဖောက်တတ်လေသည်။

သို့သော် ရိုးသားသော အဖေသည် ဆေးပင်စင်ယူသည့်အချိန်အထိ ရာထူးလည်းမတိုး၊ လုပ်သက် အနှစ်၂၀နီးပါး အစိုးရကို အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ သော်လည်း မြေကွက်လေးတစ်ကွက်မရ၊ ဖုန်းလေးတစ်လုံးမရခဲ့ပေ။ သို့သော် သူ့ကို ခင်မင်သော အသိုက်အဝန်းကိုမူ ရရှိခဲ့သည်။ ပြောမယ့်သာပြောတာ ပင်စင်ယူပြီး နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ထိုအသိုက်အဝန်းကိုလည်း တစ်ခါမျှ အကူအညီ မတောင်းဖူးပေ။ အဖေသည် ထိုနေရာတွင် မာနတော့ အင်မတန် ကြီးသည်။

အဖေသည် သူ့တွင်ရှိသော ရိုးဂုဏ်ကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြ တတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့ကို သင်ရိုးသဖွယ် မှတ်သားခဲ့သည်။ အဖေရိုးဂုဏ်များကို ဆက်လက်ဖော်ပြ၍လည်း ဆုံးမည်မထင်။ ယခုအချိန် တွင် ကျွန်တော် သိချင်သည်မှာ ကျွန်တော် အသက် ခြောက်ဆယ်တွင် ကျွန်တော့်သားသည် ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာများ ပြောမည်နည်း။ သူ ပြောစရာ ကျန်အောင် ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ လိုအပ်နေပေတော့သည်။

မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)

မူရင်းကောင်းမှ မိတ္တူကောင်းမည်
တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

မလှမ်းမကမ်း ရေတမာပင်အောက်
ရပ်ကာ ဖောက်သည်ရှာနေသည့် အေးမြ
ကို ကြည့်ရင်း ထွေးမောင်ကို ပြောသင့်
မပြောသင့် စဉ်းစားသည်။ တိကျသည့်
အဖြေ မရသေး.....။

မူရင်းကောင်းမှ မိတ္တူကောင်းမည်

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

ဒီကနေ့ အင်ကြင်းခိုင်က သူတိုက်ခန်းကို ခေါ်ထား၍ ကျွန်မလာခဲ့သည်။ အင်ကြင်းခိုင် နေသည့် ကြည့်မြင်တိုင်ကိုရောက်တော့ ကြိုတင်ပြီး ဖုန်းဆက်သည်။ အင်ကြင်းခိုင်က သူမ စောင့်နေကြောင်းပြောသည်။ သူတို့ လမ်းထဲရောက်တော့ အင်ကြင်းခိုင်တို့ သားအမိငှားနေသည့် တိုက်ခန်းပေါ် တက်ခဲ့သည်။ အင်ကြင်းခိုင်တို့ နေသည်က သုံးလွှာမှာ...

“ထိုင်လေ... သူငယ်ချင်း”

အင်ကြင်းခိုင်က ဆက်တီခုံကို မေးငေါ့ပြရင်း ပြောသည်။ ကျွန်မ ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး ရှေ့တွင်ရှိသော စားပွဲပေါ်ကို မျက်စိကစားမိသည်။ လုံးချင်း ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ၊ ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ပြီးတော့ အင်ကြင်းခိုင် ရေးထားသည့် စာမူတွေ၊ ရေးဆဲ စာရွက်တွေက အပုံအပင်။ ဘောလ်ပင်တွေက ခွက်လေးထဲမှာ အပြည့်။ ပြီးတော့... အင်ကြင်းခိုင် လှုပ်ရှားခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံတွေ ထည့်ထားသည့် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်က လေးငါးခု...

မျက်လုံးကို ခပ်မြန်မြန်ကစားရင်း စားပွဲပေါ်မှ အကြည့်များကို လွှဲဖယ်သည်။ ပြီးတော့ အင်ကြင်းခိုင် ကိုကြည့်သည်။

“ကော်ဖီပဲလား”

ထုံးစံအတိုင်းမေးသည်။ ရပါတယ်...။ ကော်ဖီပဲပေါ့ဟု ဖြေရင်း အင်ကြင်းခိုင်ကို စကားမပြောမီ၊ မမေးမိသေး။ မနေ့ညက တစ်ညလုံးစာတွေ

ရေးထားပုံရသည်။ အိပ်ရေးပျက်နေသည့် အင်ကြင်းခိုင် မျက်လုံးများက ရီဝေစွာနှင့် ခပ်ရဲရဲ၊ နားထင်တွေကျ၊ ပါးချောင်တွေကျလို့၊ အင်ကြင်း ခိုင်က... သူသမီး ဝါဝါထံ ပြောလိုက်သည်။

“သမီး၊ ကော်ဖီဖျော်ခဲ့တော့...။ မုန့်ရော ယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ...”

အင်ကြင်းခိုင်က စာအုပ်များ စာမူများကိုသိမ်းရင်း ပြောသည်။
မကြာပါ။ သမီးဖြစ်သူ ဝါဝါသည် ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့် ထောပတ် သုပ် နှစ်ချပ်လာချသည်။

“မေမေ... ကော်ဖီရပြီ။ သောက်လိုက်လေ။ စာအုပ်တွေ သမီး သိမ်းလိုက်မယ်။ ပေး... ပေး...”

ဝါဝါကပြောရင်း စာအုပ်များကို သိမ်းသည်။ စာအုပ်တွေ၊ ဂျာနယ် တွေကို အစီအစဉ်ထပ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း နံရံဘေးချထားသည်။ အင်ကြင်းခိုင် က ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။

“မနေ့ညက... ဇာတ်ညွှန်းရေးနေတာ... သုံးနာရီမှ ပြီးသွားတယ် ...။ အိပ်ရေးတော့ ပျက်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာအရဆိုတော့”

“အင်း... အင်း...”

ကျွန်မက အဖြူအမည်း မပြောမိသေး။ အင်ကြင်းခိုင်က ဆက်ပြော သည်။

“ရွှေစင်ရော... စာမူတွေ ရေးဖြစ်လား။ အင်း... အင်ကြင်းလည်း ... အဲဒီဘက် မရောက်ဖြစ်ပါဘူး...။ ဒီ... ဇာတ်ညွှန်းလောကမှာ ကျင် လည်နေရတာဆိုတော့”

“ဪ... ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေရော... နေကောင်းကြလား”

“ကောင်းကြပါတယ်...။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘဝအမောတွေ ဖြေနေကြရ တယ်လေ...။ အဲ... အင်ကြင်းလိုတော့ ဝင်ငွေမကောင်းကြပါဘူး။ အင်ကြင်းကတော့... ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ်ဆိုရင် ဆိုသလောက် နင့်ခနဲ နင့်ခနဲ ရတာလေ”

ကျွန်မစကားကြောင့် အင်ကြင်းကပြုံးသည်။ သူမ၏ အပြုံးကိုအကဲ ခတ်မိသည်။ လေးနက်မှုမရှိသလို ခနဲသည့်အပြုံး၊ တစ်ဖက်သားကို မထိ

သည့် အပြုံးမျိုး။ ထိုအပြုံးနှင့်အတူ မပွင့်တပွင့် ဟသွားသည့်နှုတ်ခမ်းအစုံ
ရဲ့ အပြုအမူကိုလည်း ကျွန်မ မနှစ်သက်ချင်။

“ဒါနဲ့... ရွှေစင်ကို... ဘာကြောင့် ဒီကိုခေါ်တာလဲ...အဲဒါ...
သိချင်တယ် အင်ကြင်း...”

ကျွန်မက... မေးရင်း ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်သောက်သည်။
အင်ကြင်းကလည်း တစ်ကျိုက်မော့ရင်း မုန့်တစ်ချပ်ကို ဖဲ့စားသည်။ စားပွဲ
ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သော ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တွေကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“ဒီနေ့... သမီးလေး ဝါဝါရဲ့ချစ်သူ...၊ အဲဒီ... ကောင်လေးရဲ့
မိဘတွေလာကြမယ်လေ...။ ပြောရရင် ကောင်လေးမိဘတွေက အင်ကြင်း
တို့သားအမိရဲ့ နေထိုင်ပုံအဆင့်အတန်းကို လာပြီး အကဲခတ်တာမျိုး၊ လှေလာ
တာမျိုးပေါ့။ အဲဒါ သူတို့လာကြမှာ”

“ဒီတော့”

ကျွန်မက နားမလည်စွာ မေးသည်။

“ဒီတော့... ရွှေစင်က ထုံးစံအတိုင်းထိုင်ပေးရုံပါပဲ...၊ အဖော်
သဘောမျိုးပေါ့”

“ဪ...”

ကျွန်မ ဘာမျှမပြောမိ။ တကယ်တော့ သားရေးသမီးရေး ကိစ္စဆိုတာ
သူ့ဆွေမျိုးအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ခေါ်သင့်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...
အင်ကြင်းတို့ဘက်က ရန်ကုန်ကမဟုတ်၊ မအူပင်ဘက်က ဆိုတော့ လှမ်း
ခေါ်ဖို့ အကြောင်းကြားဖို့က မဖြစ်နိုင်၍များ ကျွန်မကို ခေါ်လေသလား။

“ဟို... သူတို့လာရင်... ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးနော်...၊ မှတ်တမ်းသဘော
မျိုးပေါ့”

“ရပါတယ် အင်ကြင်းရယ်...၊ ထောင့်စုံအောင်ကို ရိုက်ပေးမယ်”

ပြောရင်း ပြုံးဖြစ်ကြသေးသည်။ ကျွန်မတို့ ကော်ဖီသောက်၊ စကား
ပြောနေဆဲ သမီးဖြစ်သူ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားပင် လဲပြီးသွားပြီ။ အပြင်ကို
ဝါဝါထွက်လာသည်။ ရိုးရိုးလေးဝတ်ထားသည့် ဝါဝါ၊ ရိုးရိုးလေး လှနေသည့်
ဝါဝါ။ အဝါရောင် ဝမ်းဆက်နှင့်မို့ ဖြူဖွေးသည့် အသားအရေက လိုက်ဖက်
ပါဘိတော့...။

“ဟော... သူတို့လာနေပြီ...မေမေ”

ဖုန်းသံဝင်လာ၍ ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်ရင်း ဝါဝါကပြောသည်။
ဝါဝါစကားကြောင့် ခပ်ယိုယိုထိုင်ရင်းမှ အင်ကြင်းသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ဆတ်ခနဲ မတ်ရင်းထိုင်သည်။ ပြီးတော့... ကျွန်မထံနှင့် ဝါဝါထံ ကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းချသည်။ နောက်... သူမရဲ့ရှေ့မှ ကင်မရာလေးကို ကျွန်မရှေ့
တိုးပေးသည်...။

ကင်မရာလေးကို ယူလိုက်သူက ကျွန်မ...။

* * *

ပြောရလျှင် ကျွန်မတို့ အဖွဲ့နှင့် အင်ကြင်းက ဝါသနာတူတွေ ဆိုရင်
မမှား။ အနုပညာလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေကြရသည်ဟု ဆိုရမည်
သာဖြစ်သည်။ ကျွန်မရယ်၊ မသူဇာ၊ မလွမ်းပိုတို့က စာပေလမ်းကြောင်း
ပေါ်မှာ ဝတ္ထုတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ ရေးရင်း မဂ္ဂဇင်းတွေ၊
ဂျာနယ်တွေ အကြားမှာ ပျော်ခဲ့သည်။ အဲ... အင်ကြင်းက ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်
လောကဖြစ်သည့် ဇာတ်ညွှန်းလောကမှာ ကျင်လည်ရင်း နာမည်ကောင်း
ရနေသူ။ နာမည်ကြီးနေသူ...။

ပထမတန်းကတော့ အင်ကြင်း ဝါသနာက ဝတ္ထုရှည်ရေးပြီး လုံးချင်း
ထုတ်ချင်သည့် အာသီသရီခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဆရာမြတ်ငြိမ်းနှင့် ခင်မင်
သွားခဲ့သည်။

“ရွှေစင်...၊ ဒါ... အင်ကြင်းရဲ့ ဆရာ...၊ ဇာတ်ညွှန်းမြတ်ငြိမ်း
...၊ အဲ ဆရာမြတ်ငြိမ်း တဲ့။ ဪ... သူဇာရော...။ လွမ်းပိုရော
မှတ်ထားနော်...။ ဆရာမြတ်...။ သူက ရွှေစင်...။ သူက
သူဇာ...။ သူကတော့ လွမ်းပိုတဲ့...။ အားလုံးဝါသနာ တူတွေလေ။
ဝတ္ထုအရေးသိပ် ကောင်းတဲ့ သူတွေပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...၊ ကျွန်မတို့... သိပါတယ်။ ဆရာ ဇာတ်ညွှန်း
အကယ်ဒမီရတဲ့ ကားဆိုရင် လေးငါးကြိမ် ကြည့်ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ
...”

မလွမ်းပုံက ပြောရင်း ဆရာမြတ်ငြိမ်းနှင့် မိတ်ဆက်သည်။ ပြီး... ကျွန်မနှင့် သူ့စာတို့လည်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ဒီနေ့ ပန်းဆိုး တန်းရှိ စားသောက်ဆိုင်မှာ အင်ကြင်းက ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ကို ဖိတ်ပြီး ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။ ပြီး... သူ့ဆရာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အားလုံး မိတ်ဆက်အပြီး စားကြသောက်ကြ။ နောက်... ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ကြ။ အင်ကြင်းကတော့ ဆရာမြတ်ငြိမ်းနှင့် ထိုင်လျက်တစ်မျိုး၊ ထလျက်တစ်မျိုး စားနေရင်းတစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုး ရိုက်နေသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်းနှင့် ကျွန်မ တို့ထဲကြည့်သော အင်ကြင်း အကြည့်တွေ၊ အပြုံးတွေက တစ်မျိုး။ ဆရာ မြတ်ငြိမ်းကို ပိုင်သည်။ အလွန်ရင်းနှီးသည်ဆိုသည့် သဘောမျိုး။

နောက်တော့ ကျွန်မတို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အင်ကြင်းကတော့ ဆရာ မြတ်ငြိမ်းကားနှင့် ပါသွားသည်။

“အင်ကြင်းက... ဘယ်လိုကြီးလဲဟယ်...၊ သူ့စာတော့... သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျချင်ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် ဆရာတပည့်လို ရင်းနှီးတာ ခင်မင် တာက တစ်မျိုးလေ။ အခုဟာက... ခင်မင်မှုထက် အတိုင်းအတာလွန်နေ သလိုပဲနော်...”

သူ့စာက မေးသည်။ ကျွန်မတို့က မရယ်မပြုံးနှင့် ခပ်ထွေထွေလေး ငေးရင်း အဖြေရှာသည်။ အတော်ကြာမှ ပြောလာသူက လွမ်းပို...။

“သူ့စာရယ်...၊ အင်ကြင်းကလည်း... သူ့ပညာနဲ့သူ၊ သူ့အရည် အချင်းနဲ့သူ... သူ့ဆရာကို ပိုင်ကြောင်း ပြမှာပေါ့လေ...၊ ဟုတ်ဘူးလား။”

“ကဲပါ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့...။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်... အောင် မြင်ချင်ကြတာပဲလေ...။ အောင်မြင်ဖို့ကတော့... ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကြံဖန်ကြမှာပဲ...။

ပြောရင်းပြန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ အတွက်ကတော့ အင်ကြင်းသတင်း သည် အချိန်တွေကို ဝါးမျှီခဲ့သည်။ နောက်ရက်တွင်တော့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်စာကိုရေး နေကြသည်မို့ ဘယ်သူ့အကြောင်း၊ ဘယ်သူ့ သတင်းမှ မပြောဖြစ်ကြတော့။ အင်ကြင်းအကြောင်းလည်း မေးထားခဲ့သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်...။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ကတော့ ညီသည်။ ဘဝတူ ဝါသနာတူ။ ပြီးတော့ စိတ်တူ ကိုယ်တူတွေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြစ်မတင်။ အပြစ် မမြင်ကြ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဖေးဖေးမမ။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး။ ဖြူဖြူစင်စင်။ ခင်ခင်မင်မင်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ညှိုးမထိုး။ မေးမငေါ့။ မရှိအတူ ရှိအတူ။ အလုပ်တူရန်သူဆိုပြီး မသတ်မှတ်။ ဘယ်သူက ဝတ္တုရေးသည်။ ဘယ်အကြောင်း ရေးသည်။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းပို့သည်ကို အတိအလင်းပြောသည်။ ဘယ်သူက ဆောင်းပါး၊ ဘယ်သူကတော့ ကဗျာ။ ဘယ်မှာ ပို့မည်။ ဘယ်ကို ပို့ရင် ကောင်းမလဲ။ သည်သို့ တိုင်ပင်ရင်းနှင့် ဝါသနာကို အကောင် အထည်ဖော်ကြသည်လေ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြိုင်တာမျိုး၊ မသိအောင် တစ်မျိုး၊ သိအောင်တစ်မျိုး လုပ်တာမျိုး မရှိကြ။

ပြောရလျှင်... ကျွန်မတို့အဖွဲ့က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပိုက် ချက်လည်းပြ၊ ဟင်းစားလည်း ပေးကြသည့် သူတွေ။ မနာလိုလည်းနည်းပြီး ဟန်ဆောင် အပြုံးတွေနဲ့ လမ်းခင်းကြသူတွေ မဟုတ်ကြ...။

“ဟဲ့... အင်ကြင်းလေ...၊ သူ့ဇာတ်ညွှန်းက... ဒီနှစ်... အကယ် ဒီမီဝင်နိုင်တယ်ဆိုလားပဲ...။ အဲသလို သတင်းကြားနေရတယ်လေ”

မလွမ်းပိုက် ပြောသည်...။

“အကယ်ဒီမီ ရရင်တော့... ဝမ်းသာစရာပေါ့ လွမ်းပိုရယ်...”

အကယ်ဒီမီစာရင်းကို စောင့်ကြည့်တော့ တကယ်လည်း အင်ကြင်း ဇာတ်ညွှန်း အကယ်ဒီမီရသွားသည်။ အကယ်ဒီမီပေးပွဲကို ကျွန်မတို့ သွား မကြည့်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ရုပ်သံကနေ၍ ကြည့်ဖြစ်၊ အားပေးဖြစ် အပြုံး တွေနှင့် ဂုဏ်ပြုဖြစ်ပါသည်။

နောက်သုံးရက် အကြာမှာတော့ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို အကျွေးအမွေး နဲ့ တည်ခင်းခဲ့သေးသည်။ ဒီတစ်ခါ ဆရာမြတ်ငြိမ်း မပါ။ ပါလာသူက ဆရာအသစ် တစ်ဦး။

“ရွှေစင်...၊ ဒါ... ဆရာညိုဝင်းတဲ့။ ဆရာမြတ်ငြိမ်းလို အကယ် ဒီမီမရသေးပေမယ့်... ဇွီဒီယိုကားတွေကိုတော့ တစ်နေ့တစ်ပုဒ်နှုန်းလောက် ရေးနိုင်တဲ့ ဆရာလေ...”

အင်ကြင်း မိတ်ဆက်နေသဖြင့် ဆရာညိုဝင်းကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိကြသည်။ ဆရာညိုဝင်းကလည်း အပြီးနှင့် တုံ့ပြန်ပါသည်။ ထိုနေ့က စားရင်း သောက်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ။ စားသောက်အပြီးလည်း ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြ။ အရင်တစ်ခါ... ဆရာမြတ်ငြိမ်းနှင့် တုန်းကလို၊ ဒီဆိုင် ဒီနေရာမှာပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သလို၊ အခု ဆရာညိုဝင်းနှင့်လည်း အင်ကြင်းသည် ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေသည့်က မနည်းမနော...။

ထိုနေ့က... အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်မတို့ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ကြသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ အင်ကြင်းအတွက် ပဟေဠိတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်

...။

* * *

“ဟော... အန်တီလိုင်တို့ လာပြီ... မေမေ...”

ဝါဝါအသံကြောင့် ကျွန်မအတွေးစများ ပြတ်သွားသည်။ အင်ကြင်းအကြောင်း။ မတွေးဖြစ်တော့။ မတွေးတာပဲ ကောင်းသည်။ တွေးလည်း မတွေးချင်။ မတွေးချင်သည့် အင်ကြင်းက အခုတော့ ကျွန်မရဲ့ ရှေ့မှာ။ သူ့သမီး ဝါဝါနှင့်...။

တွေးရင်းနှင့်ရှိစဉ် ဝါဝါသည် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်။ မကြာပါ။ ဝါဝါ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဝါဝါနှင့်အတူ ဝါဝါချစ်သူ ကောင်လေးရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ ပါလာသည်။ ကောင်လေးကိုတော့ မမြင်ရသေး။ နောက်မှာများ ကျန်နေခဲ့သလားဟု တွေးရင်း ကျွန်မ ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ အင်ကြင်းကလည်း ကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်းနှင့် ကောင်လေးမိခင်ဖြစ်သူကို အပြီးခပ်သဲ့သဲ့နှင့် ပြုံးပြသည်။

“ထိုင်ပါ...”

“ဟုတ်...”

အင်ကြင်းကို အသိအမှတ်ပြုရင်းနှင့် ကောင်လေးမိခင်ဖြစ်သူက ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အင်ကြင်းကို စူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ အတော်ကြာအောင် ကြည့်သည်။ အို... အကြည့်တွေထဲမှာ လေ့လာအကဲခတ်မှုတွေလား၊ နားမလည်မှုတွေလား၊ မယုံသင်္ကာမှုတွေလား၊ မလိုလားမှုတွေလား၊ မသိသော အကြည့်တွေက ခပ်ထူထူ တွေ့နေရသည်။

“မေမေ... ဒါ... ကိုမျိုးရဲ့ မေမေ...၊ အန်တီလိုင်တဲ့...။ အန်တီလိုင်...၊ ဒါ... ဝါဝါ မေမေ... အင်ကြင်း...”

“ဟုတ်... ကျွန်မ... အင်ကြင်းပါ...၊ မနှစ်က ဇာတ်ညွှန်း အကယ်ဒမီဆုရတဲ့ အင်ကြင်းပါ...”

ဝါဝါ မိတ်ဆက်ပေးအပြီး အင်ကြင်းက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရင်း အကယ်ဒမီ ရွှေစင်ရုပ်တုထားရာ ဘုရားစင်ထက်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ အန်တီလိုင်ဆိုသူ ကောင်လေးမိခင်က လက်ကမ်းပေး၊ အပြီးတွေ ဝေဝေနှင့် နှုတ်ဆက်တာမျိုး မလုပ်ခဲ့။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာတော့ အပြီးအချို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ အပြီးတွေ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ အကြည့်တွေကို နားမလည်တော့ပြီ။ သည်တော့... လက်ထဲတွင် ရှိသည့် အင်ကြင်းပေးထားသည့် ကင်မရာလေးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်...။

“သမီး...”

“ရှင်... မေမေ...”

“ဟို... သမီးရဲ့ ချစ်သူ... မောင်မျိုးကရော...”

“မ... မပါဘူးတဲ့ မေမေ...”

“ဟင်... မပါဘူး...”

“ဟုတ်...”

အင်ကြင်းမေက မေးသည်။ ဝါဝါက ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... အင်ကြင်း...၊ သားလေး မပါပါဘူး။ ကျွန်မက သားလေးကို မခေါ်ခဲ့တာပါ။ သားလေးက... လိုက်ချင်ပါတယ်”

“ဒါက ဘယ်လိုသဘောလဲ... အန်တီ... အဲ... မမလှိုင်”

အင်ကြင်းက အထိတ်တလန့် မေးသည်။ ကျွန်မမှာတော့ ထိုင်ရမလို့ ထရမလို့။ သူ့ဇာတိ၊ လွမ်းပိုတို့ကို သတိရသွားသည်။ သူတို့ပါ ပါလာရင်၊ ခေါ်လာရင် ကောင်းမှာ။ အခုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ချောင်ပိတ်ခံရပြီး စိတ်ညစ်နေရပြီ။

အင်ကြင်းကိုကြည့်ရင်း အန်တီလိုင်သည် စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်းသည်။ သက်ပြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချသည်။

“သမီးလေး ဝါဝါက... သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ အန်တီ လက်ခံနိုင်တဲ့ အဆင့်ရှိပါတယ်။ သားလေးကလည်း သဘောကျနေခဲ့တယ် လေ။ ဒါကြောင့်လည်း သားလေး စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ရယ်ဆိုပြီး... အန်တီလှိုင်းက... သမီးနဲ့ သားတို့ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာမှာ ဖြူတယ်၊ မည်း တယ်၊ မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါ သမီးလေး ဝါဝါ အသိနော်”

အန်တီလှိုင်းက ပြောရင်း ဝါဝါထံ ကြည့်ပြောရင်း စစ်ကူတောင်း သည်။

“ဟုတ်...”

ဝါဝါက ခေါင်းညိတ်ဖြေ၊ အန်တီလှိုင်းက စကားဆက်သည်။

“ပြီးတော့... အန်တီတို့တိုက်ကို သမီးကို လာခဲ့ဖို့၊ ခေါ်ခဲ့ဖို့ အန်တီ က မှာလို့... သားရော သမီးရော... အန်တီတို့ တိုက်လည်း ရောက်ခဲ့ ပြီးပြီလေ...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“အဲဒီတုန်းက အန်တီဘာမှ မပြောခဲ့ပါဘူး... လူငယ်ချင်း ချစ်ခင် နေရင် ပြီးရောဆိုပြီး... ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာ...”

အန်တီလှိုင်းက ပြောရင်း စကားစကို ဖြတ်သည်။

“ဒါဖြင့်... အခု... အခု... ဘာကြောင့်... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန် လို့လဲ...ဟင်”

သွေးလေ ချောက်ချားစွာ ပြောလာသူက အင်ကြင်း။ အင်ကြင်း မေးမည့်ဆိုက မေးသင့်သည်။ အန်တီလှိုင်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီး ပြော နေသည်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မပင် နားမလည်နိုင်ပြီ။

“ပြောရမှာတော့... အားနာပါတယ် အင်ကြင်း...။ အင်ကြင်း အပေါ် အများကြီး မူတည်နေပါတယ်”

“ရှင်... ကလေးတွေကိစ္စက... ကျွန်မအပေါ် မူတည်တယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဘယ်ကိစ္စက... ဘယ်လို ပတ်သက်တာလဲ... အန်တီလှိုင်း...”

အန်တီလှိုင်က... အင်ကြင်းကိုရော၊ ဝါဝါကိုပါ မကြည့်၊ ကျွန်မကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“ခပ်တိုတိုပဲ ပြောပါရစေ...။ ဒီနေ့ နည်းပညာခေတ်ကြီးထဲမှာ... အင်ကြင်းရဲ့ ပုံတွေက အမြဲတွေ့နေရတယ်လေ။ ပွဲတိုင်းပွဲတိုင်း... အင်ကြင်းကို တွေ့ရတယ်။ အလုပ်ကြောင့်... ဝါသနာကြောင့်... သက်ဆိုင်ရာပွဲတွေကို သွားတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်... ပွဲတိုင်းပွဲတိုင်း... ယောက်ျားသားတွေ ဆရာဆိုသူတွေနဲ့... ဖက်လဲ့တာကင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်၊ လူမှုကွန်ရက်မှာ ပျံ့နေတာကို တွေ့နေရတယ်...”

“ရှင်... ဒါ... ဒါက...”

အင်ကြင်းက ပျာပျာသလဲ ပြောရင်း ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသည်။

“အင်ကြင်းပြောမှာကို... အန်တီ သိပါတယ်။ အလုပ်တူမို့ ဝါသနာတူမို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ပေးမယ်ဆိုတာ...။ ထားပါတော့...လူဆိုတာ လိုတာထက် ပိုရင် မကောင်းဘူး။ လူအမြင်ကတ်တယ်။ အထင်သေးတယ်။ တန်ဖိုးကျတယ်။ စာရိတ္တယိုင်နဲ့တတ်တယ်။ ပြောရရင်... အင်ကြင်း အိမ်သားက နိုင်ငံခြားမှာ။ ဟိုမှာ နောက်အိမ်ထောင် ကျနေတာ။ ဒီတော့... လင်ရှိမုဆိုးမဘဝ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ အပျိုလို အလွတ်လို ဖြစ်နေတော့... ပိုပြီး ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့။ အန်တီ အပေါင်းအသင်းတွေက အမြဲတမ်းလာလာပြီး ပြောကြတယ်...။ အဲဒီ ပုံထဲကအမျိုးသမီးက သားလေးချစ်သူရဲ့ မေမေပါဆိုပြီး ပြောကြတယ်လေ...။ ပြောရရင်... အင်ကြင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက... အင်ကြင်းရဲ့ သမီးကို ထိခိုက်စေတယ်ဆိုတာ လာပြောတာပါပဲ။ ကဲ... အန်တီလှိုင် သွားမယ် သမီး...။ ခုလိုလာပြောတာ သမီးနဲ့သားကို သဘောမတူဘူး ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်အောင် ကြိုတင်ပြောတာ...။ ကဲ... သမီးတို့ သားတို့ ကိစ္စကတော့... အန်တီလှိုင် ဆုံးဖြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့်သူက... တခြားသူတစ်ဦးပဲ သမီး။”

ပြောရင်း ပြန်သွားသည့် အန်တီလှိုင် မျက်လုံးများက အင်ကြင်းခိုင်ဆီ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်သည်။

အင်ကြင်းခိုင်မှာ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်။ ဝါဝါက အန်တီလှိုင်
 နောက်လိုက်သွားသည်။ ကျွန်မမှာတော့ ထိုင်ရင်းနှင့် မေ့နေသလို ဖြစ်နေ
 သည်။ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ သို့သော် ကျွန်မ နားလည်လိုက်တာတွေ
 ရှိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ မဆင်မခြင်၊ အရှက်အကြောက်မဲ့မှုသည် သမီး
 ဖြစ်သူအပေါ် အရောင်လာထင်နေပြီ ဆိုသည့်အချက်...။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်...။

ကျွန်မမှာတော့ သက်မဲ့ ကင်မရာလေးကို ကြည့်လိုက်၊ အင်ကြင်းခိုင်
 ကို ကြည့်လိုက်နှင့် သတိလစ်ချင်ချင်။

တကယ် သတိလစ်နေသူက အင်ကြင်းခိုင်...။

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

ပစ္စုပ္ပန် ရှုထောင့်
မနွယ် (ကလေး)

ညိုမြခင်က.. အမေကျောက်ကပ်
ရောဂါအတွက် ကုသရေး စိုင်းပြင်းနေ
သလောက် ညိုမောင်မှာ အမေရောဂါကို
မသိသလို ဖြစ်နေသည်။

ပစ္စုပ္ပန် ရှုထောင့်

မနွယ် (ကလေး)

ရှေးရှေးတုန်းကတော့ လူအိုရုံဟူ၍ ကြားဖူးသည်။ နောက်တော့ ဘိုးဘွားရိပ်သာတဲ့။ ယခုတော့ ဒေါ်ညိုမြခင်အနေဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ ကွန်းခို နားရာ မေတ္တာအိမ်ဟုပင် သတ်မှတ်ချင်ပေသည်။

နှလုံးသားတို့ ပြဋ္ဌာန်းရာတွင် ကရုဏာဖောင်ဒေးရှင်း (ကရုဏာ အုတ်မြစ်) ချ၍ မေတ္တာတံတိုင်းတို့ ကာရံထားသည်။ ထိုမေတ္တာရိပ်သို့ ညိုမြခင် နိနားလိုစိတ် ဖြစ်မိတော့သည်။ လဲနေသူ ထူပေးပါ၊ အားနည်းတဲ့သူ ပေးမထူ။ ထိုစကားရပ်စာလုံးစာသားတွေကို သင်ခန်းစာအဖြစ် ချမှတ်ပြဋ္ဌာန်း ခဲ့သည့် နှောင်းခေတ်ပညာရှင်တို့ကို ကျေးဇူးတင် ဦးညွှတ်မိပါသည်။

စကားလုံးစာသားတွေက ရိုးစင်းလှစွာ ကြားနေကြရသည်။ ပါးစပ် ဖျားက သံစဉ်တွေ ခံတွင်းမြိန်မြိန် နားအဝင် အသံသာလှ၏။ သို့သော် ထိုစကားလုံးစာသားလေးတို့၏ သဘောတရားအဓိပ္ပာယ်ကို ဩဇာ သက်ရောက်စွာ နှလုံးသွင်းနိုင်သူတို့မှာ စိတ်ရောက်ယံပါ အကောင်အထည် ဖော် လုပ်ဆောင်နေကုန်ကြလေပြီ။

စိတ်တူဆန္ဒတူ အကျိုးပြုစိတ်တွေ အပြိုင်းအရိုင်းဖြင့် ကျောထောက် နောက်ခံမဲ့ အားနည်းနေသူ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ လဲနေသူတွေကို ပေးမတွဲထူ ကြင်နာစွာ ပြုစုနေသူ မေတ္တာကွန်းရိပ်ကို တည်ဆောက်နေသူတို့အနေဖြင့် လူဖြစ်ကျိုးနပ်လေစွဟု နှလုံးစိမ့်စိမ့် ပီတိစိမ့်စွာ ကျေနပ်နေကြပေမည်။

လူ့ဘဝလူ့လောကခရီးကို အချိုးအဆစ်ကွေ့ထစ်များစွာ ကျော်ဖြတ်လာကြသူတွေချည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲသော လူသားများဖြစ်ကြသည်။

လူသားအားလုံးတို့၏ အားနည်းချက်အရှိဆုံး အချိန်ကို ဒေါ်ညိုမြခင် ပီပီပြင်ပြင် သိလိုက်ရချိန်၌ မိမိသည် သက်ကြီးရွယ်အို ဖြစ်နေလေပြီဟု သတိထားလိုက်မိချိန်နှင့် တပြေးညီ ဖြစ်နေပေသည်မဟုတ်။

သက်ရွယ်ကြီးရင့်အိုညောင်းလာသည့် ညိုမြခင်၏ မိခင်ကြီးကို တစ်လျှောက်လုံး သမီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အိမ်ထောင်ရေး မတွေးအားဘဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်မို့ လူ့ဘဝ၏ အားနည်းချက်အရှိဆုံးအချိန်ကို ညိုမြခင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ အနာဂတ်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် နာရဦးမည် အိုရဦးမည် ဆိုသည်ကိုတော့ အသိထဲမှာ ခပ်ဝါးဝါးပင် တေးရုံတေးထားမိပြီး အမေ့အပေါ် အာရုံစိုက်မှုကိုပို၍ စူးနစ်ခဲ့ရသည့် အမေနှင့် အမေ့သား (မောင်ငယ် ညိုမောင်မောင်)အတွက် မိမိသည် အေးမြရိပ်၊ နွေးထွေးရိပ်တွေ လွှမ်းခြုံပေးနိုင်သည့် ကျောထောက်နောက်ခံ မားမားမတ်မတ်ဖြစ်ပေးနိုင်သည့် မေတ္တာကွန်းရိပ်အဖြစ်သာ ရှေးရှုခဲ့ပြီး - အနာဂတ်ရှေ့ရေးကိုကြိုပြီး မျှော်တွေးထောက်ရှုကြောင့်ကြမဲ့ခဲ့မိသည်။

ပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှာတော့ ကြုံတွေ့နေရသမျှကို ညိုမြခင် ကဗျာအလှစာသရင်း ခံစားနာကျင်မှုကို ပြေသိမ့်နေမိတော့၏။

ပစ္စုပ္ပန်ရှုထောင့်

- ♥ ခရီးတစ်ထောက်
ကွန်းထောက်တစ်ခု မြရိပ်ညိုတို့
ဟောင်းအိုမြည့်ဆွေး ကာလဝေးမှာ
မှုန်မှေးလွင့်ပြယ် ကျန်ရစ်ပြီ...။
- ♥ အတိတ်ကာလ ဘဝတစ်ဆစ်
အေးမြရစ်ခွေ စိမ့်စမ်းရေနှင့်
လေပြည်ညှင်းနု ကယုကယင်
ညင်သာထိတွေ့ ကြည်မွေ့တမ်းမက်
မြရွက်စိမ်းလန်း မိုးဆမ်းပန်းနယ်

ရွှင်လန်းတက်ကြွ ငယ်ဘဝသို့
လွမ်းတဆွတ်ကျင် စိတ်အလျဉ်မှ
သမ္မဇဉ်သတိ ဉာဏ်ယှဉ်ညှိမိ
အသိပြန်ရ အနတ္တတည်း။

♥ အမှောင့်မကင်း ဖြောင့်မစင်းနှင့်
အိုမင်းလျော့ရဲ ဘဝထဲ၌
စွဲနှင့်လျှောက်လှမ်း ခယောင်းလမ်းဝယ်
မျက်ကန်းတောတိုး အားကိုးတွယ်မဲ့
လှုပ်လဲ့လှုပ်လီ ရပ်တည်မစွမ်း
လမ်းတစ်ဆစ်ချိုး ရှေ့တိုးမဝံ့
နောက်တွန့်ရခက် စွမ်းမာန်ပျက်ချိန်
လင်းလက်ရှိန်လျှော့မှိန်၍ပျော့ပြီ။
ဪ... ပစ္စုပ္ပန်သင်္ခါရ ဓမ္မဆင်ခြင်
ဉာဏ်လမ်းမြင်မှ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ။

မန္တယ် (ကလော)

ညိုမြခင်၏ ငယ်ဘဝမှာ ရဲမှူးသမီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မိခင်
စုံအလင်အပြင် မောင်ငယ်တစ်ယောက်နှင့် မချမ်းသာသည့်တိုင် မဆင်းရဲ
လူတန်းစေ့ဘဝ ကိုယ့်ဘဝချိုမြိန် အလှအိမ်ဟု ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ ဘွဲ့
လက်မှတ်နှင့် အလုပ်စရတော့ အဖက သူမကို ပခုံးပြောင်း တာဝန်ပေးခဲ့
သည့်နှယ် ရုတ်တရက် ဦးနှောက် သွေးကြောပေါက်၍ ကွယ်လွန်သည်။

ထိုစဉ် မောင်လေးညိုမောင်မောင်က ၉ တန်းကျောင်းသား။
မောင်လေးနှင့်သူက အသက်ဆယ်နှစ်နီးပါးကွာခြားသည်။ အမေက သား
ဆက်ဝေးသည်။ ညိုမြခင်ကိုမွေးသည့်အချိန်က အမေအသက် (၂၈) နှစ်၊
နောက်ငါးနှစ်ကြာမှ ကိုယ်ဝန်ထပ်ရှိပြီး (၄)လနှင့် သားလျော့ပြန်သည်။
အဖတ်မတင်။ နောက်ငါးနှစ်ကြာမှ ညိုမောင်မောင်ကို ထပ်မွေးတော့ ညိုမြ
ခင် ဆယ်နှစ်သမီးရှိလေပြီ။ အမေက အသက် (၄၀) အရွယ် မုဆိုးမဖြစ်တော့
ညိုမြခင်က

“အားမငယ်နဲ့အမေ၊ သမီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ အမေနဲ့ မောင်မောင်ကို လုပ်ကျွေးမယ်” ဟု အာမခံရဲရဲနှင့် ပြောသည့်အတိုင်း အမေနှင့် မောင်လေးတို့အတွက် ကျောထောက်နောက်ခံ ဖြစ်ပေးခဲ့သည်။

အဖေက ရဲမှူးဆိုသော်လည်း ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ၊ မှန်တာလုပ် မှန်တာပြော အစားထဲကမို့ ဥစ္စာဆင်းရဲ လာဘ်ဝင်နည်းသော်လည်း ဂုဏ် သိက္ခာနှင့် နာမည်တစ်လုံး ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့အတွက် ညှိမြခင်တို့အတွက် မိသားစု ပင်စင်လစာအပြင် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ မိဘအမွေဖြစ်သည့် ပျဉ်ကာ သွပ်မိုးအိမ်တစ်လုံးနှင့် ခြံဝင်းသာ ချန်ရစ်နိုင်ခဲ့သည်။

ညှိမြခင်က အိမ်ဘေးမြေလွတ်တွင် စပယ်ရုံ၊ သရက်၊ သဘောပင်၊ ဒန့်သလွန်ပင်နှင့် ရာသီစာ ပဲသီးပင်၊ ချဉ်ပေါင်ပင်တွေ စိုက်သည်။ ရုံးက ရသည့်လစာ အပြင်ခြံထွက်သီးနှံ ရောင်းရငွေများက မောင်လေးအတွက် ပညာသင်စရိတ်ရသည်။

ညှိမောင်မောင် အရာရှိသင်တန်းဆင်းပြီးချိန် ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ပြီး တာဝန်ကျရာ တနယ်တကျေးမှာ သွားနေရ၏။ ညှိမောင်မောင်အတွက် ညှိမြခင် ထောက်ပံ့စရာ မလိုတော့သော်လည်း ညှိမောင်မောင်ကတော့ မိခင်နှင့် အစ်မကို တုန့်ပြန်မှု မပြုနိုင်ပေ။ သူ့အသိုက်အမြုံ သူ့ဇနီး သူ့သမီး နှစ်ယောက်အတွက် လုံးပမ်းနေရသည်ကို ညှိမြခင်တို့ နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ ကြသည်။ သို့နှင့် ဒေါ်ညှိမြခင် ဦးစီးအရာရှိအဖြစ် ရုံးချုပ်မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း အသက်(၅၈)နှစ်အရွယ် ပင်စင်နီးခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန် အမေက အသက်(၈၈) နှစ်။ ကျောက်ကပ်ရောဂါဖြစ်နေပြီကို ညှိမောင်မောင် တို့ မိသားစုသိသွားသည်။ ညှိမောင်မောင်က ရာထူးအဆင့်တိုးတွင် မြို့ကို ပြန်ရောက်လာပြီး မိသားတစ်စု အိမ်ပေါ်မှာတက်နေဖို့ ရောက်လာကြသည်။ “အမေ့အိမ်က သားအိမ်ပဲလေ၊ အမေနဲ့လည်း နီးနီးကပ်ကပ် နေချင်သေးလို့” ဟု အကြောင်းပြသည်။ သို့သော် ထမင်းတစ်အိုးတည်းစာတော့ မဖြစ်ခဲ့။ သူ့အခန်း ကိုယ့်အခန်းခွဲပြီး ထမင်းတစ်အိုးစီစား။ ညှိမြနှင့် အမေက သပ်သပ်ချက်စားရသည်။ ရံဖန်ရံခါ “အမေ့ဖို့” ဟုဆိုကာ ပုစွန်နှစ်ကွေး ငါးကြော်တစ်တုံး ကြက်သားနှစ်ဖတ်စသည်ဖြင့် ပန်းကန်ပြားသေးနှင့် ပို့ပေး ဖော် ရသေးသည်။

ညိုမြခင်က အမေ့ကျောက်ကပ်ရောဂါအတွက် ကုသရေး စိုင်းပြင်းနေသလောက် ညိုမောင်မှာ အမေ့ရောဂါကို မသိသလို ဖြစ်နေသည်။ အမေ့ကျောက်ကပ်က အမြဲ ဆေးစားနေရပြီး ကျောက်ကပ်အစားထိုးလဲရသည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်၍ ကံကောင်းသည်ဟု စိတ်ဖြေရသည်။ သို့သော် ကျောက်တည်နေသည်က ကျောက်ကပ်နှစ်လုံးစလုံးမှာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခွဲစိတ်ကုသရန် အားမွေးနေရသလို ခွဲစိတ်ကုသစရိတ် ရှာဖွေနေရချိန် ဖြစ်သည်။

ကျားကြီးတော့ ခြေရာကြီးဆိုပြီး တစ်အိမ်လုံး ညိုမောင်မောင်တို့ မိသားစုနေရာယူမှုကြောင့် ညိုမြနှင့်အမေတို့ မီးဖိုခန်းအနီး အခန်းကျဉ်းထဲ ပြောင်းသွားရတော့သည်။ မကြာမီ လအနည်းငယ်အတွင်း ခြံဝင်းအတွင်း ညိုမြခင် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်သည့် မြေနေရာလွတ်တွင် ဝပ်ရှောရုံတစ်ခု ဝင်ဆောက်သည်တွင် ညိုမြခင် အံ့သြရသည်။ ညိုမောင့်ဇနီး မိမိကျော်၏ ဖန်တီးမှုပင်။

“မိမိက စီးပွားရေးအကွက် မြင်တယ်လေ။ သူ့သမီးတွေ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတွေ တက်စရာရှိတော့ ငွေဖြစ်နည်း မြေကွက်တွေ စာချုပ်နဲ့ ငှားလိုက်တာ”

ညိုမောင်မောင်၏အပြောက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်သလောက် အမေနှင့် အစ်မကို မတိုင်ပင်ဘဲ ငါတကောကော အပြုအမူဖြစ်သည်။ သည်အမေနှင့် သည်သားသမီးနှစ်ယောက်သာရှိ၍ ညိုမြခင် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရုံသာ၊ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဟု မပြော၊ ကျေနပ်ခြင်း မကျေနပ်ခြင်းတွေ သရုပ်မဖော်တော့ -

“အမေကို ခွဲစိတ်မှဖြစ်တော့မယ် မောင်မောင်”

“မညိုက အကြီးပဲ။ မညိုက အမေ့ဆီက အခွင့်အထူးတွေ အနီးကပ်နေပြီး ဘယ်လောက်ရယူထားတာ မညိုပဲ သိမှာပါ။ ဒီတော့ အမေ့အတွက် မညို ကြံရည်ဖန်ရည်နဲ့ပဲ ဆေးကုဖို့လုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို မတွက်ကပ်ပါနဲ့။ သမီးကြီးက ဒီနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်း တက်မှာမို့ ကျွန်တော့်မှာ ဦးနှောက်ပူနေတာ”

မောင်နှမနှစ်ဦးတည်းပေးမယ့် မိခင်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး မိခင်မြေကို အခွင့်အရေးတွေ သုံးချင်သလို အသုံးချပြီး၊ မိခင်၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း အခွင့်အရေးစကားပြောကာ ရှောင်ဖယ်ခဲ့သည်။ မိမိက တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည့် ဘဝအဆောက်အအုံကိုမှ မင့်ကွက်သော မောင်ဖြစ်သူက ဂျင်းစိမ်းဖြစ်မှတော့ ညှိမြခင်လည်း မိဿလင် ဖြစ်ရပေတော့မည်။

အစကတော့ သူ့လမ်းစဉ် မလိုက်ချင်၍ တိုင်ပင်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သည်။ “မညိုက အတွယ်အတာ နောင်ဖွဲ့စရာ အမေကလွဲပြီး မရှိဘူး။ မညို အပျိုကြီး ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံဖို့ ကျွန်တော်က မိသားစုဝန်ကို မနည်းရုန်းနေရတာ”။ သူတို့မိသားစုထဲ ညှိမြခင်ကို စာရင်းမသွင်း။ ထို့ကြောင့် ညှိမြခင်ကလည်း သူမလက်ထဲရှိ အိမ်ခြံမြေဂရုကို အမေဆေးကုသစရိတ်အဖြစ် ပေါင်နှံရသည့်ကိစ္စကို ညှိမောင်မောင်ထံ အစီရင်ခံစာတော့။ အဆီးအတားပင်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည် ထင်ရသည်။ မြေတစ်ခြမ်းကိုပင် ဝပ်ရှောရုံဆောက်ဖို့ သူတို့သဘောနှင့် ငှားရမ်းပြီး သူတို့မိသားစု ကိုယ်ကျိုးဖြစ်နေခဲ့သည်။

အမေ ဆေးရုံတက်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသတော့ ညှိမြခင် လုပ်သက်ခွင့် တစ်လယူပြီး အနီးကပ်ပြုစုသည်။ ညှိမောင်မောင်တို့ မိသားစုက ဧည့်ခိုက်မှာ ပန်းသီး၊ ကိတ်မုန့်၊ အိုဗာတင်းတွေ ယူလာပြီး ဧည့်သည်တွေတွေ့သည်မှာ ဆေးရုံတက်သည့် တစ်လအတွင်း သုံးကြိမ်တိတိဖြစ်သည်။

အမေက ဆေးရုံဆင်းပြီး (၃)လအတွင်း ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာကာ ပြန်လည်ကျန်းမာလာသည်။ သို့သော် အိမ်ပေါင် အတိုးလာတောင်းသူကြောင့် အမေရော ညှိမောင်မောင်ပါ ညှိမြခင်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ကာ ပွက်လော ရိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်သိရင် ဒီကိစ္စဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ထင်ရာစိုင်းတယ်။ အမေရော မောင်ရော ရှိနေသေးတာကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ယုံကြည်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး။ နာမည်ကောင်းယူလဲ သူ့ပိုင်အိမ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ လုပ်ရက်တယ်။ အမေ ဒါကိုသိရင် ဆေးမကုသေးပါဘူး။ ချက်ချင်းသေမှာ ကျနေတာပဲ။ မသကာ အမေ့ကိုတော့ ပြောသင့်ပါတယ်။ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းကြော်တာကို ဘယ်သူက ကျေးဇူးတင်မှာမှ မဟုတ်တော့ ကျေးဇူးရှင်ကလည်း ဖြစ်ချင်သေးတာလေ။ ထို့နေ့ကစပြီး

ညိုမြခင် အမေ့အိမ်မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်တော့။ အမေ့သမီးကို အိမ်ပြန် မရွေးနိုင်မချင်း အိမ်ရိပ်မနင်းစေနဲ့၊ အမေ့မို့ သူ့လက်ထဲ အိမ်ဂရုန်ထားတယ် အံ့ပါရော။

ထို့နှင့် ညိုမြခင် စေတနာတရားတွေ ဝေဒနာပွားစေကာ အပြစ်သား အဖြစ် အိမ်မှ ထွက်ခွာပြီး အဆောင်မှာ နေခဲ့ရသည်။ အမေ့ကိုတော့ ရုံး ပိတ်ရက် တစ်ပတ်တစ်ခါ အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အဝတ်လျှော်ပေး ဝတ် မပျက်ခဲ့ လုပ်ကိုင်ပြီး အမေ့ကို ဦးချကန်တော့ပြီး ပြန်လာခဲ့ရမြဲ။ အဆောင် မှာ သက်ပြည့် အငြိမ်းစား ပင်စင်ယူခဲ့လည်း ဆက်နေရသည်။

“အစ်မညို့ အိမ်အပေါင်ဆုံးလုပြီမို့ ကျွန်တော့်မိန်းမ သူ့အဖေဆီ ငွေတောင်းပြီး ရွေးထားလိုက်တယ်။ အမေက ကျေနပ်လို့ ဂရုကို ကျွန်တော် တို့ပဲ ထိန်းသိမ်းထားတယ်။ အစ်မညို့ ဝင်စွက်ဖက်စရာ မလိုဘူး”

ညိုမောင်မောင်ပြောလည်း ကိုယ့်ဘက်က ချေပစကား မပြောနိုင်။

အမေ့ဆန္ဒ အမေ့သဘောနှင့် အမေ့ကျေနပ်နေပြီဆိုလျှင် ညိုမြခင်ပါ ကျေနပ်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ ရှေ့ဆက်ရမည့် လက်ကျန်သက်တမ်းကို မည်သို့ ကျော်ဖြတ်ရမည်လည်း တွေးမပူ၊ အိမ်ဂရုန်ပေါင်သည့်ကိစ္စဖြင့်လည်း နောင်တ မရပေ။ မိမိ အကြည်ညိုပျက် ခံရကျိုးနပ်လေ၏။ အမေ့အသက်ကို ဆက်ရှင်သန်စေပြီး အမေ ကျန်းမာနေသည်ကိုက ညိုမြခင်အတွက် ရလဒ် ကောင်းဟု မှတ်ယူ ဖြေသိမ့်နေနိုင်ခဲ့သည်။ ညိုမြခင် (၆၂) နှစ်၊ အမေ အသက် (၉၀) တွင် ညိုမောင်မောင်တို့ အိမ်မှာ အမေ ကွယ်လွန်သည်။

ညိုမြခင်က ပင်စင်စားလစာနှင့် မလုံလောက်၍ ဂျီအီးစီမှာ အကြီး တန်း စာရေးလစာဖြင့် ဝင်ပြီး စာရင်းကိုင်လုပ်သည်။ အစိုးရဝန်ထမ်း အရာရှိတွေ သက်ပြည့်အငြိမ်းစား ပင်စင်ယူပြီး ကုမ္ပဏီတွေ ဘဏ်တွေ အသက်မကန့်သတ်သည့် လုပ်ငန်းဌာနတွေမှာ ဝင်လုပ်နေကြသည်။ ညိုမြခင် က ငွေစာရင်း ဦးစီးအရာရှိ အငြိမ်းစား ကျောထောက်နောက်ခံ ဖြည့်စွက် ပံ့ပိုးမည့်သူမရှိ၍ ကိုယ့်ဌာနလက်အောက်အသင်းမှာ ပြန်ပြီး သိမ်ငယ်စွာ စာရင်းကိုင် ဝင်လုပ်ခဲ့ရသည်။

လူက တစ်နေ့တဆိတ် တရိပ်ရိပ် အိုလာခဲ့သည်။ ဒေါ်ညိုမြခင် နေရသည့်အဆောင်က ၆ လွှာတိုက်ခန်း။ အလုပ်လုပ်ရသည့် ဂျီအီးစီရုံးခန်းက

၅ လွှာ၊ အသက်က ၆၅ နှစ် ရှိပေပြီ။ ဧရာမှာဗျာဓိက ပူးပေါင်းပြီး အနိစ္စ တရားမှာ ဒုက္ခက ဆင့်လေပြီ။

သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်လည်းဖြစ်၍ အဆောင်သူတွေ အိမ်ပြန်သူပြန် ခရီးထွက်သူထွက်ချိန် ညိုမြခင်တစ်ယောက်တည်း အဆောင်မှာ ကျန်ရစ် သည်။ တရားစခန်းဝင်ပြီး အားထုတ်မည့်အကြိမ်လည်း ပျက်ပြယ်သွားရသည်။ အပူချောင်းတွေဆိုးရုံမက ဝမ်းကိုက်ပိုးက ထကြွလေတော့ မသက်သာလွန်း ၍ မောင်ဖြစ်သူအိမ်မှာ ပိတ်ရက်တွေ ခဏနေပါရစေ ခွင့်တောင်းရ၏။

“ဆယ်ရက်ပဲ မိရယ်။ မကြာပါဘူး။ ဒါ သူနှစ်ရှည်လများ နေထိုင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ပါ။ ဂီလာနအဖြစ် အရေးကြီးတော့ သွေးနိုး ရာ လာခိုနားရုံပါ”

မောင်ဖြစ်သူက သူ့မိန်းမကို ခယဝပ်တွားနေသံကြားရတော့ ရင်ထဲ မှာ မခံသာ။ မိန်းမဘက်ကရသည့် အမွေမဟုတ်သည်ကို သတိမူမိဟန်မတူ။ “အမွေစကား ပြောလာလို့ကတော့ မီအကြောင်း သိသွားစေရမယ်” အမေ ရှိစဉ်ကနေခဲ့သည့် အခန်းလေးထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း လဲလျောင်းညီးတွား လူးလိမ့်ခံစားနေရသည်။ မောင်တဲ့၊ ယောင်းမတဲ့၊ တူမတွေတဲ့။ စိမ်းပြင်ပြင် စိမ်းလှပါဘိ။ တစ်ချိန်က သူတို့အတွက် မိမိက ကျောထောက်နောက်ခံ ဖြစ်ပေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ မိမိမှာ အားကိုးရာမဲ့ အထီးကျန်စွာ အကျဉ်းတန် နေရသည်။ ရုံးဖွင့်ရက်မှာ အလုပ်ပြန်ဝင်နိုင်ဖို့ ခွန်အားမရှိတော့။ လမ်း လျှောက်ရင်လည်း ယိုင်နေလေပြီ။ ရပ်ကွက်ထဲမှ နေ့စားအဝတ်လျှော် ကောင်မလေးကိုအားပြုကာ ဆန်ပြုတ်ကျိုခိုင်းရသည်။ ဆိုက်ကားနှင့်ဆေးခန်း ပို့ခိုင်းရသည်။ လက်ထဲပိုက်ဆံ ကုန်သွားလျှင် တောင်းစရာ နှုတ်ဆွဲနေခဲ့ သည်။ မောင်ဖြစ်သူက အလိုက်တသိ ဆေးဖိုး ငါးထောင်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးတာက ခြေထောက်တွေ ကြွက်တက်နေတာ။ အဝတ်လျှော်သည့် သန်းခင် မရှိလျှင် သေလုမျောပါးအော်ပြီး ကိုယ့်လက်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်ညစ် ထုရိုက်ရသည်။ တူမတွေက လျစ်လျူရှုမြဲ။

အမေ့ကို နှစ်ရှည်လများ ပြုစုခဲ့သည့်အတွက်လည်း ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယ ကံ အကျိုးမပေးခဲ့။ သံသရာက အပရာပရိယာဏ် အကြောင်းတရားပေပဲဟု အားခဲနေရင်းက မိမိမွေးနေ့တုန်းက သွားရောက်လှူဒါန်းခဲ့ရသည့် မေတ္တာ

ကွန်းရိပ်က ကရုဏာရှင်တွေကို တမ်းတမိသည်။ ဘိုးဘွားရိပ်သာတိုင်းက မူက “ကျောထောက်နောက်ခံမဲ့” တဲ့။ ယခုမိမိအနေအထားကို တင်ပြရပါလျှင် မိမိလည်း မေတ္တာအေးရိပ်မှာ နွေးထွေးခွင့် ရနိုင်ပါမည်လား။ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်မဟုတ်သော ကျောထောက်နောက်ခံမဲ့တွေ မိမိအဖြစ်မျိုးတွေ ဘယ်နှဦးရှိနေပါသလဲ။ ထိုအခါ ဤသို့ မေတ္တာဘာဝနာပွား၍ စာနာတရား ထားမိပါသည်။

ဒုက္ခပတ္တာစ နိဒ္ဒါက္ခာ၊

ဘယပတ္တာစ နိဗ္ဗယာ။

သောကပတ္တာစ နိဿောကာ၊

ဟောန္တု သဗ္ဗေပိ ပါဏိနော။

(ဇာတိဇရာဗျာဓိမရဏာ ဘေးဒုက္ခာ သံသရာဝဋ်တွင်း မလွတ်ကင်း)

မန္တယံ (ကလော)

ဒါလားကွယ့် ပရဟိတ
မြှင်းဝေအောင်

သူများတွေလို ဂုဏ်ပြုလွှာတွေ ဘာ
တွေလည်း ကျပ်မရခဲ့ပါဘူး။ ဝိုက်ဆံပေး
ပေး၊ မပေးပေး လိုအပ်လို့ ကျပ်ကိုခေါ်ရင်...
စေတနာအပြည့်နဲ့... ကျပ်က... ဝိုင်းကူညီ
လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ...။

ဒါလားကွယံ ပရဟိတ

မြင်းဝေအောင်

ပရဟိတအလုပ်အကြောင်း ကျုပ်စဉ်းစားမိတိုင်း ခေါင်းထဲရောက်လာ
တဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိတယ်။

အဲ... သူတို့အကြောင်းမပြောခင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အရင်မိတ်ဆက်
ရဦးမယ်။ ကျုပ်ကတော့ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် အတွင်းမှာရှိတဲ့ ပျံကျ ကျေး
ကျော်ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေထိုင်သူတစ်ဦးပါ။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်တစ်သက်နဲ့
တစ်ကိုယ် “နာဂစ်” အမည်ရှိတဲ့ ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ကောင်ပေါ့။

ကျုပ်အသက်အနှစ် ငါးဆယ်အတွင်း တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံဖူးတဲ့
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။ မြစ်နား၊ ကမ်းနား၊ ပင်လယ်နားနီးတဲ့ လူတွေမပြောနဲ့၊
ကျုပ်နေထိုင် တဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာတောင် အတော်လေး မှန်တိုင်းဒဏ်ခံခဲ့ရတာဗျ။
မြစ်ချောင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွေနဲ့ နီးနီးနေထိုင်သူတွေဆို ပိုဆိုးတော့မှာ
သိပ်သေချာတာပေါ့။ အဲ ကျုပ်ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ကျုပ်က ကံတော်တော်
ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ သူများတွေက အမိုးလန်၊ အမိုးပျောက်၊ ထရံပါ၊
သစ်ပင်လဲ အဲသလိုဒုက္ခကို ပုံစံမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရချိန်မှာ ကျုပ်နေတဲ့ တဲက
တော့ ဘာမဆို ဘာမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူး။ မဖြစ်ဆို ကျုပ်က လက်သမား
ဆရာလေ၊ ကျုပ်နေတဲ့ ကိုယ်ပိုင်တဲကိုလည်း ကျုပ်စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်ထား
တာဆိုတော့ ခိုင်တာပေါ့ဗျ။ အဲ ကျုပ်နဲ့ဘေးအိမ်တွေက အတော်မြင့်လို့
ကျုပ်တဲ လေကွယ်နေတာကို မပြောဘဲလည်း ချန်ထားခဲ့လို့ မရဘူးဗျ
ဟဲ... ဟဲ။

ကျုပ်က တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စား တစ်ကိုယ်တည်းသမား ဆိုပါတော့။ တစ်ကိုယ်တည်းဆိုလို့ လူပျိုကြီးလို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့။ ကျုပ်မိန်းမက လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကမှ ဆုံးပါးသွားတာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကမုဆိုးဖို တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုရင် ပိုပြည့်စုံလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့မှာ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ဘူး။ ကျုပ်မိန်းမက ကလေးမမွေးနိုင်သူလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျုပ်သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့မှာ ကျုပ်နဲ့မယူခင်ကတည်းက သားအိမ် ရောဂါ ရှိခဲ့တယ်။ သူကလည်း ပေါ့ဆ၊ ကျုပ်ကလည်း သတိမမူမိနဲ့ သူ့ ရောဂါ ကျွမ်းမှပဲ သိခဲ့ရတော့တယ်။ အသိနောက်ကျတော့ အသေဦးသွားတာ ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်လည်း တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ ဗဟုသုတနည်းခဲ့လို့ ကျုပ်မိန်းမ အရွယ်ကောင်းနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတာ ကို တွေးမိတိုင်း ကျုပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်ဗျာ။ ကဲ ထားပါဗျာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စရာတွေ...။ ကျုပ်အစက ပြောတဲ့စကားပြန်ဆက်ဦးမယ်။

အဲဒီမုန်တိုင်းတိုက်တော့ နေမထူး၊ သေမထူးဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ လုပ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒါဘာလည်းဆိုတော့ လေထဲမှာ ပျံလွင့်ပြီး ကျလာတဲ့သွပ်ပြားချပ်တွေ လိုက်ကောက်ခဲ့တာပါပဲ။ အဲ... စကောက်တုန်းကတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှမတွေးမိဘူး။ ဒီလိုဘဲ ကျုပ်တဲရှေ့ ကို ကျလာတဲ့သွပ်တစ်ချပ်ကို ထွက်ကောက်ရင်းနဲ့ ကျုပ်ဘယ်လို ဘယ်လို အပြင်ရောက်သွားလည်း မသိဘူး။ ပြန်တွေးမိရင် အဲဒီတုန်းက ကျုပ်က ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူ နေခဲ့တာပဲ။

လေကလည်း အရမ်းထန်၊ မိုးကလည်း သည်းလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်လည်း အပြင်ဘက်မှာ ကျနေတဲ့ သွပ်တွေကိုလည်ကောက်ရင်းက တစ်ချပ်က နေ နှစ်ချပ်၊ သုံးချပ် စသဖြင့် ကျုပ်လိုက်ကောက်လိုက်တာ သွပ်ချပ်အားလုံး ပေါင်း ဆယ်ချပ်လောက် ရှိလာတယ်။ မိုးကလည်းရွာ၊ လေကလည်းကြမ်း လျှပ်စီးတွေလက်လိုက် မိုးကြိုးတွေပစ်လိုက် ရှိတဲ့အချိန် အပြင်မှာ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိတော့မှ နည်းနည်းသွေးလန့် လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သွပ်ကောက်တာကို ရပ်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်အဝတ်လဲပြီး၊ ဖျာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်နေလိုက်မိတယ်။

ဒီအပျက်အစီးတွေ ကြည့်ပြီးတော့မှ ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် ညက ကံ
ကောင်းလွန်းလို့ အသက်မသေခဲ့မှန်း သတိထားမိတယ်။ ဘယ်နှယ့်ဗျာ၊
နိုင်ငံခြားကားတွေထဲကလို မြို့ပျက်ကြီးထဲ ရောက်သွားသလိုပါပဲ။ ကျုပ်
လည်း မကြုံဖူးတဲ့ အထူးအဆန်းတစ်ခုကို မြင်ခွင့်ရသလို နေရာအနှံ့ လျှောက်
ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီလို လျှောက်ကြည့်တုန်း ကြားရတဲ့ သတင်းတွေက
လည်း အစုံပါပဲ။ ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်နေရာမှာ သွပ်ချပ်လိုက်ကောက်ရင်း
လည်ပင်းပြတ်လို့၊ လက်ပြတ်လို့၊ ဒူးကွဲ၊ ဓာတ်လိုက်၊ မိုးကြိုးပစ်ခံရလို့
စသဖြင့် အသံမျိုးစုံကြားရတယ်။ လူတွေပြောပြောနေတဲ့ အင်တာနက်ဆိုတာ
တောင် အဲဒီလောက် သတင်းစုံပါ့မလားလို့ ကျုပ်တွေ့နေမိတယ်။ ပြောလို့
သာပြောနေကြတာ လျှောက်ကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်ရှေ့မှာတော့ ဘယ်သူမှသေနေ
ဒဏ်ရာရနေတာကို မတွေ့မိပါဘူး။

ခဏနေတော့ ဧရာဝတီတိုင်းဘက်မှာ ပျက်စီးမှုဒဏ်အတော်များတယ်
လို့ သတင်းကြားရပြန်တယ်။ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဆိတ်၊ ဝက်၊ ကျွဲ၊ နွား မကဘဲ
လူတွေလည်း အတော်ဆုံးရှုံးသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူ
တချို့ကတော့ အဲဒီဘက်က သူတို့အမျိုးတွေနဲ့ ရုတ်တရက် အဆက်အသွယ်
မရလို့ စိုးရိမ်ကြ၊ မုန်တိုင်းထဲပါမှန်း သတင်းရတဲ့ လူတွေကတော့ ငိုကြွေးကြ
နဲ့ပေါ့ဗျာ။ အားလုံးတင့်တို တရယ်ရယ်နဲ့ ယောက်ယက်ခတ်နေကြတယ်။

ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ဘယ်မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
မှ မရှိလို့ သူတို့လို အပူတွေ မခံစားရတာ။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကျုပ်
“အထီးကျန်ဘဝ” ကို နည်းနည်းသဘောကျမိသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း
အပြစ်မရှိဘဲ တစ်ညတာလေးအတွင်း မိကွဲ၊ ဖကွဲ၊ သားမယား လင်သားကွဲ
ပြီး၊ အရာရာဆုံးရှုံးရ၊ ထိခိုက်သေကြေပျက်စီးကြ၊ လူအတော်များများ အထီး
ကျန်ဘဝ၊ ဒုက္ခိတဘဝ တစ်ခဏချင်း ရောက်သွားရတယ်လို့ ကြားနေရတာ
ကိုက စိတ်ထိခိုက်စရာပါ။

တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်အထိတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း ကိုယ့်
သူမကယ်နိုင်၊ သူ ကိုယ့်မကယ်နိုင်နဲ့ ဖြစ်နေကြရတာပေါ့။ ကျုပ်လည်း
နာဂစ်ဖြစ်ပြီးကတည်းက အနားမရပါဘူး။ အိမ်အမိုးတွေ လိုက်မိုးပေးရတာ

လက်ကို မလည်ဘူး။ အဲဒီမှာ ကျုပ် တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်။ ကျုပ်အစိုးချပ်တွေ ထွက်ကောက်တာ သိသူတချို့ ရှိတယ်။

သူတို့က ကျုပ်ထွက်ကောက်နေတာသိပေမယ့် သွပ်ဘယ်နှချပ်ရလဲဆိုတာကိုတော့ အတိအကျ မသိကြဘူး။ ကျုပ်ကလည်း လူလည်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် “အ” တဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ အရေအတွက်ကို မပြောပြဘူး။

ကျုပ်က မိုးလင်းမိုးချပ်တိုင် အလုပ်ထွက်လုပ်သူဆိုတော့ ကျုပ်ခြံထဲ လူဝင်လူထွက် အစကတည်းက မရှိဘူး။ ကျုပ်အိမ်တံခါးကလည်း အမြဲပိတ်ထားတာကိုး။ ကျုပ်ကတဲခြံပေါက်ဝတံခါးကို စက်ဘီးချိန်းကြိုးနဲ့တွဲပြီး ဂဟေဆော်ထားတဲ့ သော့ဂလောက်အကောင်းစားတွဲချည်ပြီး ပိတ်ထားလေ့ရှိသူ။ ဒါလည်း ကျုပ်မိန်းမလုပ်ပေးခဲ့တဲ့အကျင့်ပါ။ ကျုပ်မိန်းမက အပြင်ထွက်ရင် အိမ်ထဲက အပေါက်မှန်သမျှ ပိတ်ထားခဲ့ရုံနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ခြံတံခါးကိုလည်း အဲလိုသေချာ ကျကျနန ချည်ပြီး သော့ခတ်ထားခဲ့တာ။ တစ်ခြံလုံး ဝါးကပ်တွေနဲ့ ကာထားတာမို့ ဖျက်ဝင်ချင်ရင်လည်း အလွယ်လေးရယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ကျုပ်က ဘာမှမရှိတဲ့ အိမ်ကို လုံလုံခြုံခြုံထားလေ့ရှိခဲ့တာ ခုချိန်မှာ အသုံးတည့်သွားတယ်။

တဲထဲကသွပ်တွေ အစိုးခံရမှာစိုးလို့ သွပ်ချပ်တွေကို ငါးချပ်စီ ထပ်ပြီး ကြေးနန်းကြိုးနဲ့ ကျုပ်က အခိုင်ချည်ထားခဲ့တယ်။ အလွယ်လွယ်သယ်မလို့ မရအောင်ပေါ့ဗျာ။ တစ်ခုရှိတာ ကျုပ်တို့ ရပ်ကွက်က ဆင်းရဲပေမယ့် ပစ္စည်းခိုးတဲ့လူက ခပ်ရှားရှားရယ်။ ရှားမှာပေါ့။ တလောက သူခိုးမိတာ ဆွမ်းကြီးဝိုင်းလောင်းကြလို့ ဘယ်သူ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်မှန်းကို မသိရဘူး မဟုတ်လား။ တချို့ကတော့ လိုတဲ့အခါ အချင်းချင်း တောင်းသုံးကြတယ်။ အဲ... ရင်းနှီးတဲ့အိမ်ဆို အတင်းကာရော ဝင်ယူသွားလေ့တော့ ရှိတယ်ဗျ။ ဆား၊ ငရုတ်၊ နန္ဒင်းမှုန့်ကအစပေါ့။ ကျုပ်မိန်းမက အဲလိုလုပ်တာကို လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ သူလည်း မလုပ်ဘူး။ ကျုပ်လည်းပြောရင်း မိန်းမအကြောင်း ပြန်ရောက်သွားပြန်ပြီ။

ကျုပ်စကား ပြန်ဆက်မယ်။ ပထမတော့ ကျုပ်ကောက်ရထားတဲ့ သွပ်တွေကို အနီးအနားက ပျက်စီးတဲ့ အိမ်ရှိရင် ဝေပေးဖို့ စဉ်းစားမိသေး

တယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့က အိမ်ထက်ဝက်နီးပါး အမိုးလန်၊ တချို့အိမ်က ဆယ်ချပ်၊ တချို့က အချပ်နှစ်ဆယ်လောက် လန်တာဆိုတော့ ကျုပ် သွပ်ချပ်တွေကို ဘယ်လိုဝေပေးလို့ ပေးရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ “ထိုင်နေအကောင်း၊ ထသွားမှကျိုး” ဆိုသလို လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ဝေကာမှ အဆမတတ်လို့ အဆဲခံနေရရင် မဟန်ဘူးလေ။ ဒါတောင် တစ်ချို့လူတွေက ပြောသေးတယ်။ ဦးနှောက်မဲ့တဲ့သူတွေများ ကိုယ့်အသက် သေမှာမကြောက်မိုးထဲလေထဲ သွပ်လိုက်ကောက်ရဲတာကို အံ့ပါရဲ့တဲ့။ အဲလို စကားလုံးများ ကြားရရင် ကျုပ်ဖြင့် မျက်နှာဘယ်သွား ဝှက်ထားရမှန်းကို မသိဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်နဲ့ အနီးဆုံးပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေကတော့ ဘဝတူ၊ နေမိုး၊ ကျူထရံကာတွေပဲမို့ သွပ်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။ သူတို့က အိမ်မိုးဖို့ထက် ရောင်းစားဖို့လောက် စိတ်ကူးကြတာ။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် မဟုတ်လား။ ကျုပ်သွပ်ချပ်တွေက လေနဲ့ ဘယ်အိမ်တွေက ဘယ်လိုလွှင့်လို လွှင့်လာမှန်းလည်း ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ်တော့ လမ်းပေါ်ကျနေတဲ့ သွပ်တွေကို လိုက်စုစည်းကောက်သိမ်းထားတာ ခိုးမှုမြှောက်တယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီနေ့က သွပ်ချပ်တွေကို ထပ်ပြီးထွက်ကောက်ခဲ့တာ ကျုပ်အိမ် အမိုးလဲချင်လို့ဆိုပေမယ့် တကယ်ကျတော့ သူများတွေ ခုလိုဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ သွပ်မိုးကောင်းကောင်းနဲ့ ကျုပ်တဲကို ပြန်မိုးချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်တဲကလည်း ဘာဆိုဘာမှ မထိခိုက်တော့ ကျုပ်ရထားတဲ့သွပ်တွေက လောလောဆယ် ကျုပ်အတွက် အသုံးမတည့်တော့တာ အမှန်ပဲ။ ရောင်းစားဖို့ကို အစထဲက မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး ဆိုတော့ သွပ်ချပ်တွေကိစ္စနဲ့ အဲဒီအချိန်က ကျုပ်တော်တော်ကို ခေါင်းစားခဲ့ရတယ်။

ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်က အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင်ကတော့ ခေတ်ပျက် သူဌေးဝင်လုပ်တယ်။ အိမ်သွပ်မိုးရိုက်သံတစ်ပိဿာ သုံးထောင်၊ သွပ်တစ်ချပ် နှစ်သောင်းတဲ့လေ။ တကယ်ကို ဈေးနှုန်းတွေက မကြားဖူးလောက်အောင် ကြောက်ခမန်းလိလိ နေချင်း မြင့်တက်ခဲ့တယ်။ နဂိုရောင်းဈေးထက် လေး၊ ငါးဆမက တက်ရောင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့်လည်း မဖြစ်မနေ ဝယ်ခဲ့ကြရတာပဲ။ မိုးခဲ့ကြရတာပဲ။ မိုးကလည်း ဆက်တိုက်လို့ ရွာနေတော့ အမိုးလွတ်နဲ့ နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား။

တချို့ဆို သွပ်ချပ်ပြန်ဝယ်ဖို့ရာ ငွေလည်းမတတ်နိုင်တော့ ပလတ်စတစ်အကာတွေကိုပဲ ယာယီဖြစ်သလိုမိုးပြီး နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ ဓာတ်ကြိုး၊ ဓာတ်တိုင်တွေပြတ်ကျ၊ လဲကျဖြစ်ခဲ့တော့ မီးကလည်း မရ။ ပြင်ဆင်ဆဲကာလ ဖြစ်နေချိန်မှာ သောက်ရေ ခက်ခဲ၊ ချိုးရေမရှိနဲ့ ကျုပ်တို့ ရန်ကုန်မှာလည်း လူတွေ အတော့်ကို ကသီလင်တ ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဝီစိတွင်းရှိတဲ့ အိမ်အချို့က သောက်ရေလှူကြတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ပုံး အရေအတွက်နဲ့ ရောင်းစားကြတာ များပါတယ်။ သူဌေးဆိုတဲ့ အိမ်တွေက ရေအကျိုး ဆယ်ပါး လို့ဆိုပြီး တစ်အိုး တစ်ရာ ထားပြီးတော့ ပါဝင်ကုသိုလ်ယူကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝ အခက်အခဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ ဓာတ်ဆီထည့် မီးစက်နှိုး၊ စက်မောင်းပြီး ရေရောင်းပေးတာကိုပဲ ဆင်းရဲသားအားလုံးက ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရတာပေါ့။

မကြာပါဘူး။ ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့ ပရဟိတအဖွဲ့တွေ၊ အန်ဂျီအိုဆိုတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ အသီးသီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ နာဂစ် မုန်တိုင်းဒဏ် အလူးအလဲခံခဲ့ကြရတဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်က ကျန်ရစ်သူတွေကို ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် အသီးသီးသွားကူညီခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲ မြန်မာတွေအရေးကျတော့ စည်းလုံးသားလို့ ထင်မိတယ်။ အစိုးရကိုလည်း ပြည်ပနိုင်ငံအသီးသီးက ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေကို ကူဖို့၊ ကယ်ဖို့ ငွေကြေးနဲ့မုန့်မျိုးစုံ၊ အချိုရည်နဲ့ အဝတ်အထည်တွေ ပေးလှူကြောင်း သတင်းတွေပါလာတယ်။

ဒါပေမဲ့ အကူအညီရောက်တာနောက်ကျလို့ မုန်တိုင်းမိလို့မသေဘဲ ကျန်ရစ်သူတွေ အစာငတ်၊ ရေပြတ်လို့သေရ၊ ဝမ်းရောဂါနဲ့ သွားနှင့်ကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဆိုးကိုကြားရပြန်တယ်။ တော်နေကြာတော့ လှူဒါန်းသလောက် မရောက်တာတွေရော၊ စာရင်းကွာတာတွေရော၊ ငွေဘုန်းတာတွေရော၊ အလုပ်ပြုတ်တာတွေရော အသံဗလံတွေက အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှုပ်နေတာပါပဲ ဗျာ။

ကျုပ်မှာတော့ နာဂစ်ပြီးကတည်းက စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးတွေ ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီထဲကမှ နားမလည်နိုင်ဆုံး ဖြစ်ရပ်နှစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ ပထမတစ်ခုက နာဂစ်မုန်တိုင်းအပြီး သွပ်သံတွေဈေးတင်ရောင်းခဲ့တဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က

ပရဟိတ သွားကူညီတဲ့ လူငယ်တွေအဖွဲ့ကို ငွေငါးသိန်း လှူလိုက်တဲ့ကိစ္စ။ သူ့ကိုကျွပ်နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုလှူမယ့်အတူတူ ကျွပ်ဖြစ်စေချင်တာ သူ့ဆီက အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေကို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတွေအပေါ် ပုံမှန် ဈေးနဲ့ ရောင်းပေးစေချင်တာပါ။ မသကာဈေးတက်ချင်လည်း နည်းနည်း တက်ရောင်းပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ သူက ကျွပ်တို့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတွေဆီကို မတရား ဈေးတင်ရောင်းထားတဲ့ အမြတ်ငွေနဲ့ လှူတာပဲ။ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းကြော် ဆိုသလိုပဲ။ မြေတိုက်သလို ယူထားပြီးမှ ကယ်ဆယ်ရေး အတွက် လူကြားကောင်းအောင် သူ့နာမည်နဲ့ ထည့်ဝင်တဲ့ အလှူကို ကျွပ်က တော့ ရိုင်းတယ်လို့ ဆိုဆို သာဓု မခေါ်နိုင်ပေါင်ဗျာ။

နောက်တစ်ခုက ကျွပ်မိတ်ဆွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်လေးရဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ။ အဲဒီလူငယ်လေးကလည်း ပထမတော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ယောင်ခြောက်ဆယ်ပါ။ အမေအိုကြီး အရပ်လှည့်အဝတ်လျှော်လို့ရတဲ့ငွေကို အားမနာတမ်း လက်ဖြန့်တောင်း စားသောက်နေတဲ့သူပေါ့။ အင်း... အတန်း ပညာလေးတော့ သူကတတ်ရှာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အတန်းပညာတတ်ရုံ လောက်နဲ့ လောကမှာ လူကောင်းလို့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါမလဲ။ အမေအိုကြီးနဲ့ သူ့မှာ အိမ်အိုလေးတစ်လုံးတော့ ပိုင်ရှာတယ်။

ပြောရရင် မုန့်တိုင်းတိုက်တဲ့ညက သူတို့အိမ်ဟောင်းလေးရဲ့ ခေါင်းမိုး တွေ အားလုံးနီးပါး လေနဲ့အတူ ပါသွားတယ်။ မိုးလင်းတော့ သွပ် နှစ်ချပ် လောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခုနေတဲ့အိမ်မှာ အဲဒီည က ကောင်လေး ဘယ်သွားနေမှန်း မသိဘူး။ အဘွားကြီးက တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့ပေမယ့် သူ့သားရဲ့ စာအုပ်နဲ့ အဝတ်အစားတွေ မိုးရေစိုမှာစိုးလို့ သူတို့အိမ်ရှေ့ဘက်က မိုးကာတဲ့ အကာကြီးကို ထွက်ဖြုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့သားရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စရတွေ ရေမစိုအောင် တစ်ညလုံး ဖုံးအုပ် ကာကွယ်ပေး ထားခဲ့တယ်တဲ့လေ။

မနက်မိုးလင်းတော့ အဘွားကြီးတစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး ပြာနှမ်းနေပြီ။ အမိုးမရှိတဲ့အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရွဲ့ရွဲ့နစ်ပြီး တစ်ညလုံး နေခဲ့ရတော့ ပြာရှာပြီပေါ့။ ရပ်ကွက်ကလူတွေ ရောက်လာပြီး ရေခွေးတိုက်၊ အစာကျွေး၊ ဆေးတိုက်လုပ်ပေးတာ ဦးသွားလို့သာ အဘွားကြီး အသက်ရှင်

ခွင့်ရတာ။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ သူ့သားက ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ စာအုပ်တွေကို ဘယ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာဆီကို ပြောင်းရွှေ့သွားလေရဲ့။

တကယ်တော့ သူ့သားက ပညာလေးမတောက်တစ်ခေါက်နဲ့ ဘဝင်လေဟပ်နေတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေတော့ ရပ်ကွက်နဲ့က သိပ်အကြောမတည့်လှဘူး။ ပြီးတော့ အကြောင်းသိနေတဲ့ ရပ်ကွက်သားတွေက အမေအိုကြီးကိုလည်း ဘာအလုပ်မှ ရေရေရာရာမလုပ်တဲ့သားကို မြှောက်ပင့်ပြောဆိုလွန်းလို့ သိပ်အရောမဝင်ချင်ကြဘူး။ မြန်မာရပ်ကွက်ဆိုတော့ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားရှိရဲ့နဲ့ အမေအိုက ခုချိန်ထိ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးနေတာကိုလည်း ဘဝင်မကျနိုင်ကြဘူး။

သူ့သားက အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီ။ အမေအိုကိုတော့ ဂရုစိုက်တာမရှိဘူး။ အမေအိုကတော့ သူ့သားမှ သူ့သားပါ။ သူ့ဌေးရပ်ကွက် တွေဆီသွားပြီး လှည့်လည် အဝတ်လျှော်ရုံမက တစ်ခါတစ်ခါ အညောင်းပြေ နှိပ်နယ်တဲ့ အလုပ်ကိုလည်း အပိုင်ငွေရအောင် လိုက်လုပ်တတ်ပါသေးတယ်။ သူ့သားကတော့ အမေအိုကို မကြည့်ရှု၊ မစောင့်ရှောက်တဲ့အပြင် နေကုန်နေခန်းမှ အိမ်ပြန်လာတတ်တယ်။ အမေအို ရှာထားသမျှ ငွေကို လက်ဖြန့်တောင်းပြီး မိုးလင်းမိုးချုပ်တိုင် ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်နေမှန်းကို အရပ်က မသိကြဘူး။

ခုလည်း မှန်တိုင်းပြီးတော့ အမေအိုကို နေကောင်းလားတောင် မမေးဘဲ သူက အလုပ်ကိစ္စတွေ အကြောင်းပြလို့ ပြန်ထွက်သွားပြန်တယ်။ အမေအိုကတော့ သူ့သားများ ပြန်လာမလားဆိုပြီး အမိုးမရှိတဲ့ အိမ်ထဲကနေ နေ့တိုင်းမျှော်နေရတာခင်ဗျ။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အထိ အဘွားကြီးခမျာ အမိုးအကာမဲ့အောက်မှာ ဖြစ်သလို ဒီအတိုင်းနေ နေရတာတွေတော့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ အဘွားကြီးရဲ့ အိမ်ကို ပလတ်စတစ်အမိုးပိုင်းမိုး ပေးထားလိုက်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်လလောက်ကြာတော့ သူ့သားတော်မောင်က သူ့အမေရှိရာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့အမေအတွက် ငွေနှစ်သောင်းနဲ့ သူ့နာမည်ပါတဲ့ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတွေချည်းပါတဲ့ စက္ကူကတ်ပြားတစ်ချပ်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားလိုက်တာ အလုပ်ပဲ ရနေသလိုလို၊ မိန်းမပဲ ယူသွား

သလိုလိုနဲ့ ဘာသံမှကို မကြားရတော့ဘူး။ အဘွားကြီးကို သူ့ နာကစ် ကယ်ဆယ်ရေးတွေ ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်နေကြောင်းနဲ့ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်အထိ ရခဲ့ကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်ထိများ ရွန်းရွန်းဝေ အောင် ပြောပြသွားခဲ့တယ် မသိဘူး။ အဘွားကြီးကတော့ သူ့ဆီလာသမျှ ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားအပေါင်းကို သူ့သားအကြောင်း နားငြီးလောက် အောင် ပြန်ပြောပြနေတော့တယ်။

အဲ... ဒီလိုနဲ့ နာမကျန်းဖြစ်သွားတဲ့ အဘွားကြီးကို ရပ်ကွက်က စောင့်ရှောက်ပေးရင်း ခြောက်လလောက် အကြာမှာ အဆုတ်အအေးမိခဲ့တဲ့ ရောဂါနဲ့ သူ့ခမျာ သေရှာရော။ အဘွားကြီး အသုဘချမယ့်နေ့ကျတော့ သူ့သားက ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရပ်ကွက်ကတော့ “မင်းကွာ...၊ မင်း အမေက မင်းကို နေ့တိုင်းမျှော်နေရှာတာ၊ နေနိုင်လိုက်တာကွာ တစ်စက် ကလေးမှ ပေါ်မလာဘူး” လို့ အပြစ်တင်သလို၊ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ပြော သလိုလို ဝိုင်းပြောကြတယ်။

သူကတော့ “အမေအတွက် ကျွန်တော် ကြိုးစားနေလို့ ပြန်မလာနိုင် တာပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီလား အမေရယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲ” လို့ လူကြားကောင်းအောင်ပြောရင်း မျက်ရည်မထွက်ဘဲ ရှိုက်ငိုပြ ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို သူဘယ်လိုပဲ ငိုငို ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကတော့ သူ့ကို သနားဖို့ထက် အမြင်ကတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်သူတွေသာ များခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တမင်တကာကို ထပ်ခါထပ်ခါပြောပေးနေခဲ့ကြတဲ့ စကားလည်း ရှိသေးတယ်။

အဲဒါက မင်းအမေကလေ ငါတို့တွေကို “ကျွန်မသားလေးက သိပ် အလုပ်များရှာတာ၊ ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက တကယ် တော့ ကျွန်မထက် အခြေအနေဆိုးတဲ့နေရာတွေမှာ ပရဟိတသွားအလုပ်ကူနေ ရလို့ပါ။ ကျွန်မမှာက သားမရှိပေမယ့်လည်း ဂရုစိုက်ပေးမယ့် ရှင်တို့လို ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သားကလေးကတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ နေပူမိုးရွာမရှောင် အမေအိုပစ်၊ အိုးပစ်၊ အိမ်ပစ်နဲ့ တစ်နယ် တစ်ကျေးက ဒုက္ခသည်တွေ၊ ဒုက္ခိတတွေကို သွားကူနေရတာ” ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။ “တစ်ချိန်လုံး မင်းထားခဲ့တဲ့ဟောဟိုက ကတ္တူစာရွက်ကြီး

ကိုင်းပြီး လာသမျှလူကို မမောနိုင်၊ မပမ်းနိုင် ပြောနေခဲ့တာ” ဆိုတာလည်း ပါသေး။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဒီစကားကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောပေး နေကြတယ်။ စိတ်ရင်းနှီးလား၊ ရွဲ့ပြောတာလား ဆိုတာတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိမှာ။

တကယ်တော့ အဘွားကြီး မသေခင်က အဲလိုပြောတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲ မှာ မိခင်စိတ်ချင်း စာနာနားလည်ပေးခဲ့သူက နည်းနည်းရယ်။ တော်တော် များများကတော့ “ဒီအဘွားကြီး သေကောင်ပေါင်းလဲ အိပ်ရာထဲ ကုသုမဲ့ ဖြစ်နေတာတောင် သူ့သား ဂုဏ်တော့ ဖော်နေနိုင်သေးတယ်၊ သူ့သားကဖြင့် သူ့ ဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရှိတယ်လို့တောင် ထင်တာမဟုတ်ဘူး” လို့ ဝေဖန်ကြပါ တယ်။ တချို့ကတော့ သူ့ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ပြီး ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလို့ မှတ်ယူလိုက်ကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဘွား ကြီးရဲ့ အသုဘကတော့ ရပ်ကွက်ရှိ တာဝန်သိသူများရဲ့ ကောင်းမှုရယ်၊ ပရဟိတ လုပ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီလူငယ်လေးရဲ့ အဖွဲ့အားရယ် ပေါင်းပြီး စည်စည်ကားကား ရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။

အဲဒီနေ့က သူ့အမေအကြောင်းကို တစ်ယောက်က သွားပြောတိုင်း ကောင်လေးခမျာ ငိုပြပေမယ့် မျက်ရည်မကျနိုင် ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်း က ကောင်လေးရသွားတဲ့ ကူငွေဆိုတာလည်း ဘယ်နည်းလိမ့်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးက အကုန် မလှူခဲ့တာကိုတော့ အားလုံးက သတိထားမိကြ တယ်။ အဲဒီနောက် အမေသေဆုံးရက် တစ်လ ပြည့်အောင်တောင် မစောင့် တော့ဘဲ ကောင်လေးက အလုပ်အကြောင်းပြပြီး အဘွားကြီးနေအိမ်ကို အမြန်ရောင်းခဲ့တယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းတော့ သူ့ကို အစ ရှာမရတော့ဘူးတဲ့လေ။

ကျုပ်ကတော့ စာမတတ်လို့လား၊ ဉာဏ်မမီတာလား မသိဘူး။ ကောင်လေးလုပ်တဲ့ ပရဟိတ အလုပ်ဆိုတာ နားကိုမလည်းနိုင်ဘူး။ ဘယ် နှယ်ဗျာ နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ အမေအိုကိုပစ်ပြီး တစ်နယ် တစ်ကျေးက ခုနစ်ရက်သားသမီး သူစိမ်းတွေအပေါ် လိုက်ကူညီနေတာကို ပရဟိတ စိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝသူလို့ ခေါ်နိုင်လို့လား။

ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ပရဟိတတွေ ဘာတွေလည်း သိပ်နားမလည်ပါ ဘူး။ နာဂစ်ပြီးတော့ သူများတွေလို သောင်းသိန်းချီပြီးလည်း မလှူနိုင်ခဲ့ပါ

ဘူး။ အဝတ်အစားကလည်း ကိုယ့်မှာတောင် သုံးစုံထက်မပိုလို့ မဝေပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူများလို ပရဟိတလုပ်တဲ့အဖွဲ့ထဲလည်း ပါဝင်ကူညီချိန်မရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဝန်းကျင်က အမိုးအကာ လုံးဝကင်းမဲ့သွားခဲ့တဲ့ အရမ်းဆင်းရဲတဲ့ အိမ်တွေကိုတော့ ကျုပ်ကောက်ခဲ့တဲ့ သွပ်ချပ်တွေ ခွဲဝေပေးလိုက်တယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ အိမ်မိုးရိုက်ခ မပေးနိုင်လို့ မမိုးရသေးတဲ့ အိမ်တွေကိုလည်း အဆင်ပြေရင်ပေး၊ မပြေလည်း မပေးနဲ့လို့ ပြောပြီး သူတို့အိမ်တွေ လုံခြုံအောင် အိမ်မိုးရာမှာ ကူပေးခဲ့တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဘက်က တော့ လုပ်ပေးနိုင်တာတော့ ဒါလောက်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။

သူများတွေလို ဂုဏ်ပြုလွှာတွေ ဘာတွေလည်း ကျုပ် မရခဲ့ပါဘူး။ ပိုက်ဆံပေးပေး၊ မပေးပေး လိုအပ်လို့ ကျုပ်ကို ခေါ်ရင် စေတနာအပြည့်နဲ့ ကျုပ်က ပိုင်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာပဲ။ တစ်ခုရှိတယ်။ နာဂစ်ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း ကျုပ်ရပ်ကွက်ကလူ အားလုံးနီးပါးက လမ်းမှာ ကျုပ်ကိုတွေ့တာနဲ့ ကျုပ် မနေတတ်လောက်အောင် ပြုံးပြနုတ်ဆက်လာတတ်ကြတယ်ဗျာ။ အဲဒါကိုတော့ ကျုပ်က သိပ်ကျေနပ်မိတယ်ဗျ။ အရင်ကဆို ကျုပ်က ရပ်ကွက်နဲ့ သူစိမ်းလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ‘အထီးကျန်နေသူ’ မဟုတ်လား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းကင်ကြီးနီရဲပြီး လေတွေတိုက်လာတဲ့ အချိန်တိုင်း “သတ္တဝါတွေ အားလုံးဘေးအန္တရာယ်ကင်းပါစေ၊ အမိုးအကာ တွေလည်း ခိုင်ခံ့နေပါစေ” လို့ ကျုပ်ဆုတောင်းပေးတတ်တာ ခုချိန်တိုင်ပါပဲ ဗျာ။ ။

မြနှင်းဝေအောင်

အဆိပ်များ
မေလတိဟန်

ကြည့်လေ...။ ခုခေတ်ကလေးတွေ
စားနေရသည့် ကလေး သရေစာတွေ။
ပြီးတော့... ကျွန်မတို့ စားသောက်နေရ
သည့် အစားအသောက်တွေ။ ထမင်းဟင်း
နှင့် သောက်ရေအထိ သိပ်ပြီး မသကာချင်။
ဘာတွေပါလို့... ဘာတွေနဲ့ ငြိစွန်းနေမှန်း...။

အဆိပ်များ

မေလတ်ဟန်

သမီးကျောင်းတက်နေသည့် အလယ်တန်းကျောင်းနှင့် ကျွန်မတို့ နေသည့် တိုက်ခန်းသည်မဝေး။ ကျောင်းသည် အထက်ဘလောက်တွင်ရှိပြီး၊ ကျွန်မနေထိုင်သည့် တိုက်ခန်းသည်လည်း အထက်ဘလောက်တွင် ရှိသည်။ သို့သော် တစ်လမ်းတည်းမဟုတ်။ တစ်လမ်းသာခြားသည့် အကွာအဝေးတွင် ရှိသည်။

မိသားစုလေးယောက်သာရှိသည့် ကျွန်မအတွက် အငယ်ဆုံးသမီး လေးသည် ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်။ ယခုဆိုလျှင် သမီးလေးသည် လေးတန်းရောက်နေပြီ။ လေးတန်းဆိုတော့ အရေးကြီးသည် ဟု ဆိုရမည်။ အတန်းတင်စာမေးပွဲ၊ အတန်းတွင်း စာမေးပွဲတိုင်း ပထမဆု နေရာမှလွဲ၍ ဒုတိယနေရာ၊ ဒါမှမဟုတ် တတိယနေရာရသည့်သမီး။ ပြောရ လျှင် ပညာတော်၊ စာကြိုးစား၊ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့် သမီးလေး။ သမီး အကြီးက မနှစ်က ဆယ်တန်းအောင်သွားသည်။ အခု တက္ကသိုလ်တက်နေပြီ။ အစ်မဖြစ်သူက ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့်အောင်၊ တက္ကသိုလ် တက်နေပြီဆိုတော့ သမီးလေးက သူ့အစ်မကို အားကျသည်တဲ့လေ...။

“မေမေ...၊ သမီးဆယ်တန်းရောက်ရင်လေ၊ မမလို ဂုဏ်ထူးတွေ ပါအောင် ကြိုးစားပြမယ်။ မမထက် သာရစေမယ်...”

ဤသို့ တပ်လှန့်ရင်း သမီးလေးက ပညာရေးမှာ ဂုဏ်ပြိုင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ရုံးတစ်ရုံးမှာ လုပ်ခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေးကြောင့်

အနားယူခဲ့ပြီး ကျွန်မယောက်ျားကတော့ အပြင်စီးပွားရေးလုပ်နေသူ။ ပြောရလျှင် စီးပွားရေးအဆင်ပြေသည်။ စားနိုင်သောက်နိုင်သည့်အဆင့်။ သမီးကြီးနှင့် သမီးလေးတို့က အသက်ကွာခြားသည်။ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်ခြားပြီး မွေးခဲ့ရသည့် သမီးနှစ်ဦး။ အခုတော့ သမီးကြီးအတွက် စိတ်အေးရပြီ။ ဒီသမီးလေးအတွက်သာ ပညာရေးတာဝန် ကျန်တော့သည်လေ...

ဒီတော့ သမီးကို အမြဲကျောင်းပို့။ အမြဲတမ်းကျောင်းကြို တာဝန်သာ ရှိသည့် ကျွန်မ။ ဒီကနေလည်း သမီးကို ကျောင်းပို့ခဲ့ပြီ။ ညနေကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်တော့မည်ဆိုလျှင် ကြိုပြီးသွား။ ကျောင်းလွှတ်ချိန်ကိုစောင့်။ သမီးကိုခေါ်ပြီး တိုက်ခန်းကိုပြန်။ ကျွန်မအမြဲ တွေ့နေရသည်က ကျွန်မလိုပင် ကိုယ့်သားသမီးတွေကို လာကြိုကြသူတွေ။ ဈေးသည်တွေ၊ ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေသူတွေ၊ လိုင်းကားတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ...၊ အမြဲတွေ့နေရဆဲ။ ပြီးတော့... ပြီးတော့...၊ တွေ့နေတာတွေက...

“မခင်သိုက်ရယ်...၊ ကိုယ်တော့လေ... ကလေးတွေ ဝယ်စားနေကြတဲ့ သရေစာတွေကို သိပ်ပြီး မသင်္ကာဘူးကွာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီကျောင်းရှေ့မှာ ရောင်းချနေတဲ့ သရေစာတွေ၊ အသုပ်တွေကို ဝယ်မစားစေချင်ဘူး”

ကျွန်မခင်ပွန်း... ကိုအေးဆောင်က သမီးကြီးငယ်စဉ်က ဤသို့ ပြောခဲ့သည်။ သမီးအတွက်ရော၊ အခြားကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အတွက်ပါ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပြောခဲ့သည့်စကား။ စေတနာစကား။

ဟော အခု သမီးငယ်ကြည်ကြည်မာ လေးတန်းသာ ရောက်လာသည်။ မစားသင့်သည့် သရေစာတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ မမေ့နိုင်သေး။ ကြည့်လေ...၊ ခုခေတ်ကလေးတွေ စားနေရသည့် ကလေးသရေစာတွေ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ စားသောက်နေသည့် အစားအသောက်တွေ။ ထမင်းဟင်းနှင့် သောက်ရေအထိ သိပ်ပြီး မသင်္ကာချင်။ ဘာတွေပါလို့ ဘာတွေနဲ့ ငြိစွန်းနေမှန်း စိတ်ထဲက တွေးချင်လာသည်။ သံသယတွေ ဝင်လာသည်။

ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က စားရတာက လတ်ဆတ်သည်။ သန့်ရှင်းသည်။ သဘာဝအတိုင်းလေး ဖြူဖြူစင်စင်စားခဲ့ရသည်။ ဒီလိုစားတော့ ကျန်းမာသည်။ ဖွံ့ဖြိုးသည်။ ကျွန်မတို့အဘိုး၊ အဘွားတွေဆိုရင်... အရပ်အမောင်း ခြေတံလက်တံတွေ အရှည်ကြီးတွေ။ အသက်ဆိုရင် တစ်ရာနီးပါး။ အချို့

ဆိုရင် တစ်ရာကျော်တဲ့အထိ နေသွားကြရတာ။ ဆန်နီကြမ်းတွေစား။ ဘုရား
တည် ကျောင်းဆောက်ပြီး နေခဲ့ကြရတာ။ အသက်ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်
အထိ ယာထွန်၊ လယ်ထွန်နိုင်တုန်း။ သည်အမိအဖ၊ အဘိုးအဘွားတွေနှင့်
ကျေးလက်မှာနေရင်း ကြီးပြင်း ပညာရှာ။ ဟော... အရွယ်ရောက်...
ရန်ကုန်ကို အခြေချမိပြန်တော့ ရန်ကုန်မှာပဲ အိမ်ထောင်ပြု။ သီးခြားဘဝ
ထူထောင်။ ကာလတွေကြာ။ ခေတ်စနစ်တွေ ပြောင်းလာပြီ။ အားလုံး
အဆင်သင့်ဆိုတဲ့ ရယ်ဒီဗီအိုအစားအသောက်တွေ၊ နည်းပညာအသစ်အဆန်း
တွေနှင့် ကျွန်မတို့၏ သားသမီးတွေ ကျင်လည်အသုံးပြုနေကြပြီ။ စားစရာ
များ ထည့်သည့် ထုတ်ပိုးမှု အတတ်ပညာအရ အရောင်အသွေးအစုံ၊ ပုံစံစုံ
ဖြင့် ကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားအောင်၊ မလို လိုချင်အောင် နည်းတွေနှင့်
ကလေးတွေ၏ ငွေကို ချူယူနေပြီဖြစ်သည်။

“အင်း... အဆိပ်တွေ ပါနေပြီ... ပါနေပြီ။ ဒါတွေ စားနေကြရတဲ့
ကလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်က... ဘယ်လိုလဲ။ ငါတို့ မိဘတွေမှာ တာဝန်
ရှိသလား။ တာဝန်ရှိနေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ... တာဝန်ရှိနေသလား။
မစစ်ဆေးကြဘူးလား။ စစ်ဆေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိဘူးလား။ ဒီအတိုင်း
လွှတ်ထားမှာလား...”

တွေးရင်း ရင်လေးခုတာကြာပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ လတုန်းကတော့ မန္တလေး
က မြို့နယ်တစ်နယ်ထဲမှာ ငရုတ်ဆီလုပ်ငန်းတစ်ခုကို မြို့တော်စည်ပင်သာယာ
ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ဝင်ရောက်စစ်ဆေးသတဲ့။ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်တွေကို
လူမှုကွန်ယက်ကနေတင်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်မ အတော်လေး တုန်လှုပ်သွား
သည်။ ငရုတ်ဆီလို့ခေါ်တဲ့ ငရုတ်အချဉ်ရည်ကို ကျွန်မအတော်ပင် ရွံ့မုန်းကြီး
ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်လေ... အရင်က ငရုတ်ဆီကို အသေအလဲကြိုက်သည့်
ကျွန်မ။ ထမင်းစားရင်တောင် ငရုတ်ဆီဆမ်း၊ ဆီနဲ့ဆားနဲ့၊ အချိုမှုန့်နဲ့ဖြူးပြီး
စားတတ်တဲ့ကျွန်မ။ အခုတော့... တကယ်အရင်းအမြစ် စစ်မြစ်ကိုသိတော့
အန်ချင်သလို၊ ပျို့ချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ကျွန်မဗိုက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင်
အဆိပ်ရည်တွေ၊ သက်တမ်းတိုမယ့်အရာတွေ ပြန့်ကြဲနေပြီ မသိတော့။

ကြည့်စမ်း။ အဲဒီငရုတ်ဆီလုပ်ငန်းရှင်တွေက မီးဘေးအန္တရာယ် ခိုးရိမ်
ရတဲ့အထိ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ မီးဖိုကြီးဖိုပြီး ဆားနဲ့ ငရုတ်ရည် ကြိုနေတာတဲ့။

ပြီးတော့ တကယ်ပါဝင်ရမည့် ခရမ်းချဉ်သီးဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ဆန်ကွဲမှုန့်တွေ၊ အခြားအဆိပ်ပါတဲ့ အရောင်တင်မှုန့်တွေ၊ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ အမှုန့်တွေ၊ အချိုမှုန့်တွေ၊ ဓာတုဗေဒအမှုန့်တွေနဲ့ ရောနှောပြီး ငရုတ်ဆီတွေ လုပ်နေသည်တဲ့လေ။ ဘယ်လောက်များ အတ္တကြီးကြသနည်း။ ဘယ်လောက်များ လောဘကြီးကြသနည်း။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးဖြစ်ဖို့၊ သူများတွေဘဝ အကျိုးယုတ်ကို ထည့်မတွက်ကြဘူးလား။ ငရုတ်ဆီလုပ်ငန်းအကြောင်း အခုလိုဖွင့်ချပြီး ကျွန်မတို့လို အိမ်ရှင်မတွေကို အသိပေးလိုက်တဲ့အတွက် မြို့တော်စည်ပင်ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး...။

အရာရာမှာ ဓာတုဆေးဆိုးမလွတ်ကင်းတာကြောင့်၊ အရာရာတွင် အဆိပ်တွေပါနေပြီမို့ ကျွန်မအနေနှင့်ကတော့ ဘယ်လိုရှောင်ကွင်းရမယ်ဆိုတာ အဖြေရှာနေမိသည်။ ငရုတ်ဆီအပြင်၊ ရေသန့်၊ ငပိ၊ ငါးခြောက်၊ ဆီ၊ အသီးအနှံတွေ၊ အို... ကျွန်မတွေးရင်း အနာဂတ်အတွက် ရင်လေးမိသည်။

ကျွန်မတို့အတွက် ရင်လေးသည်ထက်၊ ကျွန်မသမီးအရွယ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ၊ သူငယ်တန်းအစ ဆယ်တန်းအရွယ်အထိ ကလေးတွေ၊ သူတို့ သူတို့လေးတွေ ကျောင်းတက်၊ ကျူရှင်တက်နေကြရသည်။ အနီးဝန်းကျင်မှာ ရောင်းချနေသည့် သရေစာတွေကရော...။

အတွေးနှင့်အတူ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မုန့်စားကျောင်းလွှတ်ချိန်အတွင်း ကလေးတွေ စာသင်ခန်းထဲက ပြေးထွက်ကြမည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းရှေ့ဈေးသည်တွေဆီ ပြေးကြမည်။ ဈေးသည်အစုံ၊ စားသောက်စရာအစုံ ရောင်းချနေသည့် ရှေ့မှာရပ်ကြမည်။ ပြီး မိမိစားချင်သည်ကို တပ်မက်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်မည်။ တွေ့ပြီ ကြိုက်ပြီဆိုပါက ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်၊ ဝယ်ပြီး စားနေကြမည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ချိတ်ထားသည့် စားစရာတွေ၊ ဘူးထဲထည့်ထားသည့် စားစရာတွေ။

အရောင်အသွေးအစုံ သစ်သီးထုပ်တွေ၊ ဂျယ်လီဘူးတွေ၊ သကြားလုံးတွေ၊ အချိုရည်ဘူးတွေ၊ ကော်ဖီထုပ်၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေ၊ ပေါင်မုန့် ကိတ်မုန့်တွေ၊ အို... အမျိုးမျိုး၊ အရောင်စုံ၊ အမျိုးစုံ၊ အနီစားစရာအထုပ်တွေ မှာ တရုတ်စာတွေ၊ ထိုင်းစာတွေ ရေးသားထားမည်။

“ဒါတွေကရော... အဆိပ်ပါမယ်။ ပါကိုပါမယ်။ ကလေးတွေကို သူတို့က ထုပ်ပိုးမှု အတတ်ပညာနဲ့ အရောင်အသွေးစုံ အမည်စုံနဲ့ လိုချင် တပ်မက်မှုရှိအောင် စည်းရုံးထားကြတာ။ ဒါတွေကို ဘယ်သူက အာမခံခဲ့ တာလဲ။ အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူအာမခံမလဲ...”

တွေးရင်းနှင့် ကျောချမ်းသွားသည်။ တက္ကသိုလ်တက်နေသည့် သမီး တုန်းကလည်း ဤသို့သော ဓာတုဆေးပါသည့် သရေစာတွေကို ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်စားခဲ့သည်။ ဒါဆိုရင် သမီးကြီးဗိုက်ထဲမှာ အဆိပ်တွေဘယ်လောက် ပျံ့နှံ့နေပြီလဲ။ ဝမ်းတွင်းကလိစာတွေကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဘယ်လိုဒုက္ခ ရောက်အောင် မွေ့နှောက်နေပြီလဲ။ အခု... သမီးငယ်ကိုရော...။ အဲဒီ သရေစာတွေက ဘယ်အဆင့်ရောက်အောင် ကလူကျီစယ်နေပြီလဲ။ အနွေးနဲ့ အမြန်ဆိုသလို ကလေးတွေကို ဒုက္ခပေးမည်ကတော့ အမှန်။ အနုနည်းနဲ့ အမှည့်ခြွေခြွေနေသည့် တိုင်းတစ်ပါးက အစားအသောက်တွေကို မဟန့်တား နိုင်ကြဘူးလား။ မတုံ့ပြန်နိုင်ကြတော့ဘူးလား။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ တားဆီး ကြမလဲ။ တွေးရင်းနှင့် ဝေဝါးနေသူက ကျွန်မ...။

“အင်း... ငါ့မှာလည်း တာဝန်ရှိတာပဲ”

သူများကို လက်ညှိုးထိုး အပြစ်ရှာနေသည်ထက်၊ မိမိရင်သွေးအတွက် အုပ်ထိန်းသူမိဘမှာ ပိုပြီးတာဝန်ရှိကြောင်း ကျွန်မတွေးရင်း ခေါင်းခါမိသည်။ သမီးကို နောက်ရက်မှာတော့ သရေစာအကြောင်း၊ ဓာတုဆေးဆိုးတွေ အကြောင်း၊ အဆိပ်ဖြစ်နိုင်ချေအကြောင်းများကို ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည် လေ။

“အင်း... ကျောင်းသူကျောင်းသားအတွက် စားသုံးဖို့ မသင့်လျော်တဲ့ အစားအစာတွေကို ကြော်ငြာထားတယ်လို့တော့ ကြားတယ်။ အဲဒါတွေက ကလေးတွေအတွက် အာဟာရမဖြစ်တာ။ သက်တမ်းကုန်တာ။ ထုတ်လုပ်တဲ့ ရက်စွဲနဲ့ သက်တမ်းကုန်တဲ့ ရက်စွဲမပါတာ။ ဆိုးဆေးပါတာ။ တရုတ်စာ၊ ထိုင်းစာပါတာ။ ဒီလိုမျိုး သရေစာတွေကိုတော့ တားမြစ်တယ်လို့ကြားတယ်။

ရသေ့စိတ်ဖြေသဘောတွေေးရင်း၊ ပျားရည်နှင့် ဝမ်းချမိပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျမိ။ စီးပွားရေးသမားဆိုတာ အာဏာပိုင်တွေ၊ တာဝန်ရှိသူ

တွေထက် လည်သည်။ အာဟာရမရှိဘူးလို့ ဘာကိုကြည့်ပြီး အထောက်အထား ပြမလဲ။ ပြကြမလဲ။ သရေစာအကုန်ထုတ်ပြီး ဘယ်လိုစစ်ဆေးနိုင်မလဲ။ တစ်ခုချင်းထုတ်ပြီး စစ်ဆေးနိုင်ပါ့မလား။ အဝေးကြီး။ ပြီးတော့ သက်တမ်းကုန်တာတဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်သိကြမလဲ။ ဒီနေ့ဒီရက် ကုန်ပါသည်လို့ အမှတ်အသား ပြုရင်ရော။ တကယ်ကုန်တဲ့နေ့ကို အဲဒီသရေစာတွေ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ရဲ့လား။ မြေမြှုပ်ပစ်ကြရဲ့လား။ နောက်ထပ်ထုတ်လုပ်ရက်စွဲနဲ့ ကုန်ဆုံးရက်စွဲစာ အသစ်ရိုက်။ အဲဒီသရေစာကို ပြန်ကပ်ခဲ့ရင်ရော...။ ဘယ်သူသိနိုင်မှာမှတ်လို့။ ကုလားကြီးနဲ့ ဘာဘူကြီးနဲ့ အတူတူပါပဲ။ တရုတ်နဲ့ ပေါက်ဖော် အတူတူပါပဲ။

“ဟင်း...”

တွေးရင်းရင်လေးမိသည့် ကျွန်မအတွက်တော့ ဖွံ့ဖြိုးမှုနောက်ကျ ကျန်ရစ်သည့် ကျွန်မတို့အတွက် ရင်ထု ရင်နာမဆုံး။ ခုတော့... ကျွန်မတို့ ဘဝက တိုင်းတစ်ပါးက အဆိပ်ရည်ကို သကာရည်ရောင်းပြီး တင်သွင်းလည်း ဝယ်စားကြရမှာပဲ။ သကာရည်ကို အဆိပ်ရည်ဖျန်းပြီး ယူလာရင်လည်း ဝယ်စားကြရမှာပဲလေ။ ဘယ်သူကလိမ်လိမ်၊ ဘယ်သူကညာညာ... အလိမ်ခံ၊ အညာခံနေကြရဦးမှာ။ သေတဲ့အထိ...။

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က... ငါတို့ဆီက ရွက်ယိုသီးတွေ... အရွယ်အစား မရွေး၊ အနုအရင့်မရွေး... ထိုင်းကသာ ဝယ်တယ်။ မပြောပါဘူး။ ရဲယိုဆိုပြီး ယိုဘူးတွေ၊ ဖျော်ရည်တွေ တံဆိပ်အသစ်အဆန်းတွေနဲ့ ထုပ်ပိုးမှု အတတ်ပညာတွေနဲ့ ဝင်လာလိုက်ကြတာ...”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေးရင်း ကျွန်မတို့ လူမျိုးတွေ၏ တီထွင်မှု၊ ထုံထိုင်းမှု၊ တွေဝေမှု၊ ငေးငိုင်မှု၊ ရောင့်ရဲမှု၊ အပါးခိုမှု၊ လက်သင့်ရာ စားသောက်ခေါ်ချင်မှု၊ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်ချင်တဲ့ အကျင့်များကို တွေးနေမိဆဲ...။

နောက်ရက်...။

သမီးကို ကျောင်းကြိုအပြန်၊ တိုက်ခန်းပေါ်ရောက်တော့ သမီး ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲကို ကြည့်မိသည်။

“သမီး... ဒါက ဘာဘူးလဲဟင်”

ပုံစံက ထူးခြားနေသည်ကို ကြည့်ရင်းမေးသည်။ ပုံစံက အချို့ရည်ဘူးမျိုး။ ဘူးထိပ်မှာ လက်နှင့်ဖိရသည့် ခေါင်းပါသည်။

“အဲဒါ... အာဖျန်းလေ”

“အာဖျန်း... အာဖျန်း ဟုတ်လား”

သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကျွန်မလက်ထဲမှ သူ့အခေါ် အာဖျန်းဘူးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။ သို့သော် သမီးယူမည်ကိုသိသော ကျွန်မက သတိနှင့် ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သမီးဆီကို အာဖျန်းဘူး ပါမသွား။

“သမီး...”

“ရှင်...”

“မေမေ့ကိုချစ်လား”

“ချစ်...”

“ဖေဖေ့ကိုရော...”

သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆိုရင် မေမေပြောတာကို နားထောင်၊ အခုပြောမယ့် မေမေ့ရဲ့ စကားလိုပဲ မကြာခင်မှာ သမီးဖေဖေကရော၊ သမီးမမကပါ ဒီသရေစာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြလိမ့်မယ်။ သမီးသိထားဖို့က များသောအားဖြင့် သမီးတို့ ဝယ်စားနေတဲ့ သရေစာတွေက ဓာတုဆေးဆိုးတွေ ပါတယ်ဆိုတာသိလား။ အဲဒါတွေက အာဟာရလည်း မဖြစ်။ လူကို အနှေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို အန္တရာယ် ပေးမယ်။ လူကို အသက်တိုစေမယ်သမီးနော်။ နောက်ဆို ဒါတွေ ဝယ်မစားနဲ့ တော့”

သမီးက ကျွန်မစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်တယ်။ ကျွန်မက ဆက်ပြောသည်။

“တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေက ကျောင်းတွင်းမှာ မရောင်းချဖို့ တားမြစ်ထားတဲ့ မုန့်တွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ တရုတ်စာ၊ ထိုင်းစာနဲ့ ရေးထားတဲ့ မုန့်တွေပါတယ်။ အခု သမီး အာဖျန်းလို့ခေါ်တဲ့ အချို့ရည်ဘူးလည်း ပါတယ်လေ။ ဒါတွေက သိပ်ကို အန္တရာယ်ရှိတယ်သမီး။ ပြောရရင် ဖွံ့ဖြိုးမှုရှိတဲ့

နိုင်ငံတွေက ဖွံ့ဖြိုးမှုမရှိသေးတဲ့ မေမေတို့ တိုင်းပြည်ကို အင်အားတောင့်တဲ့ လူက ငါးဖောင်ရိုးခြောက်လိုဖြစ်နေတဲ့ မေမေတို့ တိုင်းပြည်ကို ပညာရှိ နှိပ်စက်နည်း နှိပ်စက်နေတာပေါ့ကွယ်...”

“ဒါဖြင့်... ဒါတွေက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဝင်လာတာလဲဟင်”

ရုတ်တရက် သမီး၏အမေးကြောင့် ကျွန်မ ဘာဖြေရမှန်း မသိတော့။

“ဒါလမ်း ဟိုး... မှောင်ခိုဝင်တာလား၊ ဘယ်ကဝင်လာသလဲတော့ မေမေလည်း တိတိကျကျ မသိပါဘူး သမီးရယ်...”

“ဒါတွေ စောင့်ဖမ်းရမှာပေါ့”

သမီးက ထပ်ဆင့်ပြောလာသည်။ ပြီး... ဆက်ပြောသည်။

“မဖမ်းလို့ နေမှာပေါ့”

ကျွန်မပြုံးမိသည်။ ဘယ်လို အဖြေပေးရမှန်း မသိသည့် ကျွန်မ အတွက်ကတော့ နှုတ်ပိတ်နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု တွက်ဆမိလိုက်သည်။ အဖြေပေးဖို့ အဖြေရှာနေဆဲဖြစ်ရာ ထိုအဖြေသည် အဖြေပေးနိုင်သည့် အဆင့်သို့ မရောက်ပဲ၊ တိကျသည့်အဖြေရဖို့ တွေးရသည်က ချွေးပင်ပြန်လာသည်။

“မေမေ...”

“ပြော...”

“ဒါတွေစားရင်... ဘာဖြစ်မလဲဟင်”

“အင်း... ရေရှည်စားရင်... ကျောက်ကပ်တို့၊ အသည်းတို့ ပျက်စီးနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ကင်ဆာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီဆိုးဆေးတွေ များများ ပါတဲ့ သရေစာတွေကို စားမိရင် ချက်ချင်းမူးတာတို့၊ အော့အန်တာတို့ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီတားမြစ်ထားတဲ့ သကြားလုံးတို့၊ စုပ်ပြားတို့ စားမိတဲ့ ကလေးဆိုရင် ချောင်းဆိုးတာ၊ ဝမ်းကိုက်တာတွေ ဖြစ်တယ်လေ...”

“ကြောက်စရာပဲနော်... မေမေ...”

“ဒါဆိုရင် နောက်မစားနဲ့တော့နော်။ သမီးက လိမ္မာတယ်သိလား”

သမီးဖြစ်သူက ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါမလုပ်။ သမီး ဖေဖေပြန်လာရင် ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စစ်ကူတောင်းပြီး သမီးလေး နားလည်အောင် ရှင်းပြရဦးမည်။ နားချပြရပေဦးမည်။

တွေးရင်း... ဖျက်ဆီးပစ်တော့မည့် အာဖျန်းဟူသည့် အဆိပ်ရည်
ရောပြွန်းပါဝင်နေသည့် နှစ်လိုဖွယ်ဘူးလေးကိုကြည့်ကာ ဘာမှမသိရှာသည့်
သမီးလေးဆီ အမှတ်မထင် ကြည့်မိသည်။

“မလိုသူတွေရဲ့ သားကောင် မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွယ်”

ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း ဆုတောင်း
နေမိသည့် ကျွန်မမှာတော့...။

ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိတော့ပြီတကား...။

မေလတ်ဟန်

အရိပ်မဲ့နောင်တ
အထွန်း (တမာမြေ)

အမေသည် ဆန်ထုပ်လေး လက်မှာ
ဆွဲပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အမေ လက်ထဲ
ရှိ ဆန်ထုပ်လေးက အင်မတန်မှ သေးငယ်
လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု
အတွက်...။

အရိပ်မဲ့နောင်တ

အထွန်း (တမာမြေ)

မရောက်သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်မက ကြာခဲ့သော ရွာလေး။ ထိုရွာလေးသည် ကျွန်တော့်မွေးရပ် ဇာတိမဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကြီးပြင်းခဲ့သော ရွာကလေး။ ထိုရွာလေးတွင် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အဖေ၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမများက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အသက် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ခဲ့သော်လည်း သားဦးဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးက ရှင်ပြုမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ အဖေ လွှဲသမား၊ အမေ လက်လုပ်လက်စား။ တစ်နေ့ဝမ်းစာကို နပ်မှန်အောင် မနည်း ရုန်းကန်ရှာဖွေ နေရသည့်ဘဝ။ လူဆင်းရဲသော်လည်း သားသမီး မဆင်းရဲသော ဖေဖေနှင့် မေမေ။ တစ်နှစ်တစ်ယောက်နှုန်း မွေးဖွားလာသည်မို့ ကျွန်တော်တို့မှာ မွေးချင်းမောင်နှမ ဆယ်ယောက်တောင် အမေမွေးပေးခဲ့သည်။ ကံဆိုးသည် လား ကံကောင်းသည်လား မပြောတတ်၊ ညီနှစ်ယောက်က ဖိတ်စင်သွား ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်တို့ မွေးချင်းမောင်နှမရှစ်ယောက်၊ အဖေ အမေပေါင်းတော့ စုစုပေါင်းဆယ်ယောက်။ ကျွန်တော်က သားကြီး ဩရသ။ သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးခြောက်ယောက်ကို ဝမ်းဝတစ်ရက်၊ မဝတစ်ရက် ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင် ရပ်တည်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ အားလုံး ရင်ထဲမှာ ပညာမတတ် ရိုးလွန်း၊ အလွန်းသည့် မိဘနှစ်ပါးကို အပြစ်မမြင် ရက်ကြပေ။ မိမိကံသည်သာ ပဓာနဖြစ်သည်ဟု ခံယူထားကြ

သောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခံယူခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲလွန်းသောကြောင့် မည်သူမျှ လူရာမသွင်းခဲ့ကြချေ။ သူစိမ်းဆိုတာ အသာထားလို့ အမေ၏ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးသည်ပင် မြေးချင်းတူသော်ငြားလည်း ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ အဘိုးအိမ် သွားလည်သည့်အခါ ဟိန်းကြ၊ ဟောက်ကြ၊ ဆူကြ၊ ဆဲကြ မျက်နှာသာ မပေးကြဘဲ အမြဲတမ်း မာန်မဲလွှတ်တတ်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ အရွယ်ငယ်သော်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင်ထဲမှာကြိတ် ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။

မြေးချင်းတူသော်လည်း ဆင်းရဲသည့်မြေးကို မျက်နှာသာမပေး၊ ချမ်းသာသည့် မြေးကိုမှ မျက်နှာသာပေး အပြုံးလေးနှင့် ဆက်ဆံတတ်သည့် အဘိုးကို ကျွန်တော်တို့ ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့သလို၊ အိမ်တိုင်ကို မှီတွယ်ရင်း ကြိတ်ငိုခဲ့ရသည့် နေ့တွေက မမေ့နိုင်စရာ အမှတ်ရစရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ထိုသို့ ဆက်ဆံကြသည် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းနားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ကြသည်။ အဖေ အမေ ဆင်းရဲတော့ သူစိမ်းတရံဆံမပြောနှင့် အဘိုးအရင်း ခေါက်ခေါက်ကပင် လူစာရင်း မသွင်းခဲ့ပေ။

တစ်ချိန်တုန်းက တဲကာသာသာ အိမ်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်ကာ ထိန်ထိန်သာနေသည့် မိုးလမင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း၊ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြယ်လေးတွေကို ရေတွက်ရင်းဖြင့်ပင် အိပ်မောကျခဲ့ရသည့် အိမ်ကလေး။

မိုးတွင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအားလုံး ကြွက်စုတ်ရေနစ်ထားသည့်နှယ် မိုးလုံရာသို့ တိုးဝှေ့ရင်း မိုးစိုစိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အိပ်ပျော်ခဲ့ကြသည့် အိမ်လေး။ ဆောင်းတွင်းရောက်ပြီဆိုလျှင် ဆီးနှင်းစက်များက တစက်စက်နှင့် ကျနေသည့်အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ မလောက်ငသော စောင်အစုတ်လေးများကို လုရင်း အမောစို့တော့မှ နွေးထွေးသည့် အနွေးဓာတ်ကို အဖော်ပြုလျက် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ တိုးဝှေ့အိပ်ခဲ့ဖူးသော အိမ်ကလေးပေါ့။ ယနေ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ စည်းလုံးညီညာစွာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသောကြောင့်

တဲကုပ်မှ အိမ်ကြီးတန်ဆောင် ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ သွပ်မိုး ဖျဉ်ထောင်ကာ၊ ပတ်လည်တိုင်၊ အုပ်ခံလျက် တစ်ချိန်က တဲကုပ် နေရာမှာ ခုံခုံညားညား တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့အပြင် တစ်ချိန်က တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် သွားထမ်းရှာသောသောက်ရေ အမေ့ဒုက္ခကို ရပ်တန့်သွားအောင် အိမ်မျက်နှာ သာမှာပင် တုံကင်တွင်းတူးပေးထားသည်။ တစ်ချိန်တုန်းဆီက ဧည့်သည် လာလို့မှ မသင့်လျော်သည့် အမြင်မတော်စရာ အိမ်သာကို အဆင့်မြှင့်တင်ကာ အုတ်နံရံတက်ပြီး ရေလောင်းအိမ်သာလေးပါ ကျွန်တော်တို့ ဆောက်ပေး ခဲ့ကြသည်။

ဟိုတစ်ချိန်က မိုးချုပ်ပြီဆိုလျှင် အမှောင်မည်းမည်းထဲမှ ဖယောင်း တိုင်ထွန်းပြီး နေရသည့်ဘဝကို ချုပ်ငြိမ်းစေလျက် ဆိုလာပြားကြီးကြီးကို တပ်ဆင်ကာ အိပ်ပေါ်အိမ်အောက် အိမ်နောက်ဖေးပါမကျန် မီးလင်းစေ ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဖခင်ကြီးရဲ့ ရေဒီယိုအစုတ်ကလေးအစား အပေါ် စက်၊ အောက်စက် စကိုင်နက်ကိုပါ တပ်ဆင်ပေးပြီး တစ်နေ့တာအတွက် ဖျော်ဖြေ တင်ဆင်မှု ပေးထားသေးသည်။

ယနေ့အချိန်မှာ အဖေ အမေတို့ဘဝ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင် စေလျက်၊ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ကာ ဘဝနေဝင်ချိန်ခရီးကို အေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းဖို့ရာ ပြင်ဆင်နေကြလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မှာ နေသည်ကတစ်ကြောင်း ရွာကို မရောက် ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် သင်္ကြန်မတိုင်ခင် ရွာကို အလည်ပြန် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရွာရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ရက်နှစ်ရက်ခန့် နားကာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က အားကိုးကြီးစွာဖြင့် နေခဲ့ရသော အဖေ အမျိုးများရှိရာ ပေချောင်း ရွာသို့ ဆိုင်ကယ်စီးကာ ခရီးနှင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က ထိုလမ်းခရီးကို ခြေကျင် သွားခဲ့ဖူးသည်က အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပင်။

တစ်ချိန်က သဲအထပ်ထပ်၊ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း၊ ချိုင့်ခွက်အထပ်ထပ်ဖြင့် လှည်းလမ်းမကြီး။ ယနေ့တော့ ပြုပြင်ထားသော မြေနီလမ်းမကြီး။ သဲမရှိ၊ ဖုန်မရှိ ဖြောင့်ဖြူးနေသည့် မြေနီလမ်းမကြီးဖြစ်နေသည်။ ထိုလမ်းမကြီး ပေါ်၌ ဆိုင်ကယ်စီးရင်း အတိတ်က အကြောင်းများက ကျွန်တော့်မျက်ဝန်း ထဲမှာ အစီအရီ ပေါ်လာတော့သည်။

“သားရေ...၊ အမေတို့မှာ ထမင်းချက်စရာ ဆန်မရှိတော့ဘူးကွယ်၊ သားအိမ်မှာ နေရော၊ အမေ ရွာထဲသွားပြီး ဆန်သွားချေးလိုက်ဦးမယ်၊ နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီ။ ငါ့ သားလေးတွေ ဗိုက်ဆာရောမယ်”

အမေသည် အဖေပုဆိုး တစ်ပတ်နွမ်းလေးကို ခေါင်းမှာပေါင်းလျက် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာလေးဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထွက်ခွာသွားသော အမေ့နောက်ကျောကို ငေးမောကြည့်ရင်း အမေ့လုံချည်နှင့် အင်္ကျီတို့မှာ အပ်ချုပ်ရာ ဖာထေးရာတွေနှင့် ပြည့်နေသည့် အမေ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

အမေသည် တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာ။ ကျွန်တော့် ဗိုက်တွေ ဗလောင်ဆူနေပြီ။ ကျွန်တော့်အောက်က ညီငယ် ညီမငယ်များက ငိုသူကငို၊ သူများအိမ်မှာ ငေးကာ မျှော်သူက မျှော်။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သော အဘိုးအဘွားတို့ အိမ်မှာတော့ ထမင်းဝိုင်းကြီး ပြင်ဆင်စားသောက်နေလျက်။ ထို မြင်ကွင်းကြီးကို ငေးမောကာ မျှော်နေရှာသည့် ညီမငယ်များ၊ တိုင်ကိုကွယ်ရင်း အဘိုးမသိအောင် မျှော်ရင်း မျက်ရည်ရွဲနေသည့် ညီငယ်လေး။ အဘွားသည် ထမင်းစားရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ အဘွားသည် မိန့်မသားပီပီ စာနာစိတ်ရှိသလို ကိုယ့်မြေးသားတွေဆိုသည့် စိတ်ဖြင့် ထမင်းစားလို့ မျိုကျပုံမပေါ်။ သို့သော်လည်း သေလောက်အောင် ကြောက်ရသည့် အဘိုးကို မလွန်ဆန်ဝံ့ခဲ့။

အမေသည် ဆန်ထုပ်လေးလက်မှာဆွဲပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အမေ့လက်ထဲရှိ ဆန်ထုပ်လေးက အင်မတန်မှ သေးငယ်လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် ထမင်းတစ်နပ်စာကို ဆန်နို့ဆီဘူးဖြင့် ခြောက်လုံးချက်မှ အားလုံး ဝမ်းဝကြသည်။ ယခုတော့ အမေချေးငှားလို့ ရလာသည်က ဆန်သုံးဗူးတဲ။ အမေ့မမျှာ ထိုဆန်လေးရအောင် ဘယ်လောက်အောက်ကြို့ခံကာ မျက်ရည်ခံထိုးခဲ့ပြီလဲ။ အမေ့ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စတွေက အခုထိ မခြောက်သေး။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဆန်မလောက်ငသောကြောင့် ထမင်းမချက်တော့ဘဲ ဆန်ပြုတ်ကျိုကာ သောက်လိုက်ကြ

တော့သည်။ ထိုအဖြစ်ကို တစ်ရွာသို့ သွားကာ လွှတ်ကံပြီး ငွေရှာနေသည့် ဖေဖေတော့ သိရှာလိမ့်မည် မထင်ပေ။

ကျွန်တော်သည် အမေပြုတ်ပေးသော ဆန်ပြုတ်ကို အားရအောင် သောက်လိုက်သည်။ ဆီမပါ၊ အသားမပါ၊ ကြက်သွန်မပါ ဆားတစ်မျိုးသာ ထည့်သည့် အမေဆန်ပြုတ်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ နတ်သုဒ္ဓါနှင့် မခြား အရသာရှိလွန်းလှပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် လေးတန်း တက်နေသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က အဖေခေါ်သွားသဖြင့် အဖေရွာသို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည်။ လူကြီးသူမတွေ ပြောစကားအရ အဖေရွာနှင့် အမေရွာမှာ ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးသည်ဟု သိရသည်။ လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ရသည်။ တောနက်အတွင်းသို့ ဖြတ်ရသည်။ ထိုလမ်းမကြီးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။ အဖေပခုံးထက်မှာ လိုက်ရင်း သစ်ရွက်တွေကို ခူးခဲ့ဖူးသည်။ တောပန်းတွေ ချိုးခဲ့ဖူးသည်။ မောပန်းသည့်အခါ နွေအခါမို့ ခန်းခြောက်စ ပြုနေသည့် ချောင်းထဲနှင့် အများသူငါ ဖော်ထားသော လက်ယက်ကျင်းထဲမှ ရေပြာပြာလေးများကို အင်ပင်မှ အင်ရွက်ကို ချိုးကာ ကန်တော့လုပ်၍ ရေခပ်သောက်ခဲ့ရသည်က တစ်သက် မမေ့နိုင်စရာ အမှတ်တရလေး ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အမေ မသိအောင် ကျောင်းမလိုက်ဘဲ အဖေအမျိုး များရှိရာ ပေချောင်းရွာသို့ လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းကာ အရောက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မနက် ရှစ်နာရီခန့်တွင် ရွာမှထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ပေချောင်းရွာသို့ ညကိုးနာရီခန့်တွင် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဗျို့ မတင်ကြည်၊ မတင်ကြည်ရေ။ အိပ်ပြီလား ဗျို့”

“ဗျို့ မအိပ်သေးဘူး ဗျို့၊ ဘယ်သူလဲ ဗျို့”

“သာလှပါ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားတူလေးဆိုလား တောထဲမှာ မျက်စိလည်နေလို့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့လိုခေါ်လာတာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့လို့သာ။ ဟိုလိုဆိုရင် တောထဲမှာ မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ မျက်စိလည်ပြီး ဒုက္ခတွေ့နေမှာ။ ကျုပ်က သူ့ကိုတွေ့တော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးထင်နေတာနဲ့ မေးကြည့်

တော့ ပေချောင်းရွာသွားမယ်ဆိုလို့ မေးကြည့်မှ ကိုအောင်သိန်းရဲ့သား ခင်ဗျားတူမှန်း သိလိုက်တာနဲ့ ခေါ်လာလိုက်တာ”

“အေးပါတော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လာလာ ငါ့တူ၊ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း လာရတာလဲ ငါ့တူရယ်”

“ကြီးတော် ကျုပ်တို့မှာ ထမင်းစားစရာ မရှိတော့ဘူး၊ မနေ့ကလည်း ထမင်းမစားရဘူး၊ ဆန်ပြုတ်ပဲ သောက်နေရတယ်”

“နင့် အဖေကော မရှိဘူးလား ကလေးရယ်”

“မရှိဘူး၊ လွှတ်က်သွားတယ်။ မေမေကလည်း နေ့တိုင်း ငိုနေတယ်၊ မေမေ့ကို သနားလို့ ကျုပ် ဒီကို လိုက်လာခဲ့တာ။ ညီလေး၊ ညီမလေးတွေ ထမင်းမစားရတာ ကြာပြီ ကြီးဒေါ်ရဲ့”

“အေးပါ ငါ့တူရယ်၊ အီး... ဟီး... ဟီး... ငါ့တူတွေကို သနား လိုက်တာကွယ်”

ကြီးတော်ကြီးသည် ကျွန်တော့် ပြောစကားကို နားထောင်ရင်း ရှိုက် ကြီးတင် ကျွန်တော့်ကို ဖက်၍ ငိုတော့သည်။ ထိုစဉ်က အဖေ့ရဲ့အစ်ကို ဦးကြီးကစပါးတွေရောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်သည်။ ကြီးတော် က ဆန်နှစ်တင်းဝယ်ပေးပြီး ရသည့် စပါးဆန်များကို လှည်းပေါ်တင်ကာ ကျွန်တော့်ကို ရွာလိုက်ပို့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ အဖေ့ရဲ့ အစ်ကို ဦးကြီးမှာ စီးပွားရေးအပြေလည်ဆုံး ဖြစ်သလို နေတော့လည်း အိမ်ကြီးရခိုင်ဖြင့် နေသည်။ သားနှစ်ယောက် မွေးထားပြီး နောက်နှစ်တွင် ကျွန်တော့်ကိုပါ ရှင်ပြုပေးခဲ့သည်။ ဦးကြီး အပါအဝင် ဒေါ်ကြီးနှင့် ဦးလေးပါမကျန် သူတို့ ကျေးဇူးတရားကို ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့နိုင်ပါ။

ကျွန်တော် အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ဆိုက်ကယ်စီး၍ လာခဲ့သည်မှာ ပေချောင်းရွာသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပေချောင်းရွာသို့ ရောက်သော် တစ်ချိန်ကနှင့် မတူတော့ပေ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အစစ ဆုတ်ယုတ်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ချိန်က လယ်ကွင်းတွေ ဖြတ် ကျော်ပြီးလျှင် အင်းတိုင်းတောကြီးကို ဖြတ်ရသည်။ ဝါးရုံပင်များ၊ အင်ပင် များ၊ သစ်စေးပင်များ၊ သမင်၊ ဂျေ၊ မျောက်၊ ယုန်၊ တောကြက်များ၊

တောဝက်များ ကျက်စားရာ တောကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကား တောကြီးမရှိတော့ပေ။ အင်ပင်မရှိ၊ ဝါးရုံပင်မရှိ၊ သစ်စေးပင်မရှိ တောကောင်ဆို ဝေလာဝေးလို့ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ သွားကြည့်မှ မြင်ရတော့မည့်အဖြစ်မျိုး။

အဖေ့ရဲ့အစ်မကြီး ဒေါ်ကြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ အဖေ့အစ်ကို ဦးကြီးရဲ့ သားငယ်တစ်ယောက် သေသွားခဲ့သည်။ သားကြီးက ဆေးထိုးမှားကာ လက်တစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက်တစ်ဖက် သိမ်ကာ ပိုလီယိုရောဂါ ခံစားနေရသည့်နှယ် ထော့ကျိုးဖြစ်နေသည်။ ဦးကြီးက သားငယ်ကို ဆေးကုရင်းရှိသည့် လယ်တွေ၊ နွားတွေ၊ နောက်ဆုံး အိမ်ပါရောင်းပြီး ဆေးကုလိုက်ရသည်။ သို့သော် သားငယ်၏ အသက်ကို မကယ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ပိုဆိုးသည်က ဦးကြီးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ပါ ချော်လဲ၍ သွက်သွက်ခါကျိုးသွားကာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ မသန်စွမ်းလေး ဖိုးထွန်းက ကျွန်တော်လာသည်ဆိုတော့ ဝမ်းသာမဆုံး။ ဆယ်နှစ်ကျော် ဝေးကွာနေသော်လည်း သွေးသားဆိုသည့် အသိစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းထိုးပြီး ပျော်နေရှာသည်။ ရွာထဲက ရွာသူရွာသားတွေက ကျပ်မပြည့်သည့် အရူးဟု ခေါ်ကြသည့် ကျွန်တော့်ညီလေး ဖိုးထွန်း ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းထိုးပြီး ပျော်နေရှာသည်။ အားကိုးနေရှာသည်။ ပါးပြင်မှာတော့ မျက်ရည်စက်တွေက ချောင်းစီးလို့ပေါ့။

အပျော်လွန်ပြီး ငိုလို့အားရမှ မပီကလာ ပီကလာစကားလေးပြောရင်း ခေါင်းထောင်ထလာပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့အဖေဖြစ်သော ဦးကြီးရဲ့ ကျိုးပြီး တွဲကျနေသောလက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောရှာသည်။

“ကိုကို... ကိုကြီးထွန်းဇော်၊ အဖေ အဖေ့လက်ကို ကြည့်ကြည့်လိုက်၊ ဟီး... ဟီး” သူ၏ ရယ်သံက ငိုသံတွေ ရောစွတ်လျက်။

“ကျုပ် လက်တစ်ဖက်နဲ့ အဖေ့လက်တစ်ဖက်ပေါင်းပြီး ကျုပ်တို့ရွှေကျင်ပြီး မငတ်အောင် ရှာစားနေတယ် အစ်ကိုရေ”

သူ့ရင်ထဲက အလေးအနက်ပြောချင်တဲ့ စကားဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ မဆွံ့အအောင် မနည်းပြောနေရှာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားပါလား အစ်ကို။ ကျွန်တော် ကားဝပ်ရှေ့မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး အဖေနဲ့ အမေကို လုပ်ကျွေးချင်တယ်။ ဒါမှ ကျုပ်တို့

သူဌေးဖြစ်မှာပေါ့။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို တိုက်ကြီးကြီးနဲ့ ထားမယ်။ အခု ကျုပ်တို့ နေတဲ့အိမ်ကို အမေ့ရဲ့မောင် ဦးလေးက မနေရဘူးဆိုပြီး မောင်း ထုတ်နေတယ်”

ဪ... ညီလေးရယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လောက်ပင် အရူးဟု ပြောသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည့် ဆူးများ၊ ခံစားချက်များကို ဘဝတူချင်းမို့ ကိုယ်ချင်းစာ ခံစားနားလည်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ညီလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်”

ကျွန်တော် ဖိုးထွန်းနှင့် ဦးလေးကို နှစ်သိမ့်ပေးရင်း မီးဖိုချောင်မှ အဒေါ်ရှိရာသို့ သွားကာ မီးဖိုပေါ်မှ မီးအေးအေးဖြင့် တည်ထားသော အိုးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများ ပြူးလို့သွားတော့သည်။

“ဆန်ပြုတ်တွေ၊ ဆန်ပြုတ်တွေ”

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က မကြာခဏ သောက်ခဲ့ရသော ဆန်ပြုတ်တွေ။

တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်ကိုသနားကာ စပါးတွေကို ထုတ်ရောင်းပြီး ငွေပေးလိုက်သည့် ဦးလေးကို ကျွန်တော် ဘာပြန်ပေးနိုင်မည်လဲ။

ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲတွင် ငွေတစ်သိန်းပါလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် လက်ကလေးသည် အလိုလို အိတ်ထဲနှိုက်ကာ ချိတ်ချုတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုငွေလေးက ရန်ကုန်ပြန်ရန် ချန်ထားသော လမ်းစရိတ်ဖြစ်သည်။ ရက်ရက် ရောရော ထုတ်ပေးလိုက်နိုင်သည့်အဆင့်မျိုး ကျွန်တော့်မှာ မရှိ။ သို့သော် လည်း အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်သောင်းကို ထုတ်ကန်တော့လိုက်သည်။ ဖိုးထွန်း ကတော့ ကျွန်တော် ဝတ်ထားသော နာရီ၊ လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုးတွေကို အားကျ နေသလို ငေးမောနေသည်လား။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်လက်မှာ ကိုင်ထား သည့် ငွေစက္ကူတစ်သောင်းတန်လေးကို ငေးကြည့်နေသည်လား ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော်သိသည်က ပေချောင်းရွာမှ အပြန် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ငေးကြည့် နေသော ဦးကြီးရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တာဝန်မကျေသလို ခံစားရပြီး ရှက်ရွံ့မိပါတော့သည်။

အထွန်း (တမာမြေ)

ဖြေမဆည်အလွမ်း
ကျော်သူရနိုင် (အဝေရာ)

ဈေးဗန်းသိမ်းပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်
တဲ့ ဒေါ်မြမေ၊ ရုတ်တရက် လဲကျသွားသလို
ဖြစ်တာကို မြင်လိုက်ရလို့...၊ ဆေးဝယ်ပြီး
ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဦးအောင်ထွန်းက ပြော
ပြောဆိုဆို ထွေးပွေ့ ဖက်ထိန်းပေးလိုက်ရ
သည်။

ဖြေမဆည်အလွမ်း

ကျော်သူရနိုင် (အဝေရာ)

“အမေ...”

“အမေ...”

ဆိုနစ်ကြေကွဲစွာဖြင့် ရင်ထဲမှ ပွင့်ထွက်လာသည့် အသံနှင့်အတူ မျက်ဝန်းအိမ်မှ ငွေရည်ပုလဲဥတို့ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ဆီသို့ ရေတံခွန်အလား စီးဆင်းနေမှုအား မတားဆီးနိုင်။

“အမေ...”

ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှု၊ အေးချမ်းမှုတို့ အပြီးတိုင်၊ ဆင်ယင်ထားလေသော အမေ့ရဲ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှုပ်ကိုင်ခေါ်ဆိုနေမှုများကို အမေကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ခါးသီးလှတဲ့ လောကဓံ၊ နားလည်မှု လွဲမှားနေတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို စိတ်နှာစွာနဲ့ မျက်လုံးစုံပိတ် ကြိတ်မှိတ် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသလို...။ ဒါပေမယ့် အမေဆိုတာ သားသမီး ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး အပြုံးမပျက် ပေးဆပ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်း... ဇော်ဇော်... သတိထားပါ... သူငယ်ချင်းရာ”

နံဘေးမှ အိမ်နီးချင်း သူငယ်ချင်းဝင်းကျော်၏ သတိပေးသံကို မသဲမကွဲ ကြားမိသည်။

“အမေ... အမေရယ် သားမိုက်ကို အမေ... အမေ... အား... အမေရယ်”

စိုနစ်မှုတွေနဲ့ ဇော်ဇော်ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေသည်။

“ဇော်ဇော်... သတိထားပါ သားလေးရယ်”

“ဇော်ဇော်... သတိထားပါကွာ”

“အေး... အေး... အားရပါးရသာ ငိုကွာ”

စိတ်မကောင်းစွာ ရင်ထဲမှ စိုနစ်သံများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ နှစ်သိမ့်သည့် စကားသံများကို မပိရိုးတဝါးကြားနေရသည်။

“အမေ”... လို့ ခေါ်လိုက်သည့်အခါတိုင်း ဘယ်နှစ်ခါခေါ်ခေါ်ရင်ထဲမှာ ခွန်အားတွေ၊ သတ္တိတွေ၊ အေးချမ်းမှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးပီတိဖြစ်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတယ်။ “အမေ” လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အသံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်လိုသံစဉ်ဂီတနှင့်မှ အစားထိုး၍ မရနိုင်။ မမိနိုင်သည့် ဂန္ထဝင်တေးတစ်ပုဒ်။ ဒီဂန္ထဝင်တေးကို နောက်ထပ် သီဆိုခွင့် သားမှာ မရှိတော့ဘူးလားအမေရယ်... မိုက်မဲဆိုးသွမ်းမိတဲ့ သားတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလားအမေရယ်”

ဖြေမဆည်နိုင်သည့်အတွေးတွေနဲ့ သူရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိသည်။

* * *

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

“မီးဗျို... မီး... မီး...”

မီးလောင်သည်ဆိုသည်နှင့် မီးလောင်ရာအရပ်သို့ လူအများ ပြေးလွှားသွားကြသည်။ မိမိပိုင်ပစ္စည်းများကို သယ်ကြ၊ ပြေးကြ၊ လွှားကြ၊ ငိုကြ၊ ယိုကြဖြင့် လတ်တလော ငရဲပြွန်သည့်အလား ယောက်ယက်ခတ်ကုန်ကြသည်။

ဒေါ်မြမေသည် ဈေးရောင်းနေရင်းမှ မီးလောင်ရာသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်သောကဖြစ်စွာဖြင့် ဈေးဗန်းကို ဘေးဆိုင်သို့ ခေတ္တကြည့်ထားရန် လှမ်းပြောလေသည်။

“မသန်းရှင်ရေ... မီးက ကျွန်မတို့အိမ်ဘက်အပိုင်းမှာ လောင်တာလားမသိဘူး၊ အိမ်မှာ သားကအိပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာတော့... ဒီမှာ ဈေးဗန်းလေးကြည့်ထားပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ သားလေးဆီ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ထိုစဉ်

“ဟဲ့... ဟဲ့ မြမေ... မီးက ညည်းတို့အိမ်နားမှာ သွားသွား...
မြန်မြန်ပြန်”

“ဟင်...ဟုတ်လား... အမလေး... သား... သား... ဒုက္ခပါပဲ”
ဈေးဗန်းတွေ ဖရိုဖရဲဖြင့် လွင့်စင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်မြမေ၏အဟုန်သည် လေးညှို့မှပစ်လွှတ်လိုက်သည့် မြှားတစ်စင်း
နယ်။ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ လူအများ၊ တာဝန်ရှိသူများ၊ ဝိုင်းငြိမ်းသတ်နေသည့်
ကြားမှ မိမိ၏အိမ်ကို မီးစွဲလောင်နေသည်ကို ဒေါ်မြမေ ထိတ်လန့်စွာ တွေ့ရှိ
လိုက်ရသည်။

“သား... သားလေး... အမလေး... ကယ်ကြပါဦး...”

“မေမေ... မေမေ... သားကြောက်တယ်၊ မေမေ... လာပါ”

ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ငိုနေသည့် သားလေး၏အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်
ဆူညံသံတို့ကြောင့် ဘေးရှိလူများ သတိမထားမိကြသော်လည်း ဒေါ်မြမေ
ရင်ထဲသို့ ကြီးမားသည့်ခွန်အားတွေ တွန်းထိုးထည့်ပေးလိုက်သလို။

“သား... မကြောက်နဲ့၊ အမေလာပြီ... သားရေ... အမေလာပြီ”

အသံက လူရဲနောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ လူက မီးစွဲနေသည့် အိမ်ထဲသို့
တဟုန်ထိုးပြေးဝင်သွားသည်။

“ဟေ့... ဟေ့...”

“ဘယ်သူလဲဟ...”

“ဒေါ်မြမေ... ဒေါ်မြမေဗျ၊ မီးထဲကို ပြေးဝင်သွားတာ”

“ဟာ... ဒီမိန်းမနယ်၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်တော့မှာပဲ”

“သူ့သားလေး၊ အိမ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့လို့တဲ့”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ လာကြပါဦးဟေ့... ဒီမှာ ဝိုင်းကူကြပါဦး”

“ဟော... ဟော ဟိုမှာထွက်လာပြီ၊ ထွက်လာနေပြီဟေ့...”

“ကလေးကိုလည်း ပွေ့လာတယ်ဟ... ဝိုင်းကူကြပါဦး... ဝိုင်းကူ

ကြပါဦး”

“မြမေ... မြမေ... ညည်းအေ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း

... မှန်း၊ အို... ခြေသလုံးမှာ မီးဟပ်သွားတာ အသားနီလန်နေတာပဲ... ဆံပင်တွေလည်း မီးကျွမ်းသွားတယ်ဟ”

“ကလေးရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ...”

“ကြက်ခြေနီတွေ ဒီဘက်လာကြပါဦးဗျို့... ဒီမှာ မီးဟပ်ခံထားရတဲ့ လူနာရှိလို့”

မီးလောင်မှုကြောင့် ထိတ်လန့်ပြီး အသံပျောက်ငိုနေလေသော သားလေးကတော့ ဒေါ်မြမေ၏ အေးမြတဲ့ မေတ္တာရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်လုံး ကလေးပြူးစွာဖြင့် တုန်ရီနေသည်။

“အမလေး... ကျမဘာဖြစ်ဖြစ်ပါတော်... ကျမသားလေး ဘာမှ မဖြစ်အောင် အချိန်မီလိုက်တာပဲ ကျမကျေနပ်တယ်... အမလေး သားလေး ရယ်... မေ့သားလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မေမေရင်ကျိုးရချည်ရဲ့၊ မေမေ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်... နော်... နော်”

သားငယ်လေး၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်မှညာ၊ ညာမှဘယ်သို့ နမ်းရှုပ်နေသောဒေါ်မြမေသည် ၎င်းခံစားနေရသော နာကျင်မှုများကို မေ့လျော့ နေသလား... ဒါမှမဟုတ်...။

* * *

“မြန်မာ့အဘိဓာန်လာဖွင့်ဆိုချက်အရ ကာယစွမ်းရည်၊ ဉာဏစွမ်းရည် ထူးကဲပြည့်စုံသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမ မည်သူမဆို စွန့်ပုံ၊ စွန့်စားပါက ထူးချွန်ထက်မြက်ပြောင်မြောက်နိုင်တယ်တဲ့ကွ။ ဟိုတစ်နေ့က မမြမေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် သက်သေခံနေတာပဲဟေ့”

မီးဘေးကယ်ဆယ်ရေးတဲထဲတွင် ရေနွေးကြမ်း သောက်နေရင်း ပြောသည့် ဦးသာမင်း၏စကားသံဖြစ်သည်။ ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းတွင် ထိုင်နေကြသူ များမှာ ဦးသာမင်း၊ ဦးလှရွှေ၊ ဦးကျော်ထူး၊ ဦးမောင်မောင်တို့ဖြစ်သည်။ တစ်လမ်းတည်းနေ အိမ်နီးနားချင်း ဒေါ်မြမေ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ပြန်လည်ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ... မြတ်စွာဘုရားဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားဒေသနာတော် များစွာရှိသည့်အနက် မေတ္တသုတ်တော်ထဲမှာ “မိခင်သည် ရင်၌

ဖြစ်သော သားကို အသက်ရှင်စေရန် အစဉ်စောင့်ရှောက်ဘိသကဲ့သို့ ဤအတူပင် သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့၌ အတိုင်းမရှိသော မေတ္တာဓာတ်ကို ပွားများရာ၏” လို့ မိခင်မေတ္တာကို စံထားပြီး သတ္တဝါအားလုံးအပေါ် မေတ္တာပွားများဖို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တာပဲ...”

“ဪ... အနှိုင်းမဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဟောကြားမှုက လုံးဝကို အကြွင်းမဲ့ မှန်နေတာပဲ၊ မမြဲမေ့ရဲ့အဖြစ်က မျက်မှောက်ခေတ် သက်သေပဲဗျာ”

ဦးလှရွှေမှ ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

“အေးဗျာ... မမြဲမေဟာ တကယ့်ကို သနားဖို့ကောင်းပါတယ်... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ပြီး၊ လမ်းတကာ၊ ဈေးတကာလှည့်ပြီး သားကလေးကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေတာ၊ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းမို့ လာစပ်ဟပ်တဲ့ လူတွေရှိတာတောင် သူ့သားလေးမျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး လက်မခံခဲ့ဘူးဗျာ... ကြည့်စမ်း... အခုဆို ပိုပြီးတော့တောင် လူတွေက ကရုဏာသက်၊ လေးစားနေကြတာ”

“ဒါ့ကြောင့် အနစ်နာခံခြင်း၌ ကြီးမားသော အာနုဘော်ရှိတယ်၊ အာနုဘော်ကြောင့် ပါရမီဟူသော မိမိအတွက် နစ်နာမှုရှိသည် မှန်သော်လည်း လောကအတွက် အနစ်သာရအားဖြင့် ‘စ’ အဖြစ် မြတ်နိုးဖွယ်ဖြစ်သည်လို့ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)က ဖွင့်ဆိုထားတာပေါ့ဗျာ”

ဦးကျော်ထူးမှလည်း ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေသည်။

“အမျိုးသမီးတိုင်းဟာ မိမိရင်၌ ဖြစ်ထွန်းလာမည်ဖြစ်သော မိမိရင်သွေးတိုင်းအပေါ်မှာ မိမိတို့ အဇ္ဈတ္တအတွင်း ကိန်းဝပ်နေသည့် တုန့်ငြိမ်းမရတဲ့ မေတ္တာတွေဟာ ဘာနှင့်မှ တားဆီးလို့မရအောင် ထွန်းတောက်လာတာဗျာ...”

မမြင်ရသေးခင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သဒ္ဓါစိတ်နှင့် မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပီတိစိတ်၊ မြတ်နိုးစိတ်တွေဟာ နိစ္စေးသော သွေးသားမှတဆင့် ဖြူလွှဲကြည်လင်သည့် နို့ရည်တွေဖြစ်လာတာပါပဲ...

နို့ဦးရည်တိုက်ကျွေးနေရင်းဖြင့် မေတ္တာအဟုန်ကြီးမားလာတယ်၊ ကျယ်ပြန့်လာတယ်၊ မိမိအပေါ် မှီခိုခင်တွယ်လာသည့် ရင်သွေးများအတွက်

ဘာမဆိုပေးဆပ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့် သတ္တိတွေရှိနေတယ်တဲ့ဗျ... ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးခဲ့တာလေးတွေပေါ့... အခု မမြမေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေများ ကြည့်ပြီး ရေးထားသလား မှတ်ရတယ်... တကယ်... တကယ်”

ဦးမောင်မောင်သည် ပြောပြီးမောသွားဟန်ဖြင့် ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ကောက်ကိုင် မော့သောက်လေသည်။

* * *

မြို့စွန်ရှိ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များသည် မြို့လယ်ရှိ လူကုံထံများလို ခြေရင်းခန်း၊ ခေါင်းရင်းခန်း၊ အောက်ထပ်၊ အပေါ်ထပ် ရင်းနှီးမှုမရှိ။ ဘာသိ ဘာသာ မေးပြောခေါ်ထူး၊ သဘာဝမရှိ၊ မဟုတ်ကြပေ။ ရင်းနှီးခင်မင်စွာဖြင့် တစ်မိသားစုနှင့် တစ်မိသားစု၊ ရပ်ကွက်အလိုက် ဖေးမ၊ ရိုင်းပင်းကူညီကြ သည်။ ငွေကြေး၊ ပကာသန၊ အလုပ်အကိုင် ဆင်းရဲကြသော်လည်း နိုင်ရာ နိုင်ရာ၊ ဖေးမစောင့်ရှောက်မှုများကတော့ ချမ်းသာကြသည်။

ကိုဘန့်နှင့် မမြမေတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဒီရပ်ကွက်လေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ လာတုန်းကလည်း ဝိုင်းဝန်း၍ ကူညီဖေးမကြသည်။ လက်လုပ်လက်စား ဘဝတူ အချင်းချင်းမို့လည်း သွေးစည်းကြသည်။ နွေးထွေးကြသည်လား မသိ။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သားလေးမွေးဖွားပြီး အခါလည်ကျော်ကျော်ခန့်တွင် ကိုဘန့် သူ ချစ်သော ဇနီးနှင့် သားငယ်ကို စွန့်ခွာ၍ လူ့လောကကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ လေသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၏ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ကူညီမှုတွေဖြင့် ကိုဘန့် ၏ ဈာပနမျက်နှာပန်းလှစွာဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ခဲ့ရသည်။

အမေလည်း မမြမေ။ အဖေလည်း မမြမေ။ ဒီသားလေးကို အချစ်ပို ကာ၊ တင့်တယ်စေချင်သည့် စိတ်တွေနဲ့ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ဟူသမျှ လုပ်ကိုင် ရင်း သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့လေသည်။

“ကြီးကြီးမေ... ဇော်ဇော် မလာသေးဘူးလား”

နံနက်ချိန်ခါ လင်းရောင်ခြည်နဲ့အတူ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာမှုတွေထဲ တွင် အ.လ.က () ကျောင်းလေးရှေ့တွင် တည်ခင်းရောင်းချနေသော

မုန့်ဈေးတန်းများကြားတွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၏ ရှယ်မောပျော်ရွှင်သံတို့နှင့်အတူ ဒေါ်မြမေ၏ စိတ်အစဉ် အတိတ်တခွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။

“ကြီးကြီးမေ... ဇော်ဇော် မရောက်သေးဘူးလား”

“ဪ... အေး... ဟယ်... သမီးလေး... လာ... လာ... သမီး သူငယ်ချင်းကတော့ မရောက်သေးဘူးသမီးရဲ့... ခဏစောင့်ဦးမလား ... ထိုင်ဦးလေ သမီး”

သားနှင့်တစ်ခန်းထဲ၊ တစ်တန်းထဲသူငယ်ချင်း သရဖီ၏အမေးကို ပြန်လည်ဖြေဆိုရင်း ဒေါ်မြမေ သားငယ်လာရာလမ်းကို လည်ဆန့်ကြည့်မိ လိုက်သည်။

“ဟော... ဟိုမှာ... လာနေပြီ သမီးရဲ့၊ သားရေ.. ဒီမှာ သမီးလေး စောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇော်ဇော် အပြေးတပိုင်းနဲ့ လှမ်းလျှောက်လာသည်။

“ဇော်ဇော် နင်ကလည်း ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲဟာ”

“အေးဟာ... ဆောရီးပါ သရဖီရယ်၊ ငါလေ အမေ မနက်က စိမ်ထားခဲ့တဲ့ အမေ့အင်္ကျီနဲ့ထမိလေးတွေကို ရေချိုးရင်း တစ်ခါတည်းလျှော်နေ လို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာပါ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ”

“ဪ... သားကလည်း အမေလုပ်မှာပေါ့... ဘာလို့လုပ်ခဲ့ရတာ လဲ ... ဒီမှာ သမီးလေးစောင့်နေရတာတောင် ကြာသွားပြီ... ကဲ...ကဲ... ရော...ရော မုန့်၊ သမီးလည်း ယူရမယ်နော်”

ပြောရင်း နှစ်ယောက်စလုံးကို ဒေါ်မြမေ မုန့်များလှမ်းပေးလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီးမေ”

ကျောင်းခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်မြမေ ကြည့်ငေးနေမိသည်။

တစ်နှစ်တစ်တန်းဖြင့် မှန်မှန်အတန်းတက်ခဲ့လေသော သားလိမ္မာလေးသည် ဒီနှစ်ဆို တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းသို့ ရောက်ရှိလေပြီဖြစ်သည်။

“မမြမေ... ညည်းမလဲ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာကိုပဲ အလုပ်ကို နေ့မအား၊ ညမနား လုပ်လှချည်လားအေ... ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ဘဏ်မှာများ သွားစုထားသလဲဟေ.. တကတည်း လောဘကြီးလှချေလား”

ပတ်ဝန်းကျင်မှ အစ်မကြီး မခင်လှ၏ ချီးကျူးသံလိုလို၊ အပြစ်တင်သံလိုလို ငေါ့တော့တော့ စကားလိုလို ဖြစ်သည်။

“ဘယ်ဘဏ်မှာမှ မစုအားသေးပါဘူး အစ်မခင်လှရယ်၊ ဒီနှစ် သားလေးက ဆယ်တန်းတက်နေရတာလေ... ဒီသားအတွက် ရှာနေရတာပါ ... ကျွန်မ သားလေး မျက်နှာမငယ်ရအောင်ပေါ့ အစ်မရေ... ဒီသားလေး ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်ခဲ့တဲ့ သူ့အဖေ ကိုဘနှစ်ရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ပါရှင်...”

ဒေါ်မြမေ ရှင်းပြပြောဆိုလေသည်။

“အေးပါအေ... ကျွပ်သိပါတယ်တော်... အခု ညည်း ကိုအောင်ထွန်းတို့နဲ့အတူလိုက်ပြီး ပွဲဈေးတွေ၊ ညဘက်ဈေး လိုက်ရောင်းနေတယ်ဆို... အေးပါအေ... ကောင်းပါတယ်... ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသား ကြီးစားနေပေမယ့်၊ တချို့က အားမနာပ ပြောချင်နေကြတာအေ... ကိုအောင်ထွန်းဆိုတာကလည်း မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဆိုတော့လေ၊ လူတွေက ခက်ပါတယ် ညီမရယ်... အေးပါ... အေးပါ... ငါ့ညီမလေး ရည်မှန်းချက်တွေ၊ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝပါစေတော်... သွားဦးမယ် ညီမရေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... အစ်မခင်လှ” ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော မခင်လှ၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဒေါ်မြမေ ကျန်နေခဲ့သည်။

* * *

သားလေးကြိုက်တတ်သည့် ငါးကြင်းဗိုက်သားဆီပြန်ဟင်းနှင့် ထမင်း မြိန်မြိန် သားအမိနှစ်ယောက်စားဖို့ ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပြီး၊ သား ကျူရှင်မှ ပြန်အလာကို ဒေါ်မြမေ စောင့်နေလေသည်။

“ဟော... သားလေး ပြန်လာပြီ...၊ သား... လာ... လာ...။
မေ့သားလေး ပင်ပန်းလာပြီလား...။ ဟင် မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား။
သား... ဘာများဖြစ်လာလို့လဲ၊ စာမလိုက်နိုင်လို့လား...၊ ဒါမှမဟုတ်...
သားလေး အသုံးစရိတ်လိုနေပြီလားဟင်...။ ကဲ ကဲ ရေမိုးချိုး...၊ ပြီးရင်
ထမင်းစားရင်းပြောကြတာပေါ့... ဒီနေ့ သားကြိုက်တဲ့ဟင်း မေမေဝယ်ချက်
ထားတယ်...”

သားမျက်နှာ ညှိုးနွမ်းနေမှုကို ဒေါ်မြမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“ရော... သား... စား၊ ဒါက ဗိုက်သားလေ... သားအကြိုက်လေး
ပေါ့၊ မေမေ နယ်ပေးရမလား၊ ပေး... ပေး... ရော... သား... စား၊
ဟင် သားနေမကောင်းဘူးလား၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်... မေမေ့ကို ပြောပါ
ဦး သားရဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အမေရော... သူများတွေက အမေ့ကို ဟို
ဦးအောင်ထွန်းကြီးနဲ့ ဘာလိုလို၊ ညာလိုလို ပြောနေတာ ဒီနေ့ကြားခဲ့ရလို့
... အဲဒါ တကယ်ပဲလားဟင်...”

“ဪ... ဒါလား သားရယ်... ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ပါ၊
မဟုတ်ပါဘူး... သားရယ်၊ အမေ သားရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးကလွဲလို့ ဘာကိုမှ
စိတ်မကူးမိပါဘူး... ဒီအတွက် သားလေး စိတ်ညစ်မခံနဲ့နော်... အလကား
ပင်ပန်းမယ်... လူတွေကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ ထင်မြင်ချက်တွေနဲ့ ပြောနေကြတာ
ပါ... ဘာမှ မဟုတ်မှန်းသိရင် သူတို့ငြိမ်သွားကြမှာပါ... ကဲ ကဲ...
စား.. သား၊ မေ့သားလေး ထမင်းစားပျက်သွားမှဖြင့် မေမေ ချက်ထားရကျိုး
မနပ် ဖြစ်ရဦးမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ... အမေလည်းစားလေ... ရော... ရော သား
ထည့်ပေးမယ်... အမေ ပြောတာတွေ တကယ်နော်...”

“တကယ်ပါ... သားရယ်... သား စားမေးပွဲလည်း နီးလာပြီနော်
... စာကျက်ဦး ကဲ... ကဲ စားကြရအောင်”

သားအမိနှစ်ယောက်၏ ထမင်းပိုင်းလေး စိုပြေသွားခဲ့သည်။

တပေါင်းလ၏ ပူပြင်းခြောက်သွေ့မှုတွေနဲ့အတူ ပွဲလမ်းသဘင်များ အလှူလှူရှိကြသည်မို့ ပွဲဈေး ဈေးသည်များ အနားရသည်မရှိရလေအောင် ဒီပွဲပြီးဟိုပွဲ၊ ဟိုပွဲပြီး နောက်တစ်ပွဲ ကူးလူးရောင်းချနေကြရလေသည်။

ပွဲဈေးတန်းတစ်လျှောက် လင်းထိန်နေသည့် မီးရောင်တွေကြား၊ ဈေးရောင်းသူတို့၏အော်သံများ၊ လွှက်ရည်ဆိုင်များမှ တေးသံသာများ၊ အကြော်အလှော်ဆိုင်မှ အသံများ၊ ညော်နဲ့များ ဆူညံစွာရှုပ်ထွေးရှိနေလေသည်။

ထိုအသံ၊ အနံ့တွေနဲ့အတူ ရောင်စုံမီးတွေကြားတွင် ဒေါ်မြမေ၏ အမြင်တို့သည် ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသည်။ ပွဲကူး၊ ပွဲဆက်များ၊ ပင်ပန်း၊ အိပ်ပျက်ညတွေ များနေခြင်းကြောင့် လူကငြီးစိစိဖြင့် ခေါင်းမထူချင်၊ နောက်တောက်တောက် ဖြစ်နေသည်။ ဈေးသိမ်းခါနီးမှ နီးစပ်ရာ ကွမ်းယာဆိုင်မှ ခေါင်းကိုက်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ဝယ်သောက်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

“မမြမေရေ... ပွဲဆက်တွေကလည်းများ၊ ရောင်းရေးဝယ်တာတွေကလည်း ကောင်းနဲ့ လောဘတက်နေတာ၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးမှဗျ၊ မပြန်ချင်သေးဘူးလား။”

လူရှင်း၊ ဈေးကွဲစပြုချိန်တွင် ဈေးသိမ်းပြန်လာသော ဦးအောင်ထွန်း ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်မြမေ ဈေးဗန်းရှေ့ ရောက်လာလေသည်။

“အတော်ပဲ ကိုအောင်ထွန်းရေ... ကျွန်မလည်း သိမ်းပြီးပြန်ချင်နေတာ... နေကောင်းကောင်း မကောင်းချင်ဘူးနဲ့တူတယ်... အဲဒါ ကျွန်မဆေးလေးဘာလေး ဝယ်သောက်ပြီး ပြန်နားချင်နေတာ”

“ဟုတ်လား... အေးအေး သိမ်းလေ၊ သိမ်း... သိမ်း၊ ဒီလိုလုပ်... ခင်ဗျား ဆိုင်သိမ်းနေတုန်း ကျွန်တော် ဆေးသွားဝယ်ပေးမယ်... ဘာဆေးလဲဗျ၊ အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးလား။”

“ရပါတယ်... ကိုအောင်ထွန်းရယ်၊ ဪ... သွားပြီလား။”
အားနာလို့ငြင်းပေမယ့် ဆေးဝယ်ရန်ထွက်သွားသော ဦးအောင်ထွန်းကြောင့် ဒေါ်မြမေ ဘာမှမပြောသာတော့ပေ။

“ဟဲ့... ဟဲ့၊ မမြမေ... အို ဘယ်လိုဖြစ်...”

ဈေးဗန်းသိမ်းပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်မြမေ ရုတ်တရက်လဲကျ သွားသလို ဖြစ်တာကို မြင်လိုက်ရလို့ ဆေးဝယ်ပြီးပြန်ရောက်လာတဲ့ ဦးအောင်ထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို ထွေးပွေ့ဖက်ထိန်းပေးလိုက်ရသည်။

“ကဲ... ကဲ ရော... ရော မမြမေ၊ အစာခံရှိရင် တစ်ခါတည်း သောက်လိုက်ရင် အိမ်ရောက်တာနဲ့ တန်းပြီးနားလို့ရတယ်လို့ ဆေးဆိုင်က ပြောလိုက်တယ်ဗျ...။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်မှာ ရေဘူးပါတယ်”

ဦးအောင်ထွန်းပေးတဲ့ ရေနဲ့ဆေးကို ဒေါ်မြမေသောက်နေစဉ်

“တောက်...၊ ဟား ဟား ဟား၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်တဲ့။ သားရဲ့ ပညာရေး၊ ဘဝရှေ့ရေးတဲ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေကို ဗန်းပြပြီး၊ ဒီမှာ အကြင်နာ အယုယဇာတ်လမ်းတွေ တိတ်တိတ်လေး ဖန်တီးနေကြတာ ပေါ့လေ...၊ ဟား ဟား ဟား၊ ကောင်းပါ့ဗျာ... ကောင်းပါ့...။ ဒီမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အများကို ဘယ်လိုရင်ကော့ပြရမလဲ၊ အမေပွဲဆက်များနေပြီ၊ ပင်ပန်းနေမှာပဲဆိုပြီး ဈေးကူရောင်း၊ ကူသိမ်းပေးဖို့လိုက်လာတာ... အခုတော့ တော်ပြီဗျာ၊ ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး...။ သက်သက် လူပိုလိုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အပြစ်ပါ...၊ ဒီနေ့ကစပြီး အားလုံးအဆင်ပြေသွားရအောင် ကျွန်တော် ဒီက ထွက်သွားပေးပါ့မယ်။ ရှေ့ဆက် ဟန်ဆောင်မနေကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထည့်မတွက်ကြပါနဲ့တော့...”

“အို... သားလေး...၊ သား... သား”

“ဇော်ဇော်...၊ မောင်ဇော်”

အမေ့ကို ကူညီရန်လာရင်း မထင်မှတ်သည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ပေါက်ကွဲပြီး ပြောပြောဆိုဆို မျက်ရည်ကမ်းပြိုပြီး ထွက်ခွာသွားသည့်သားကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရနိုင်ခဲ့ချေ။

* * *

ဥဩငှက်တို့ တွန်းကျူးလေပြီ။ ပန်းပိတောက်တို့ ဖူးပွင့်ကြပြီ။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းတို့ ဥတုအလီလီပြောင်း၊ ရာသီတွေအခါခါ ဟောင်းခဲ့ကြလေပြီ။

“သားရယ်...၊ မေမေ့ကို စိတ်နာသွားတာလားဟင်...၊ မေ့သားလေး ဘယ်လိုနေထိုင် စားသောက်နေသလဲ သားရယ်...”

သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကို လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ သေသလား၊ ရှင်သလား... ဘယ်မှာနေသလဲ။ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်မရနဲ့ အမေ ဘယ်လိုရှင်သန်ရမလဲ...။ သားဖေဖေ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးဆန္ဒ အကောင်အထည်မပေါ်ခင် သားလေး အမေ့ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားတာ မေမေ ဘယ်လိုဖြေမလဲ သားရယ်၊ အမေ့ဆီကို ပြန်လာပါတော့ သားရယ်နော်...၊ မေမေလေ သားကို အရမ်းလွမ်းနေတယ်... သားရယ်”

“အဟွတ်... ဟွတ်”

ဈေးဗန်းလေးရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အမေ့ကိုအထင်လွဲ၊ အမေ့ရင်ခွင်ကို စုံကန်ထွက်ပြေး၊ သွားလေသူသားကို လွမ်းဆွတ်မိသော စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်နေတုန်း၊ ချောင်းဆိုးသံက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွမ်းမိုးသွားလေသည်။

“ဟဲ့... မမြမေ၊ ညည်း အလုပ်ကို မနားတမ်းလုပ်ပြီး မစားမသောက်နဲ့... ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်...။ မိဘကို ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ ထွက်သွားရက်တဲ့ လူမိုက်ကို လွမ်းမနေနဲ့...”

“သားလေးက ကျွန်မကို အထင်လွဲသွားတာပါ အစ်မရယ်...၊ လူမိုက် မဟုတ်ပါဘူး၊ လိမ္မာတဲ့သားလေးပါ။ ဟင့်... အဟင့်၊ အခုလည်း သားလေးပြန်ရောက်လာရင် သူ့အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရလေအောင် မပူမပင်၊ ပညာဆက်သင်နိုင်ဖို့ စုဆောင်းထားရတာပါ...၊ ဟင့်... ဟင့်၊ အခုထိလည်း အဆက်အသွယ်လည်း မရသေးဘူး၊ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ အစ်မရယ်...၊ သားလေး ဘယ်လိုများ နေထိုင်စားသောက်နေသလဲမသိရဘူး... ဟီး... အဟင့်... ဟင့်”

ပြောရင်း စုံနှစ်လှိုက်ဖိုစွာ ငိုသံနှင့်အတူ ဒေါ်မြမေ၏ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်မြစ်နှစ်စင်း စီးဆင်းနေတော့သည်။

“ကြီးကြီးမေ...၊ ဟင် ကြီးကြီးမေ ငိုနေတယ်ဟုတ်လား။ သမီးတို့လည်း ဇော်ဇော်သတင်းကို စုံစမ်းနေပါတယ်...၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့်လည်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါနော် ကြီးကြီးမေ၊ အရမ်းပိန်လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ။ ဇော်ဇော်ရယ်...၊ နင် ငါတို့နဲ့ နင့်အမေကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲထွက်သွားရက်နိုင်တယ်နော်...”

“ဪ... သမီးလေး...။ အေးပါ သမီးလေးရယ်...။ အေးပါ၊ သားလေးက စိတ်ပြေတဲ့အခါ ပြန်လာမှာပါသမီးရယ်”

ဈေးဝယ်လာရင်း ဝင်ရောက်သတင်းမေးတဲ့ သားရဲ့သူငယ်ချင်း သရဖီ၏အမေးကို ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စတို့ကို လက်ဖမိုးနဲ့ သုတ်ဖယ်ကာ၊ ဒေါ်မြမေ နှစ်သိမ့်စကားပြောရင်း သားဖြစ်သူကို ပို၍ သတိရလာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကြီးကြီးမေ... ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်... ဪ ညနေကျရင် ဆိတ်သားပြုတ်ကြော်လေး၊ သမီးချက်လာပေးမယ်...။ ကြီးကြီးမေ စားရမယ်နော်၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေ့နဲ့တော့နော်...။ သမီး သွားမယ်နော်...”

“နေပါစေသမီးရယ်...။ သမီး ပင်ပန်းနေပါဦးမယ်။ ကြီးမေမှာ ဟင်းတွေရှိပါတယ်”

“ဪ... ကြီးမေကလည်း သမီးက ကုသိုလ်လိုချင်လို့ပါ”

“အေး... အေး သမီး၊ အေး... အေး သာဓုပါတော်... သာဓု ... သာဓု”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည့် သားရဲ့သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်မြမေ သားကို သတိရ၊ လွမ်းဆွတ်၊ တမ်းတစိတ်တွေ တားဆီးမရနိုင် ဖြစ်နေတော့သည်။

* * *

မြူတွေ၊ နှင်းတွေပြေးဆော့ရာ တောင်ပေါ်တစ်ဝိုက်တွင် အေးစိမ့်နေသည်။ ခြေထောက်ကြားထဲမှ ပြေးထွက်သွားနေသည့် မြူနှင်းရေငွေ့ တိမ်တိုက်တို့၏ အထိအတွေ့သည် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး၊ တစ်ဘာသာ ထူးခြားနေသည်။ တိမ်တွေထွက်သွားရာတစ်လျှောက် လိုက်ပါကြည့်မိပြန်တော့၊ တောင်ကမ်းပါးရဲ့တစ်ဖက်မှ လျှို့၊ တောင်ကြားထဲတွင် အဖြူရောင်ကမ္ဘာလှာ ဝှမ်းမွေ့ရာကြီး ခင်းထားသည့်နှယ် ထင်မှတ်မှားမိသည်။ သတိလက်လွှတ်စွာဖြင့် ထိုဝှမ်းမွေ့ရာကြီးပေါ်သို့ လှဲအိပ်ချင်သည့်စိတ်များပင် ဖြစ်မိမတတ် ဆွဲဆောင်နိုင်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရှေ့သုံးပေခန့်လောက်တောင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ၊ အဖြူရောင်မြူနင်း၊ တိမ်တိုက်တို့ကသာ လွမ်းမိုးကြီးစိုးလာနေပြီ။ အသက်ရှူသွင်းလိုက်ပြီး အာခံတွင်းမှ ပြန်လည်မှတ်ထုတ်လိုက်တိုင်း ထွက်ရှိလာသည့် အခိုးအငွေ့တွေနှင့် မြူနင်းတို့ ရောနှောနေတော့သည်။

ဒီကနေ့ ဆီးနှင်းထူထပ်ပြီး တော်တော်နှင့် နေမပွင့်နိုင်ကြောင်း ရရှိလာသည့် အတွေ့အကြုံအရ ဇော်ဇော် သိနေသည်။ မနေ့က ရရှိထားသည့် ကျောက်တစ်ပွင့်ကို ဝိုင်းထဲသို့ သွားပြဖို့ရန် ချမ်းအေးလှသည့် တောင်ပေါ်ဒေသတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အအေးဒဏ်ခံ ဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် သူထွက်လာလေသည်။

“အွန့်” ကနဲ အာမေဇိုတ်သံ၊ သံပြိုင်ထွက်လာသည်။

“ဆောရီး မတော်လို့ပါဗျာ”

“ဆောရီး မမြင်မိလို့ပါ”

တောင်းပန်သံကလည်း ပြိုင်တူထွက်လာသည်။ ဒီအသံ ကြားဖူးပါတယ်လို့လဲ ပြိုင်တူတွေးမိကြလေသည်။

“ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း... မင်း ဝင်းကျော်... ဝင်းကျော် မဟုတ်လား”

“ဟင်... ခင် ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ကို သိတယ်ဟုတ်လား...၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဝင်းကျော်ပါ”

“ဟေ့ကောင်...၊ ငါ... ငါ ဇော်ဇော်လေကွာ...၊ မင်း မမှတ်မိဘူးလား”

တဘက်မှလူ ကြောင်ငေးကြည့်နေသည်။

“ဟင်... ဇော်ဇော် ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ မင်းကွာ၊ လူတောင်မှားတယ်၊ မင်းစတိုင်က ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိနိုင်ဘူးကွ...၊ မင်းမှ မခေါ်ရင် ငါတော့ မသိနိုင်ဘူးကွာ...၊ ဟား... အရမ်းဝမ်းသာလိုက်တာကွာ...၊ ငါ မင်းကို တွေ့ရတာ တော်တော်ပျော်တယ်ကွာ...။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို မင်းကို သိပ်တွေ့ချင်နေလို့ပဲကွ”

“လာကွာ... သူငယ်ချင်း၊ မင်း ဘာစားပြီးပြီလဲ...၊ ငါလည်း ဘာမှ မစားရသေးဘူးကွ၊ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောရအောင်ကွာ...”

ဇော်ဇော် ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာနောက်သို့ နှစ်ဦးသား၊ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ငါကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ကြီးပွားမလားလို့ တောင်ပေါ်တက်လာတာ...။ တစ်နေ့ကမှ ငါ ဒီကို ရောက်တာလေ။ ဇော်ဇော် မင်းကတော့ လုံးဝသားနားနေတယ်...။ မင်း ကြီးပွားနေပြီလား။”

“ဒီမှာကတော့ လုပ်နိုင်ရင်တော့ ရပါတယ်ကွ...။ ပွင့်ကောက်တို့ ရဖို့ကတော့ ကံနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်ကွ။ တွင်းထွက်ရတာဆိုတာ အကုသိုလ် ဖိစီးနေသူတွေ တော်ရုံမမြင်နိုင်ဘူးကွ။ ဒီလိုပါပဲကွာ။ ဟိုသီချင်းထဲကလို ပေါ့။ ဒီတွင်းမရရင် ဟိုတွင်း...ဟိုတွင်းမရရင် နောက်တစ်တွင်း... ဇွဲမလျှော့ ပါဘူး တွင်းပေါင်းတစ်ထောင် ကုန်အောင်တူးမယ့် ကျောက်တူးသမား တွေပါ။”

“အေးကွ... ဟား... ဟား... ဟား...”

နှစ်ဦးသား၏ ရယ်သံများ မြူနှင်းတို့နှင့်အတူ ပျံလွင့်ကြကုန်သည်။

“ဟာ... ဟေ့ကောင်ဇော်ဇော်...။ အဓိကဟာ ပြောဖို့ ငါမေ့နေတယ်၊ ကြည့်စမ်း...။မင်းအမေလေ မင်းကို တမျှော်လည်းမျှော်နေတာကွ...။ အေး ငါထွက်လာတာလည်း အဲဒါပါတယ်၊ မင်းကိုလည်း တွေ့လို့တွေ့ငြားပေါ့...။ အခုတော့ ဆန္ဒပြည့်ပြီဟေ့။”

“ဟာကွာ... ငါက သူတို့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေတာပါ...။ သူတို့ဘာသာသူတို့ အေးအေးဆေးဆေးနေကြပါစေကွာ...။ တော်ပါတော့ မပြောပါနဲ့...”

“ဇော်ဇော်...။ မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းမပြောနဲ့ဆိုလည်း ငါပြောရဦးမှာပဲ...။အမေဆိုတာ ကမ္ဘာလောကကြီးထက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တယ်ကွ...။သန္ဓေတည်စမှ အူဝဲဆိုသည့်တိုင်၊ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ်ကတည်းက၊ မှက်၊ ခြင်၊ ယင် မသန်းရလေအောင် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် အစရှိတဲ့ ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ၊ ဒါ့အပြင် အခုလိုမျိုး အိမ်ထောင်ဖက်ပုံသွားပေမယ့်လည်း မိမိရင်သွေးလူလားမြောက်အောင် အားထုတ်ရုန်းကန်ကြတဲ့ မိခင်တွေထဲမှာ မင်းအမေပါတယ်ကွ...”

“လောကကြီးမှာ အမေကလွဲလို့ အခြားကိုးကွယ်ရာမရှိလို့တောင် ငါက ဆိုလိုက်ချင်သေးတယ်ကွာ...”

“ဒီလို တုန့်မရတဲ့ မိခင်တွေရဲ့ကျေးဇူးတွေကို အောက်မေ့သတိရ စေခြင်းငှာ ကမ္ဘာနိုင်ငံတစ်ချို့မှာ နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ မေလ၊ ဒုတိယပတ် တနင်္ဂနွေ နေ့ကို “အမေများနေ့” ဆိုပြီးတော့ အမေတွေရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ဖော်ကျူးကျင်းပကြတယ်။ ပြာသိုလပြည့်နေ့ကို “မြန်မာနိုင်ငံ အမေများနေ့” ဆိုပြီးတော့ အလင်္ကာကျော်စွာ ဘာဦးသုခက ဦးဆောင်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပြုလုပ်ကျင်းပနေကြပြီကွ။ အဲဒီပွဲမှာ ဘာဦးသုခ ဟောပြောသွားတဲ့ အမှာ စကားထဲမှာ....

“ကမ္ဘာကြီး... ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အမေဆိုတာလေ... အမေ... အမေ ကျွန်တော်ပြောပါရစေ...၊ ကျွန်တော် လွန်သွားမလား၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပါတယ်...၊ နားနဲ့မနာ၊ ဖဝါးနဲ့ နာပါ။ အမေဆိုတာလေ ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာ မိန်းမရွှင်ဖြစ်နေပါစေ... အမေဟာ အမေပါပဲ” တဲ့...”

ဝင်းကျော်စကားကို ခဏရပ်၍ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝဲလျက် ခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျနေသော ဇော်ဇော်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“အေး... ပြီးတော့... မင်း အမေဆိုတာကလည်းလေ... မင်း ထင်သလို ဘာမှမဟုတ်ဘူးကွ...၊ မင်းအမေက မင်းကို ဘယ်လောက် ရည်မှန်း၊ မျှော်မှန်းထားသလဲ၊ မင်းသိလား...၊ မင်းအဖေ မျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ဖို့ သူ့ခမျာ နေ့မအား၊ ညမနား မင်း အတွက် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နေတာပါကွာ၊ အဲဒီနေ့ကလည်း ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်တွေနဲ့ မိုက်ခနဲ မူးလဲအသွား၊ ဦးအောင်ထွန်းက ထိန်းပေးလိုက်လို့ တော်သေးတာ ပေါ့။ နို့မို့ဆို လဲကျမှာ...၊ မင်းက အဲဒါကိုမြင်ပြီး အထင်လွဲပေါက်ကွဲသွား တာပါ...။ အခုလည်း မင်းအမေ ကျန်းမာရေး တော်တော်မကောင်းဖြစ်နေ တယ်ကွ...။ မင်းကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့မရ၊ သတင်းမကြားရနဲ့ ဆိုတော့ သူ့ခမျာ သောကတွေနဲ့ မီးတောက်နေတာပေါ့...”

ဇော်ဇော်ရဲ့ မျက်ဝန်းဆီတွင်တော့ ပုလဲဥတို့ ဝေသီနေပြီဖြစ်သည်။

“ဇော်ဇော်... ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ၊ မင်း ဘာလုပ်စရာရှိသေးလဲ...၊ ငါတို့ အိမ်ပြန်ကြမယ်။ မင်းကိုတွေ့ရင် မင်းအမေ သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာ... ပြန်ကြမယ်ကွာ...၊ သူငယ်ချင်း ဟုတ်ပြီလား...၊ နော်... ဟေ့ကောင်”

အိမ်အပြန်လမ်းကို မှန်း၊ လာလမ်းကိုမျှော်၊ အမေမျက်ဝန်းအိမ်ကို ဇော်ဇော်တွေးမြင်ယောင်နေမိသည်။

“သားလေး...၊ သား... သား” ဟု မချီတင်ကဲ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ရင်း အပြုံးမျက်ရည်တွေနဲ့ အမေ့ကို မြင်ယောင်နေသည်။

ဂေါယာကျွန်းသို့ ငုံ့လျှိုးသွားလေသော နေလုံးကြီး၏တာဝန် ပြီးဆုံး ပြီးနောက်၊ လှမ်းတက်လာသည့် ငွေကြယ်စင်တို့အရှင် လမင်းသခင်က အေးမြနေသည်။

အမေ့ရဲ့အပြုံးသည် ထိုလဝန်း၊ လမင်းသခင်ထက် ပို၍ အေးမြနေသည်။ ကြည်လင်နေသည်။

“အမေ”

ရုတ်တရက် နှုတ်ဖျားမှ အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။ အဝေးပြေး ခရီးသည်တင်ကားလေးသည် အမေရှိရာအရပ်သို့ တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေလေသည်။

* * *

“ဂျိမ်း... ဂျွန်း... ဒုန်း... ဒိုင်း”

မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် တံခါးပိတ်သံ၊ လက်တွန်းလှည်းသံ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် ထဲသို့ အခေါင်းကို ထည့်သွင်းလိုက်သံတွေနဲ့အတူ ဇော်ဇော်ရှေ့သို့၊ ဒူးထောက်ကျ၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် မြေသို့ခင်း၊ ဦးခေါင်းစိုက်ချ၊ မျက်ရည်များ သွန်ချပြီး...

“အမေ... ကောင်းရာ ဘုဂတိလားပါစေ”

“ဇော်ဇော် စိတ်ကိုထိန်းပါနော်... ၊ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ဟာ။ နင့် အနားမှာ ငါတို့တွေ ရှိပါတယ်”

မျက်ရည်များကြား မပီပိုတဝါးနဲ့ သရဖီပုံရိပ်။

သူ့မျက်နှာလေးကလည်း ငိုထားရလို့လားမသိ။ နီရဲနေသည်။
အေးလေ သူလည်း မိခင်ချစ်တတ်သူတစ်ယောက်ပေပဲလေ။

ကျော်သူရနိုင် (အဝေရာ)

အညတရ
မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)

သူမလည်း... လွတ်လပ်စွာ သွားချင်
သည် တွေ့ရစားပစ်ချင်သည်။ လုပ်ချင်ရာ
လုပ်ပစ်ချင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို
သော်... သူမသည် ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်
သောကြောင့်ပင်...။

အညတရ

မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)

သူ့မှာ သခင်မရှိ။ သူ့မှာ နာမည်မရှိ။ နာမည်ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဘာသာ မှည့်လိုရတာ မဟုတ်။ လူတွေမှည့်ပေးမှ ရတာ။ နာမည်မရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူမှ သူ့ကို အရေးမလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

သူက ဒီ ဖိထပ် ကန်ထရိုက်တိုက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျက်စားသည်။ ညဘက်ဆိုလျှင် ဒီတိုက်ရှေ့က လမ်းမမှာ အိပ်သည်။ အရင်ကတော့ သူတို့က ဒီတိုက်ရဲ့ လှေကားတံခါးကို သော့မခတ်ပေ။ မိုးရွာသောညဆိုလျှင် လှေကားရင်း ရေမော်တာများဘေးတွင် ဝင်အိပ်လိုရသည်။ အခုတော့ သူဝင်အိပ်တာကို မကြိုက်သဖြင့် သူတို့ သော့ခတ်လိုက်၍ အထဲဝင်အိပ်လို့ မရတော့ပေ။ မိုးရွာလျှင် ရပ်ထားသော ကားများအောက်တွင် ဝင်အိပ်ရသည်။ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး။ ရိုးသားရတာပေါ့။

သည်ရပ်ကွက်တွင် ညဘက်ဆို ခွေးများကို အစာလိုက်ကျွေးသော လူများရှိသည်။ သဒ္ဒါတရား ထက်သန်လို့လား၊ စီးပွားတက်အောင် ယတြာ ချေတာလားတော့ သူ မသိချေ။ သူ့ကို အစားအစာ ကျွေးသူများကို မှတ်ထားပြီး သူတို့လာလျှင် အမြီးနှုတ်ပြီး ကြိုလိုက်သည်။ ညဘက် လူစိမ်းများ ကပ်လာလျှင် အသံကျယ်ကျယ်ပေးကာ သတိပေးတတ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ခွေးတစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သူမ နာမည်က ဂျီလီ။ အင်ဂျလီနာ ဂျီလီ။ ဒီတိုက်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ် ညာဘက်အခန်းမှာနေသည်။ အဲဒီအိမ်က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တော် ပေါ့။ သူမသခင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်က သူတို့ကြိုက်သော မင်းသမီးအမည် ကို မှည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ညာဘက်ဆို အဲဒီ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြား ဝင်အိပ်သည်။ သူမ ငယ်ငယ်မတည်းက ဒီလို အမြဲ အိပ်ခဲ့သည်။ စားတော့ ပလပ်စတစ်အထုတ် များဖြင့်လာသော ခပ်မာမာ ကြွပ်ကြွပ် အခဲလေးများကို စားရသည်။ စားလို့ တော့ ကောင်းသည်။

တစ်နေ့တစ်ကြိမ် လမ်းလျှောက်ထွက်ရသည်။ လမ်းလျှောက်ထွက် ရင်း အလေးအပေါ့ စွန့်ရသည်။ သူမသဘောနှင့်သူမ လျှောက်သွား၍မရ။ သူမလည်း လွတ်လပ်စွာ သွားချင်သည်။ တွေ့ရာစားပစ်ချင်မိသည်။ လုပ်ချင် ရာ လုပ်ပစ်ချင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမသည် ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

* * *

တစ်နေ့

ထိုတိုက်မှလူများ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ လမ်းထဲတွင် တရားပွဲ ရှိသဖြင့် လှေကားသော့ကို မခတ်ထားပေ။ ထိုတိုက်မှလူများ ခဏခဏ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် ဖျာများ၊ ခုံများ၊ ပန်းအိုးများ၊ စပီကာများ သယ်နေ ကြသည်။ ခြောက်လွှာ ညာဘက်အခန်းမှ ညီအစ်မမှာလည်း ယောဂီဝတ်စုံ ကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူတို့ ညီအစ်မက ဘုန်းကြီးကို အအေးကပ် ရန် တာဝန်ယူထား၍ ဖြစ်သည်။ ဂျီလီသည် ၎င်းညီအစ်မ အလုပ်များသည် ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ လှစ်ခနဲ ဆင်းပြေးလေသည်။ မည်သူမျှ သတိ မထားမိလိုက်ကြပေ။ သူမသည် လွတ်လပ်စွာဖြင့် လျှောက်သွားမည်။ အပေါ့အလေး စွန့်ချင်သလို စွန့်ပစ်မည်။ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ပစ်မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

* * *

ခွေးနေရာ မရ ဆိုသော စကားသည် အလကား ပေါ်လာဟန်မတူ။
 ထိုနေ့က တရားပွဲရှိသဖြင့် လမ်းကို ပိတ်ကာ ကော်စောများ အပြည့်
 ခင်းလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ခွေး နေရာ မရ ဖြစ်သွားရသည်။
 ထိုအခိုက် လှေကားသော့ မခတ်ထားသည်ကို သူ သတိထားမိလိုက်သည်။
 ဒါနဲ့ပဲ အထဲဝင်ပြီး ယခင်က သူ့ခွေနေကျ လှေကားရင်း ရေမော်တာများ
 ဘေးတွင် ဝင်ခွေနေလိုက်သည်။

* * *

“ဘာတွေလည်း... ဟာ... ခွေးချီးတွေပဲ...”

သုံးလွှာမှာနေသော ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏အသံကို ကြားလိုက်ရ
 သဖြင့် သူခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် တရားပွဲကို ဦးဆောင်
 ကျင်းပသူဖြစ်လေသည်။ တိုက်ပုံကြီးနှင့် ပိုးတွဲ ပုဆိုးကြီးနှင့် ချေးနင်းမိသော
 အောက်တို့ပါဖိနပ်ကို လှန်ကြည့်ကာ ကိုယ့်ကားယား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် ထိုလူ၏အကြည့်သည် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“ဪ... ဒင်းလက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီခွေးဝဲစားက ဒီထဲဝင်ပြီး
 လှေကားမှာ ချီးပါသွားတာဖြစ်မယ်။ တွေ့မယ်။ သောက်ခွေးတွေ ဆေးခပ်
 သတ်ပစ်မှ အေးမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကတ္တီပါဖိနပ်ကို လက်ကိုင်ကာ မော်တာစက်
 များ ဘေးတွင် အိပ်နေသော သူ့ကို ခြေထောက်ဖြင့် လာကန်ပြီး အပေါ်
 ပြန်တက်သွားသည်။ ဘယ်ကောင်က လာပြီး မစင်စွန့်သွားသလဲ သူမသိ။
 ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေးလိုက်နိုင်။ ဂိန်ဟုသာ အော်လိုက်နိုင်သည်။ အဘယ့်
 ကြောင့်ဆိုသော သူသည် ခွေးတစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

* * *

တရားပွဲ သုံးရက် ပြီးသွားပြီ။

တရားသံစဲသော် နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ရပ်ကွက်ထဲသို့ အုပ်ချုပ်
 ရေးမှူးရုံးမှ ကားဖြင့်လှည့်လည် ကြေငြာသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ မိဘပြည်သူများ ခင်ဗျာ၊ ယနေ့ည ၁၂နာရီ

နောက်ပိုင်းတွင် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ခွေးလေခွေးလွင့်များကို ဆေးချ ရှင်းလင်းမည် ဖြစ်ပါသဖြင့် ခွေးပိုင်ရှင်များအနေဖြင့် မိမိမွေးထားသော ခွေးများကို သေချာစွာ ထိန်းသိမ်းထားပါရန် နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။ ပုံ- ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး”

၎င်းကားသည် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ကြော်ငြာနေရာအသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိုး၍တိုး၍ သွားလေသည်။

သူသည် ကြေငြာသံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော သူသည် ခွေးတစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်လေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

* * *

“မရေ ကြော်ငြာသံ ကြားလား၊ ဂျီလီကို သေချာ ကြည့်ထားနော် တော်ကြာ ဟို တရားပွဲနေ့ကလို လျှောက်သွားနေလို့ ဆေးမိနေဦးမယ်”

အငယ်မသည် တီဗီကြည့်နေရင်းက အမဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အေးပါဟဲ့၊ ငါသိပါတယ်။ နင်သာ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးရင် သေချာ ပြန်ပိတ်စမ်းပါ”

အမသည် မီးပူတိုက်ရင်း ပြန်အော်လေသည်။

“ငါက အမြဲ ပိတ်ပါတယ်”

“ပြောတာပဲ၊ အဲဒီနေ့ကလည်း နင်ပဲ နောက်ဆုံး ဖွင့်တာလေ”

ဤသို့ဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် စကားနိုင်လှနေလေတော့သည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှစ၍ ဒီတိုက်ပတ်ဝန်းကျင်၊ တိုက်ရှေ့ လမ်းမထက်၊ ရပ်ထားသော ကားများ၏အောက်တို့တွင် မနေ့ကအထိ တွေ့မြင်နေကျ ခွေးဝဲစားလေးတစ်ကောင်ကို မည်သူမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဆိုတာလဲ မည်သူမျှ စိတ်မဝင်စားကြချေ။ မည်သူကမျှလည်း လိုက်မရှာကြပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)

အသွေးတူ အရောင်ကွဲ
တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

သို့သော်... ကျွန်မ နားလည်လိုက်
တာတွေရှိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၌ မဆင်မခြင်၊
အရှက်အကြောက်မဲ့မှုသည် သမီးဖြစ်သူ
အပေါ် အရောင် လာထင်နေပြီ ဆိုသည့်
အချက်.....။

အသွေးတူ အရောင်ကွဲ

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

ဒီနေရာ ဒီဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်နေသူမဟုတ်ပေမယ့် ဒီဝန်းကျင် ဒီနေရာကိုတော့ မကြာခဏဆိုသလို ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိသည်။ သူမနှင့် ခင်မင်ခဲ့သည်ဟု မဆိုသာသော သာမန်အဆင့်အထိတော့ ရှိခဲ့သည်ဆိုရင်... အားလုံးက ရယ်ကြမည်။ ပြုံးကြမည်။ ပျက်ရယ်ပြုကြမည်။ နောက် လှောင်ပြောင်ကြမည်။ အဲ... မေးငေါ့အပြစ်တင်ကြမည်။ အထင်အမြင်သေးကြမည်လားတော့မသိ...။

သူမအမည်သည် အေးမြ ဟု ခေါ်ကြောင်းတော့ ကျွန်တော်သိသည်။ သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးက... ကျွန်မအမည်က အေးမြပါရင့်လို့တော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ပြောခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ဒီနေရာ ဒီဝန်းကျင်ဆိုတာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်က ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်ကို ခေါ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၏တစ်ဖက်မှာ အာရှပလာဇာရှိသည်။ လမ်းဘေး ဈေး ရှိသည်။ အထက်တန်းကျောင်းရှိသည်။ ရွာဘီမတ်ရှိသည်။ ထိုဘေး ပလက်ဖောင်းမှာ ရေတမာပင်ခုနစ်ပင်ရှိသည်။ လမ်းဘေးဈေးသည်တွေ ရှိသည်။ အသုပ်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ ကွမ်းဆိုင်တွေ ရှိသည်။ ဆိုက်ကားဂိတ် ရှိသည်။ တက္ကစီကားရပ်ထားတာတွေ ရှိသည်။ အတက်အဆင်း ပြုနေကြ သည့် ခရီးသွားတွေ ရှိသည်။ ပြီးတော့ အေးမြတို့လို မိန်းကလေး ခုနစ်ဦး ခင်ဦးခန့် ရှိသည်။

တကယ်တော့ အေးမြတို့လို မိန်းကလေးတွေလို ပြောခဲ့ခြင်းသည် သာမန် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်၍ ခွဲခြားပြောမိခြင်း။ သူတို့က အသွေးအသားကို ဈေးကစားနေသူတွေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွင့်လှစ်ပြပြီး အခကြေးငွေယူ၊ တစ်ဖက်သား ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို ဖျော်ဖြေနေရသူတွေ၊ ပြောရလျှင် ညဉ့်ငှက်တွေ။ သို့ကြောင့်လည်း ထိုအမျိုးသမီးများစွာထဲမှ အေးမြနှင့် ခင်မင်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် အထင်သေးကြ၊ အပြစ်မြင်ကြ၊ ပတ်သက်နေသည်ဟု သံသယ ရှိနေကြလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်ပြောခဲ့ခြင်း...။

တကယ်တော့ သူတို့နှင့်ရော၊ အေးမြ ဆိုသူနှင့်ရော... ကျွန်တော် မခင်ပါ၊ မသိပါ။ သို့သော် မျက်နှာတန်းမီ မှန်းမိသည်။ သိသယောင် သဘောနှင့် အေးမြက ပြုံးပြခဲ့သည်တော့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမကို ပြန်ပြီး ပြုံးတော့မပြခဲ့။ သို့သော် သူမ၏အပြုံးကိုတော့ ဖြူစင်စွာ တုံ့ပြန်သည့် မျက်လုံးများနှင့် ပြန်ကြည့်ခဲ့သည်ကတော့ အမှန်။ ဒီကတည်းက သူမသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်တိုင်း တွေ့နေကျ သူငယ်ချင်းလို ပြုံးပြတာမျိုး ရှိသည်။ အခြားသူတွေအပေါ်ကြည့်သော အကြည့်မျိုး၊ အပြုံးမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တိုင်း မတွေ့မိ။

သူနှင့်တွေ့ရတာကလည်း ဆန်းသည်။ ကျွန်တော်သည် မြို့ထဲကို အင်္ဂါနှင့်သောကြာနေ့တိုင်း ရောက်သည်။ စာရေးဆရာဆိုတော့ ထိုနှစ်ရက်သည် လေအန်ကုန်းမှာ ဆုံနေကြ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနှင့် တွေ့ဖို့လာခဲ့သည်။ စာမူတွေပို့ဖို့လာခဲ့သည်။ စာမူခ ထုတ်ဖို့လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ အင်္ဂါနေ့။ လေအန်ကုန်းမှာထိုင်၊ ဆရာတွေနှင့် စကားပြော။ ပြီးတော့ စာမူခ ထုတ်ပြီး ပြန်ဖို့ ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေး...၊ ဒီမှာ... ဒီမှာ...”

(၃၈)လမ်း လိုက်လာခဲ့သည့်အချိန်၊ မှတ်တိုင်မရောက်ခင်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် နောက်မှ အပြေးလိုက်လာရင်း အသံပြုသည်။

“ဒီမှာ...၊ စာရွက်တစ်ရွက်ကျနေခဲ့လို့”

“ဗျာ...၊ အော်...”

အမျိုးသမီးက စာရွက်အခေါက်လေးကို ပေးသည်။ ယူကြည့်တော့ ကျွန်တော်ရေးထားသည့်ကဗျာတစ်ပုဒ်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ပေးပို့ရေးလာခဲ့

သည့်ကဗျာ။ မပေးဖြစ်သည့်ကဗျာတစ်ပုဒ်။ သူမကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရင်း သူမအနီးမှ အမြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဘေးမှာရှိသည့်လူတွေက သူမ ထက် ကျွန်တော့်ကိုပိုပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအကြည့်တွေက နောက်ကျော မလုံချင်ချင်။ တကယ်တော့ ထိုအမျိုးသမီးသည် ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှာ ကျင်လည်နေသည့် သူမဖောက်သည်ရှာပြီး ဘဝကို ပေးဆပ်နေရသည့်သူ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်မှတ်တိုင်ရပ်၊ လိုင်းကားစောင့်။ သူမက ရေတမာ ပင်အောက် ရပ်ရင်း ဖောက်သည်ရှာနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ဂရုမထား။ နောက်ရက် မှတ်တိုင်ဘေး ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်ဝယ်ရင်း ကွမ်းယာသည့် အစ်ကိုက သူမအမည် ခေါ်လိုက်သည်ကို သတိပြုမိသည်။ အမည်က... အေးမြတဲ့။ သည်ကတည်းက သူမကို အေးမြဟု သိခဲ့သည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ အခု ဆိုရင်... အင်္ဂါနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း အေးမြကို တွေ့နေရသည်။ အခြား... ဘဝတူသူတွေကို တွေ့နေရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးတွေထဲမှ... အေးမြဆိုသော မိန်းကလေးကို ပိုပြီး သတိပြုမိသည်။

အခြားသူတွေကိုတော့ သူမက... ကပ်ပြီး ပြောခဲ့ရှာသည်။

“ဈေးဦးမပေါက်သေးလို့ပါ အစ်ကို...”

“ထမင်းတစ်နပ်ဖိုး ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်...”

“နေရာရှိတယ် အစ်ကို...”

သည်သို့ ပြောခဲ့သည့် အေးမြ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့... အနှိစကားမျိုး လုံးဝ မပြောခဲ့။

* * *

မြို့ထဲရောက်ပြီဆိုရင် ထွေးမောင်တို့ကုမ္ပဏီကို ဝင်ဖြစ်တာများသည်။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ထွေးမောင်က အရာရောက်သည့် ရာထူးရထားသူဟု အကြမ်း ချင်း နားလည်ထားသည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လို့၊ လစာနှင့်ပတ်သက်လို့ ဆွေးနော်က မမေးဖြစ်။ ထွေးမောင်နှင့်ကျွန်တော်က မြောက်ဒဂုံမှာ တစ်ရပ် တည်တည်း၊ တစ်လမ်းတည်း နေကြသူတွေ။ ထွေးမောင်က သူပိုင် ခြံနှင့်၊ သုံးနှင့်၊ အိမ်နှင့်။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်လခပေးပြီးနေရသည့်ဘဝမျိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်တော်နှင့်ထွေးမောင်က ခင်သည်။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ။ ထွေးမောင်က စာဖတ်ဝါသနာပါသူ။ ကျွန်တော့်ထံမှ လုံးချင်းတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကို ငှားဖတ်သလို။ ထွေးမောင်ထံမှလည်း ကျွန်တော် လိုချင်သည့်စာအုပ်တွေ ရှိသည်။ ကျွန်တော်မြို့ထဲ မသွားဖြစ်လို့ စာအုပ် လိုအပ်ရင် သူ့ဆီ မှာရသည်ကများသည်။ ဒီတော့ ရင်းနှီးသည်။ မြို့ထဲ ရောက်တိုင်း... သူ့ရုံးခန်းကို ဝင်သည်။ သူက လက်ဖက်ရည်တိုက်၊ အသုပ်ကျွေးတတ်သည်။ ပြောရလျှင် ထွေးမောင်က မယားရှိ မုဆိုးဖို။ လင်မယားမပေါင်းတာ နှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ တရားဝင်တော့မပြတ်သေး။ စိတ်ပြတ် ပြတ်နေသည့်လင်မယား။ သားသမီးကတော့ မရှိ...။

ဒီကနေ့ မြို့ထဲထွက်၊ လေအန်ကုန်းဝင်၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်နှစ်တိုက်သွားပြီး ထွေးမောင်ထံ ဝင်သည်။

“ကိုစိုးမောင် ခဏနော်။ သူ့ရောက်နေလို့...။ ပြီးမှ အတူထွက် လက်ဖက်ရည် သောက်တာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကိုပြောရင်း ဖုန်းဆက်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံ ဆက်နေခြင်း...။

“ဟုတ်ပြီ...၊ ကိုယ်... ရုံးကပဲ စောင့်မယ် အချစ်...၊ နော်”

သည်သို့ပြောပြီး ဖုန်းချသည်။ မကြာ။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာ သည်။ မောင်ထွေးမောင်နှင့်သက်တူရွယ်တူ။ သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်။ ဝတ် စားထားသည်က အပျံ့စား။ မျက်နှာမှာ ပြုပြင်ထားသည်က စွဲမက်စရာ အပြည့်။ အသားဖြူသည်။ အရပ်အမောင်းတောင့်သည်။ မိန်းမပီသသည့် မျက်နှာမျိုး။ အလျှင်အမြန်ကြည့်ရင်း သူမကို အကဲခတ်နေသည့် မျက်လုံးများ ကို လွှဲဖယ်လိုက်သည်။ နောက်- ထွေးမောင် ရောက်လာပြီး သုံးယောက် သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်၊ စကားပြော အပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ နောက်- ကျွန်တော်က ထွေးမောင်ကို မစောင့်။ အရင် ပြန်ခဲ့သည်။ ထွေးမောင်က ရုံးဆင်းမှပြန်။

နောက်ရက် ထွေးမောင်ကို ထိုအမျိုးသမီးအကြောင်း မေးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုစိုးမောင်...။ သူ့နာမည်က ချောစုတဲ့။ ကျွန်တော်က တော့... ချောစုလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ ပြောရရင်တော့ သူကလည်း လင်ရှိမုဆိုးမ

...၊ ကျွန်တော်ကလည်း မယားရှိမှဆိုးဖိုလေ..."

"ဒါဖြင့်- ချောစုကလည်း မင့်လိုပဲ အိမ်ထောင်ကွဲနေတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ကိုစိုးမောင်...။ ချောစုယောက်ျားက အမေရိကကို ထွက်သွားတယ်။ ဟိုမှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်တဲ့။ ခုတော့ တရားဝင် ပြတ်သွားပြီပေါ့။ ချောစုမှာ သားလေးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့ရှာတယ်လေ"

"ဒါဆို- ဘဝတူတွေပေါ့..."

"ဟုတ်တယ်...၊ ဘဝတူ"

"ဒါဖြင့်- နှလုံးသားကရော...၊ တူကြဖို့ ကြိုးစားနေပြီလား"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ထွေးမောင်က ပြုံးသည်။ အတော်ကြာမှ ပြောသည်။

"ပြောရရင်... ကျွန်တော့်နဲ့ချောစုတို့က ငြိနေတာကြာပြီ။ သူကလည်း သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ သူနဲ့နေတိုင်းလိုလိုတော့ တွေ့ဖြစ်ပါတယ်၊ တွေ့နေရတော့ သံယောဇဉ် ရှိနေတာပေါ့ဗျာ..."

ပြုံးစစနှင့်ပြောလာသည့် ထွေးမောင်မျက်လုံးတို့က တောက်ပနေသည်။ နှလုံးသားတစ်ပြင်လုံး ကျေနပ်နေသည့်သဘော...။

* * *

ထင်မှတ်မထားဘဲ ကျွန်တော်နှင့် ထွေးမောင်တို့ ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှာ ဆုံသည်။ ရပ်ပြီး စကားပြောဖြစ်သည်။ မှတ်တိုင်မှာက ထုံးစံအတိုင်း သူကစုံ၊ ကားကစုံ၊ အရောင်အသွေးအစုံ။ အလွှာစုံ၊ အနံ့အသက်ကအစုံ။ နှလုံးယောက်သား အလုပ်ကိစ္စရော၊ စာပေကိစ္စရော ပြောနေစဉ် အနီးရောက်လာသူက မချောစု...။

"ဟင် အစ်ကိုထွေး... ဒီနေရာမှာ ဘာလို့ ရပ်နေရတာလဲ။ သိက္ခာ ဆုံးရှုံးတာ။ ပြောစရာရှိလည်း ရုဘ်မတ်ထဲက ကော်ဖီဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နေထိုင်ကိစ္စလေးဝါးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားပြီးထိုင်ရောပေါ့..."

ချောစုကပြောရင်း ဝန်းကျင်ကိုကြည့်သည်။ သူမပြောသည်က နှစ်

ကိုယ်ကြားအသံမျိုး။ သို့သော် ချောစုမျက်လုံးများက သာမန်ပြေးလွှားနေသည့် လူတွေထက် အသွေးအသား ဈေးကစားနေသည့် ဥစ္စာတို့လို မိန်းကလေး အချို့ဆီ ကျိန်းကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ရင်းရှိသည်။ အထင်သေးမှုတွေက အထင်းသား။

“ချောစုကရော...”

“ဟို- အင်္ကျီဝယ်ဝရာရှိလို့လာရင်း... ဒီကို လှမ်းကြည့်တော့ အစ်ကိုထွေးတို့ကို မြင်တာနဲ့ လာခဲ့တာ”

“အော်...”

ချောစုကပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးပြသည်။

“လာ... လပ်ကီးဖလားဝါး သွားရအောင်...”

ထွေးမောင်က ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားလမ်းကူး၊ လပ်ကီးဖလားဝါးဆိုင်ဘက် လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကရှေ့၊ ထွေးမောင်နှင့်ချောစုက တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲလို့။ အပျော်အပြုံးတွေနှင့်။ ဆိုင်ထဲရောက်လို့ ထိုင်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က တကယ့်လင်မယားတွေလို။ အစ်ကိုတွေ... အချောတွေ မိုးမွန်လို့။ ကျွန်တော်ပင် နားရှက်၊ မျက်စိရှက်...။

“နောက်ဆိုရင်... မဖြစ်မနေ ဒီမှတ်တိုင်ကနေ ကားစီးရမယ်ဆိုရင် ဟို- မိန်းမတွေကို သတိထား။ သူတို့ဆီကို မျက်စိ အရောက်မခံနဲ့။ ကြည့်ကို မကြည့်နဲ့။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ရပ်နေ။ ဒီကောင်မတွေက အရှက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မထင်မှတ်ဘဲ သူတို့ကို ကြည့်မိရင် သူတို့ကို ခေါ်တယ်၊ ခေါ်မယ် ထင်ပြီး အတင်းကပ်တော့တာပဲ...”

ချောစုက ထွေးမောင်ကို အဓိကထားပြီး ပြောနေသည်။

“ဒါကလည်း အချောရယ် သူ့ဘဝနဲ့ သူပေါ့...။ ဘယ်သူက ဒီဘဝမျိုး ရောက်ချင်မှာလဲ”

“ဘာ... ကိုထွေးက သူတို့ဘဝကို နားလည်ပေးနိုင်တယ်၊ ဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း။ အတန်းကျောင်းလည်း ရှိတယ်။ လူတွေလည်း ရှိတယ်။ ကားမှတ်တိုင်လည်း ရှိတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးရပ်ပြီး အသွေးအသားပေးဆပ်ဖို့ ရပ်စောင့်နေတဲ့သူကို နားလည်တယ်ပေါ့”

ချောစုအသံက ခပ်တိုးတိုးပေမယ့် အသံက မာသည်။

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး အချောရယ်... ကိုထွေးပြောတာက...”

“တော်ပါ... ဟင်း၊ ဒီက စိုးရိမ်လို့ပြောတာ... အလကား မိန်းမတွေ၊ အရှက်မရှိတဲ့ဟာတွေ။ သူတို့က သူတို့ သားကောင်တွေပြီဆိုရင် အရှက်မရှိ... ရှေ့ကနေပြီး တည်းခိုခန်းသွားကြ...။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ...။ ယောက်ျားတွေကလည်း မရှက်ကြဘူးသိလား”

ချောစုက ကားမှတ်တိုင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်းပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကားမှတ်တိုင်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ဥမ္မာတစ်ယောက် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ရပ်စကားပြောနေသည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ ဈေးတည့်သွားပုံရသည်။ ဥမ္မာသည် လူကြီး၏ရှေ့မှနေ၍ သွားနေသည်။ လူကြီးက နောက်မှကပ်ပြီးပါသွားသည်။

“ဟိုမှာ... တွေ့လား။ ဟိုလူကြီးနဲ့... ဟိုကောင်မတို့... သွားကြပြီလေ...”

ချောစုက ပြောသည်။ ကျွန်တော်က အကြည့်များကို ရုပ်သိမ်းရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာနေသည်။

“ကဲပါ အချောရာ... လူဆိုတာ သူ့ကံနဲ့သူ၊ သူ့အလုပ်နဲ့သူ လှုပ်ရှားနေကြရတာပဲကွာ...။ အလကားနေရင်း ဒေါသ ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ဟုတ်လား”

ထွေးမောင်က ချောသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ...။ အချောက အစ်ကိုထွေးတို့လို လူတွေပါ အထင်သေးမှာစိုးလို့ ပြောရတာပါ...”

အတော်ကြာကြာစကားပြောသည်အထိ ကျွန်တော်... ဘာစကားမျှ ဝင်ပြီး မပြောခဲ့။ ချောစုစကား၊ ချောစုမျက်နှာ၊ ချောစုမျက်လုံးနှင့် ချောစု၏ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း အဖြေရှာနေမိသည်။ ပြီးတော့ ဆွေးမောင်ဆီကို ကြည့်မိသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကတော့... အပြုံးတွေနှင့်...

* * *

“ဟင်...”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ပြူးသွားသလို၊ အသည်းတွေအူတွေလည်း လှုပ်ခါသွားသည်။ ဒီနေ့သောကြာနေ့။ လေအန်ကုန်းကအပြန်၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်တိုက်ဝင်ပြီး ပြန်မည်အလုပ် (.....) လမ်းဘက်လာခဲ့သည်။ ထိုလမ်းမှာ တည်းခိုခန်းရှိသည်။ တည်းခိုခန်းနှင့်မနီးမဝေးမှာ ကွမ်းယာဆိုင်။ ထိုကွမ်းယာ ဆိုင်မှာဝင်ပြီး ဆေးလိပ်ဝယ်ရင်း အမှတ်မထင် ကြည့်မိသည့်အချိန်....။

“ချောစု...၊ ချောစုပါလား...”

မှန်သည်။ လင်သားက အမေရိကမှာ နောက်အိမ်ထောင်ကျနေလို့ တရားဝင်ပြတ်ပြီး သားလေးတစ်ဦးနှင့် နေရသည့်ချောစု။ အခု မချောစုနှင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီဟု ပြောခဲ့သည့် ထွေးမောင်။ အနီထွေးမောင်ရဲ့ မျက်နှာ လေးကို မြင်ယောင်မိသည်။ ပြီးတော့ သနားမိသည်။ ယခု ချောစုသည် အခြားအမျိုးသားတစ်ဦးနှင့်။ တည်းခိုခန်းရှေ့မှာ ရပ်စကားပြောနေသည်။ ဘာတွေပြောနေသည်ကိုတော့ မသိ။ စီးပွားရေးအကြောင်းလား၊ လူမှုရေး အကြောင်းလား၊ ဘာတွေပြောနေသည်ကိုတော့ မသိ။ အသေအချာကြည့် မိတော့။ မချောစုသည် အနီ ယောက်ျားနှင့် တည်းခိုခန်းမှာ သွားလိမ့်မည်။ ဒါကတော့ သေချာသည်။ ကျွန်တော်... မသိမသာ အကဲခတ်ဆဲမှာ သူတို့နှစ်ဦး တည်းခို ခန်းအတွင်း ဝင်သွားသည်။

“အင်း...၊ ဒီကိစ္စ... ထွေးမောင်ကို ပြောရရင်... ကောင်းမလား”

အပြန်လမ်းမှာ တွေးရင်းလာခဲ့သည်။ ကားမှတ်တိုင်ရောက်၊ ကား စောင့်ရင်းလည်း တွေးသည်။ ပြောသင့် မသင့် အဖြေက ယတိပြတ် မရ သေး။ မလှမ်းမကမ်း ရေတမာပင်အောက်ရပ်ရင်း ဖောက်သည်ရှာနေသည့် အေးမြကိုကြည့်ရင်းလည်း ထွေးမောင်ကို ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစား သည်။ တိကျသည့် အဖြေမရသေး။ ကားပေါ်မှာ၊ အိမ်ရောက်လို့ ထမင်းစား၊ စာရေး... အိပ်ရာဝင်သည်အထိ....။

ဒီအကြောင်းကို တစ်လတိတိ နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည်။ ထွေးမောင်နှင့်လည်း မတွေ့ခဲ့၊ ချောစုနှင့်လည်း မတွေ့။ တစ်လခွဲခန့်အကြာ မြို့ထဲအထွက် ကိစ္စအပြီး (.....) လမ်းဘက်ဆီ လာခဲ့သည်။ အနီလမ်းမှာလည်း တည်းခို ခန်းက ရှိနေသည်။

“ဟာ... ချောစု...”

မှန်သည်။ ဆုံလည်းဆုံတတ်၊ ကြုံလည်းကြုံတတ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခွဲခန့်က (.....) လမ်းမှာရှိသည့် တည်းခိုခန်းမှာ။ အခု (.....) လမ်းက တည်းခိုခန်းမှာ။ နေရာပြောင်းသလို လူလည်း ပြောင်းသွားသည်။ အရင်တစ်ခါလူမဟုတ်။ အခုလူကတစ်ယောက်...။

“ဒါဆိုရင်... ချောစုဆိုတာ... အထည်ကြီးပျက်ထဲကလား။ အခု ငါ့မျက်စိရှေ့မှာတင်... နှစ်ခါဆုံခဲ့ပြီ။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင်... ချောစုဟာ... ထွေးမောင်ကိုလည်း... ကစားစရာ အရပ်လေး လို သဘောများ ထားခဲ့သလား...”

ကျွန်တော်တွေးရင်း ဇေဇဝါဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ချောစုတို့ဆီ ကြည့်သည်။ မကြာ၊ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းတွေငုံ့ရင်း အပြေးဝင်သွားကြ သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါဆိုရင်... ချောစုဟာ... တွေ့ရာလူတွေနဲ့တွဲ...၊ ဒီလောက် အညှာလွယ်နေမှတော့...”

အတွေးကို ပြီးဆုံးအောင် မတွေးလိုတော့။ ထွေးမောင်ကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

* * *

ထွေးမောင်နှင့် မတွေ့ဖြစ်တာ သုံးပါတ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီ မရောက်၊ သူကလည်း ကျွန်တော့်ဆီ မလာခဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောချင် သည့် မချောစုအကြောင်းကိုလည်း မပြောဖြစ်မိသေး။ ဒီကနေတော့ ပြောမည် ဟု ဆုံးဖြတ်ရင်း ထွေးမောင်တို့အိမ်ဘက်ဆီ လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း အေးဆေးပြောမည့်သဘော...။

“ပုံမှန်... တူး...၊ စီးကရက်တစ်ပွဲ...၊ နံပြား နှစ်ချပ်...”

ထွေးမောင်က မှာသည်။ ကျွန်တော်က ထွေးမောင်ကို ကြည့်ရင်း သဘောအပြုပြီး ပြောရမလည်း စဉ်းစားနေသည်။

“အော်... ကိုစိုးမောင်ကို ပြောရဦးမယ်။ လာမယ့် အင်္ဂါနေ့မှာ ချောစုတို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်...၊ အဲဒါ ကိုစိုးမောင်တို့ မိသားစုကို ဖိတ်လိုက်တယ်”

“မြန်လှချည်လား...”

ကျွန်တော်က မချင့်မရဲမေးသည်။ အံ့အားတသင့်ကြည့်နေမိသည်။
ကြည့်ရင်း... ချောစုနှင့် လူနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ တည်းခိုခန်းနှစ်ခန်း...။
ဒါတွေကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

“လက်ထပ်ဖို့... ချောစုကစပြီး ပြောခဲ့တာ။ ဒါနဲ့... ဟို... ဟို
... ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ မှားခဲ့ပြီးကြပြီ”

ထွေးမောင်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှာ အာစေးအထည့်ခံရ
သည့်အလား နှုတ်ပိတ်နေမိတော့သည်။

“ငါ... မပြောတော့ဘူး...”

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က ထွေးမောင်အတွက်
ဝမ်းသာအယ်လဲ စကားတွေပြောရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။
နောက်တစ်ပါတ် မြို့ထဲထွက်တော့ ထွေးမောင်နှင့် ချောစုကို ရုဘိမတ်ရှေ့မှာ
တွေ့သည်။ သူတို့က သူတို့မင်္ဂလာပွဲလာခဲ့ဖို့ ပြောသည်။ လာမည်ဟုပြောရင်း
နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမှတ်တိုင်ဘက် လာခဲ့သည်။

“နေရာရှိပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ စိတ်ချရပါတယ်... နော်။ ဒီနေ့
ထမင်းစားဖို့တောင် မရသေးလို့ပါ...”

ခပ်တိုးတိုးအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရေတမာပင်အောက်မှာ
ကျွန်တော်သိသော အေးမြတစ်ယောက်... သူ့ဖခင်အရွယ် လူကြီးကို
ပြောနေသည်။ နောက် ထိုလူကြီးနောက် အေးမြပါသွားသည်။

ထိုအခါ... သည် ဘဝကသိုလ်ကံကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ဘဝကို ရောင်းစားခဲ့သူဟု မြင်သည်။ အဲ... ချောစုကိုတော့ လူမသိသူမသိ
... ယောက်ျားအချို့ကို ထည်လဲတွဲပြီးသည့်နောက်... ထွေးမောင်ကို အရချိုင်
ယူသွားသည့် တဏှာရူးမတစ်ယောက်ဟု ထင်သည်။

တကယ်တော့....

တကယ်တော့....

အသွေးတူ အရောင်ကွဲပါကလား....။

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

၁၆-၅-၂၀၁၆ ရက်ညက
ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားသော
ခုနစ်စဉ်ကြယ်အဖွဲ့ဝင်
ဆရာကျော်သူရနိုင် (အဝေရာ)
အတွက်ကြေကွဲမှုပုတ်တမ်း။

★ သဒ္ဓါစင်ကြယ် - အာနန္ဒာယူကို

အာရမ္မဏသဒ္ဓါစင်ကြယ်

ရဲ့ ခုနစ် ဖန်တီး ဇာတ်

★ ဝေဒနာတို့ အာရမ္မဏ

အာရမ္မဏတိုင်းတိုင်း -

အာရမ္မဏတိုင်းတိုင်း အာရမ္မဏ

★ သို့သော်လည်းကောင်း ဇာတ်တိုင်း

အာရမ္မဏတိုင်းတိုင်း အာရမ္မဏ

ရဲ့ ခုနစ် ဖန်တီး ဇာတ်

★ ၁၆.၄. ၂၀၁၆ ခုနှစ် - အာရမ္မဏ

ရဲ့ ခုနစ် ဖန်တီး ဇာတ်

အာရမ္မဏတိုင်းတိုင်း အာရမ္မဏ

၇ နာရီ ၃၀ မှ ၈ နာရီ ၃၀ အာရမ္မဏ

သို့သော်လည်းကောင်း

★ ဇာတ်တိုင်း - အာရမ္မဏ

ရဲ့ ခုနစ် ဖန်တီး ဇာတ်

အာရမ္မဏတိုင်းတိုင်း

သို့သော်လည်းကောင်း

မိမိ (ကျွန်ုပ်)

- * တွေ့ဆုံပြုံကွဲဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာ
သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ ဆိုပေမယ့်
ဆင်မင်ရတဲ့သူ သတင်း ကြားကြားချင်း
“ယောနိသော မဒ္ဒသိကာရ” ကင်းခဲ့ရ။
- * မိဘကိုဦးထိပ်ပန်ဆင် ဇနီးမယားနဲ့သမီးသားအပေါ်
အစဉ်သာအမှန် ကြင်နာချင်ပြန်
မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေလွန်းတဲ့သူ...။
- * သူငယ်ချင်းလည်း ဗီသ၊ မိတ်ဆွေဆိုလည်း မများ
မောင်ရင်းနှမပမာ၊ ရဲဘော်ရဲဘက် စိတ်အပြည့်နဲ့
ကျညီတတ်တဲ့သူ...။
- * စာတွေ မတိမ်းမစောင်း၊ ကဗျာတွေ အရေးကောင်း တဲ့အပြင်
ထုတ်ဝေခွင့်နဲ့ ပြန်ချီရေးကိုပါ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ...။
- * ရက်စက်လှတဲ့ ကြမ္မာရယ်...။
ဥပစ္စေဒက... ဒီကံ... စိတ်ထားမြတ်တဲ့သူထံ... တည်တည်တိုး။
- * အားလုံးသွားရမယ့် ဒီလမ်း
အချိန်မတိုင်ခင် လှမ်းခဲ့ရတဲ့သူအတွက်
“ခုနစ်စဉ်ကြယ်” အဖွဲ့က ရင်နှင့်မပျူ ခံစားခဲ့ရ။
- * သွားနှင့်တော့ ကိုကျော်ရေ...။
ဤဘဝ ဤမျှသာ ဆိုပေမယ့်
နောင်ဘဝ အဆက်ဆက် ဥလို အဖြစ်မျိုး မကြုံရပါစေနဲ့
ကောင်းမွန်တဲ့သူဂတိဘုံ မှာ “အဝေရာဟောန္တ” ဂုဏ်နဲ့
ပြည်စုံခွင့်ရပါစေလို့...။
ကဗျာမပီ စာမမှီတဲ့ မေမဒ္ဒိက တောင်းဆုမြွေဆုပန်ရင်း...။

မြင့်ဝေအောင် / မေမဒ္ဒိ

* ကောင်းကင်မှာ သူပြီ နေတယ်

* ခုနစ်စင်စြယ် ရသဝတ္ထုတို့ စာအုပ် ထုတ်ပြန်
ဦး. တိုင်ပင်တော- သူလေး နေ့တယ်. နားပေးတယ်.
နောက်တော. အဖွဲ့. လေး. ဖွဲ့. တော. လူတို့. နားတက်
သဘောနဲ့ ပါဝင်ခဲ့တယ်.

* အဲသလို့နဲ့. ခုနစ်စင်စြယ် ရသဝတ္ထုများ
တစ်ခုပင်အမှတ် (၁) စာမျက်နှာစုပြီး အောက်တွင် နိုင်ငံ
ဦးစား. အဲဒါပဲ... သူ့နာမည်. သတင်းပြေး. လိုက်ရတယ်

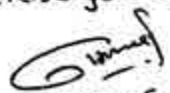
* ကျောသူရဲမင်း... လူသတ်ခံရလို့... သေပြီ.

* မျက်ရည်လွှဲတဲ. ကျွန်ုပ်. ဝမ်းရမ်း. တတ်တဲ.
ကျွန်ုပ်... တောက်ကနဲ ကျလာတဲ. မျက်ရည်စက်တွေနဲ့
ရင်တန့်. နှင်. ခံစား. လိုက်ရတယ်. ဒီသတင်းတို့ —
ခုနစ်စင်စြယ်အဖွဲ့. ရယ်. အနှစ်. စာပေ. ငါးဆယ့်
ဆီတို့. ဟဲ့. ဆက်လိုက်တော... နား. လုံး. ဝမ်း. နှုတ်.
မရုံး. နှစ်စင်စြယ်တို့. လိုက်ရတယ်. ကျွန်ုပ် က
တော... သူ့သတင်းတို့. မရုံး. ပါတို့. - သူ...
မသေတို့.

* ခုနစ်စင်စြယ်က ကောင်းကင်မှာ...

* အဲဒါ ထွန်းလင်းနေတာ. တောက်ပနေတာ...

* သူ့မသေပါ... ကောင်းကင်မှာ...

မေလတ် ဟန်

ဝင့်ကြွေး: တွေ့ကျစေတော့

၁ ကံပြုစွဲက... ဂရုစိုက်စက်စက်
တစ်ကပ်သက်... နှစ်ချိန်ရပ်ရပ်တော့...
တစ်ခဏမှာ... တစ်ခွက်... "

၂ ဖြစ်ရအောင်...

တစ်ခွက်ပြု ဟန်ကြွေး: နှစ်လည်
ဝင့်ကြွေး: နှစ်လည် လေးသင်္ကေ နှစ်လည်တော့
ဒါ - တစ်ခဏမှာ... တစ်ခွက်... တစ်ခွက်...
နှစ်လည်... တစ်ခွက်...
တစ်ခွက်... တစ်ခွက်... "

တစ်ခွက်... တစ်ခွက်...
(တစ်ခွက်... တစ်ခွက်...)

* ကျော့အူရ နိုင် .

၂၀.၅.၂၀၁၆

သား၊ ဇာတ်ကောင် လိုခင်မင်၊ ခိုဝယ်၊
အောင်လှိုင်၊ အောင်လှိုင်၊ ပေါ့ပေါ့၊ ပါးပါး၊
သပ်သပ်၊ စင်စင်၊ နဲ့၊ လှ ကောင်းတတ်တတ်နဲ့။

ပထမအကြိမ် အန်နာတိုက်၊ နားကျ
မသင့်က တတယ်၊ မတတ်ပဲ တံ့ကလည်း၊ ခေါ်မယ်
မကျောင်ခင် - အူရိုင် ကျောက်တိုင်အုတ်တယ်၊
မြို့ခို၊ တပ်တယ်၊ ပန်း၊ ကျွတ်တယ်။ လှိုင်ဝန်းကြီး၊
ကျော့အူရ ပါး၊ ပါး၊ လှိုင်တတ်တယ်။ မနားခဲ၊
လည်း၊ ခင်မင်တယ်။ ခေါ်မယ်ကျောင် လာတော့
တပို့တော့၊ သံချပ်ကံတွေ တွေလည်း၊ လှိုင်ခင်
တယ်။ မခို၊ မတတ်ဘဲ လှိုင်ခင်၊ ပါတယ်။

ဒုတိယအကြိမ် အန်နာတိုက်၊ တတယ်၊ မတတ်ပဲ
ခေါ်မယ်၊ အိုင်တင်က ခိုခေါ်လှိုင်တယ်။ သို့ပေမဲ့၊
ကျောင်လောဘူး။ လှိုင် - အူရ ကိုတစ်ခုနှိပ်လို့
ကျောင်လော နိုင်တဲ အကြောင်း၊ အောင်၊ ပန်းကေး၊ အောင်
အောင်၊ ပါတယ်။ မနားလှိုင်တော်လည်း၊ သပ်သပ်လှိုင်ပေါ့။

"ခွတ်ခင်မင်" ခုခင်း၊ ထုတ်ဝေမယ်
အား၊ တော့ တယ်၊ သိတယ်။ ကျော့အူရလှိုင်လည်း၊
ပါတယ်၊ ဆိုတယ်၊ သိတယ်။ သို့ပေမဲ့၊ တပို့တော့
ခင် "ခွတ်ခင်မင်" ကွမ်း၊ နဲ့၊ အူရခင်း၊ သိသိသား၊
လှိုင်တယ်။

သား၊ ဇာတ်ကောင် ထာဝရလက်တွေ့ကျော်
ထဲမယ် လှိုင်ကျော်ခင်ပေမဲ့၊ "ကွမ်း" ကို
သိပေမဲ့၊ တဲ သား၊ ဇာတ်ကောင်

ကံအားလုံး (အောင်ကြီး)

“ ဂျော်အူရဒိုင် (စစ်ရာ) ”
မသေပါဘူး ---

၁၇-၅-၁၀၁၄ ဂျော်၊ မနက်-၈:၅၅-နဂါးစိန်၊ ဒုတိယစဉ်
 ဂျပန်အင်္ဂါ- ကမ္ဘာ့(၁)ကွက်- နေ့လယ်စာ- နောက်ကျော်
 နေ့စဉ်- ထပ်မံဖော်ပြ- ထိုသတင်း- ထို့- ၇။ သတင်း၊ ၁၇။
 အရာ- မလက်ယာ- သတင်း- ၃။ ဒုတိယစဉ်- နေ့စဉ်- ဂျော်အူ
 ရဒိုင် (စစ်ရာ) သေဆုံးသတင်း။

“ ဇွန် ၁၀-၁၇-၇၅-ဂျော်အူရဒိုင် --- ဆုံး ” ဟုသတင်းပြုစာတိုး ---

“ က --- ”

“ ပုဂံတော် --- ”

ဦးစီးဌာနတော် မကော်သတင်း- ဆိုက်ဖက်ကြပ်ရန်မရဘူး၊
 ဂျော်အူရဒိုင်သေတာသေသွားသွား။ သတင်းမရှိဘူး။

“ မသေပါဘူး --- နယ်လင်း --- မသေပါဘူး၊ ငါတို့အစောင့်အရှောက်
 အား --- နယ်လင်းက ကမ္ဘာ့(၁)ကွက် --- ”

ကျေးဇူးနဲ့ မေတ္တာတရားကို --- တရားခံအစွမ်းစွဲခြင်း
 ခံစားနေမိတယ်။ ဒုတိယစဉ်- နေ့စဉ်- ကမ္ဘာ့(၁)ကွက်
 ကျော်ကြည့်မိသွားတာ အတိုင်း။

မတရားဘူး ---

ဒါပေမဲ့ --- အူ မသေပါဘူး

စိုးဦးမောင်မောင်